

# Війна без нього (роман)

Григорій Хорошко

## Анотація

Роман "Війна без нього" — це оповідь про молодого українця Миколая Прокопенка, душу якого переповнює жага до свободи, краси світу й віри в людяність. Вирушивши у спонтанну подорож в середині лютого 2022-го року до Південної Америки, герой опиняється у вирі вражень, зустрічей, внутрішніх відкриттів і яскравих пейзажів, які змінюють не лише його світогляд, а й серце. Але за межами далекого континенту залишилась його батьківщина, де вже через декілька днів розпочнеться повномасштабне вторгнення...

Зокрема книга розповідає про втечу й водночас повернення — до себе, до істини, до розуміння вартості життя. Миколай не герой у класичному сенсі, а той, хто намагається створити себе в мінливому світі та зберегти віру в добро, людей і кохання. Вдивляючись у нові міста крізь об'єктив свого фотоапарата, він бачить більше, ніж просто вуличні сцени він фіксує глибину емоцій, драму буденності, втрату і надію. Його мандрівка — це спроба знайти новий сенс перед лицем глобальної трагедії. Це книга для тих людей, які будучи далеко від епіцентру катастрофи, все одно стають її невід'ємною частиною. Історія, в якій особисте невіддільне від національного, а спроба втекти від болю лише ще глибше зіштовхує з ним.

## Київ

Його звали Миколай Прокопенко.

Складно було знайти в світі того хто любив свободу свого життя більше за нього та й саме життя теж. Він був унікальною людиною, такою ж унікальною як ми усі, однак його особливість, все ж таки, трохи відрізнялася від інших.

Протягом всього життя цього хлопця виокремлювала одна неймовірна якість: він не міг жити без довіри людям та хоча б малої долі пригод, таким було кредо його життя. Цей хлопець просто не міг спокійно сприймати крилаті вирази "не вір нікому", "той хто довіряє своє життя іншому - ризикує бути зрадженим", "довіра - фундамент майбутнього розчарування"... можливо й так, однак все одно даний парубок не бажав миритися із тим, що йому намагалися нав'язати подібними судженнями.

Він був вільним... вільним, ось і всього.

В його очах довіра - це була надія... надія на виправдання самого поняття віри в людство, котре з кожним прийдешнім днем ставало все більш грубим та жорстоким, але серед сотень безсонних ночей він все ж таки зрозумів, що в усі часи світ був тим самим, лиш щастя в ньому ставало менше і лише довіра однієї душі іншій допомагала нашому світу триматися на своїх ногах в періоди тяжких випробувань, посеред темних часів.

В той же час шановний Миколай не був тим кого можна було б назвати "відкритою книгою", як ті, що стоять на полицях книжкових магазинів запрошуючи нас пізнати їхні мудрощі та досвід, котрі в них втілили їх автори.

Хлопець був з тих хто завжди слив у відкритості світу, завжди розкриваючись чомусь новому, однак в той же самий час, в його грудях та в самій глибині душевного нутра у нього завжди були приховані ті тайни, про котрі він не дозволяв собі розголошуватись навіть на самоті.

Це, звичайно ж, не було пов'язано із якимись вчиненими гріхами ні... він просто, як і будь-який поважаючий себе молодик, цінуючий свою свободу та дух творчості, завжди приховував в собі щось те, що могло здивувати оточуючих, зберігаючи у власних глибинах ту рису характеру, котра все ще могла здивувати, навіть якщо цим самим здивованим виявився б він сам.

Не дивно, що такий хлопець як Миколай був неймовірно відвертим у своїх почуттях, в особливості у питаннях кохання та допомоги ближньому. Він завжди був готовий простягнути руку тому, хто цього потребував та одвічно віддавався справжньому почуттю любові так, щоб про це могли ходити легенди.

Його влюбливість, іноді, ставала справжнім пагубним фактором в його житті, відіграючи доволі дивну роль, яка водночас тягнула його серце та душу до небес, а розум висушувала наче палюче сонце калюжу.

Але в той же самий час його серце було неймовірно самотнім. Скоріше за все Миколай, як і кожен хто живе у цьому чарівному і водночас неймовірно жорстокому світі без гідної частки любові, зазвичай приречені на те, щоб переживати подібні емоції, котрі поглинають дух та тіло під час нічних роздумів, коли здається що ти сам... на одинці з усім світом і будеш таким одним і надалі, до тих самих пір, доки в твоєму житті не з'явиться та людина, котра забажає розділити свій доленосний шлях із твоїм.

Відчуття кохання, і власне, душевного розуміння нашим ближнім – це те, чого бажаємо ми всі, однак отримуючи можливість дійсно стати його частиною нас завжди щось намагається спинити і саме ця зупинка, це підступне тримання нашої руки – є тим, що так і не дозволяє наважитись нам відчутти вічність, відчутти дотик до ніжності та відвертості. Й лише той хто знаходить в собі сили перемогти ці підступні відчуття, врешті-решт, досягає бажаного.

Схожим чином це саме бажане керувало і почуттями Миколая, який одвічно був в пошуках... в пошуках великої краси, яка все ніяк не бажала розкритися йому та притиснути до себе лагідними обіймами, через що він і був поглинений постійною пригодою, хоча на ділі скоріше був домосідом, ніж героєм пригодницьких фільмів.

Сам по собі Миколай виглядав, як чоловік, який не привертає до себе зайвої уваги, але в той же час, ніяк не можна було пройти повз нього, не помітивши його вишуканої привабливості, котру дарувала йому вже неодноразово згадана природня унікальність, що при першому ж погляді вбачалася у його мужній щелепі та гострому, трохи звуженому погляді.

Темно-голубі очі вражали своєю глибиною, наче в них ховалася ціла всесвітня

потаємність. Кожен погляд Миколая був наче вікном у його душу, де таємниці і почуття переплітались в чарівний танок.

Його статура була найкращим прикладом гармонії і сили, але все одно відчувалося те, що в ньому не вистачало чогось додаткового, що робило кожен рух одночасно виваженим, але з іншого боку не вдосталь енергійним, немовби він танцював на витoku вітру. М'язистість його тіла була не зрима для очей, оскільки приховувалася за тонкою смужкою надмірної ваги, що, водночас, підкреслювало його природну впевненість, а пружна постава свідчила про те, що він завжди був готовий прийняти виклик і встати перед будь-якою перешкодою, яку могла йому кинути під ноги доля.

Волосся Миколая мало віддзеркалювало його внутрішню вільну духом сутність, легко плутаючись у повітрі, але завжди зберігаючи свою природну елегантність. Його зовнішність була певним відображенням його внутрішнього світу — таємничого, доволі зажатого в собі, але захопливого, готового відкривати нові горизонти і вирушати у невідоме в будь-який момент, власне як і у більшості з нас.

Про таких людей, як Миколай, його мати завжди казала: "Достатньо одного рюкзаку пожитків для того, щоб рушити у світ".

Тому зовсім не здивовував факт того, що такий молодик, як він попросту не міг сидіти тривалий час на одному місці, адже йому завжди був необхідний рух, не обов'язково фізичний, а просто рух, котрий дозволив би йому відчувати та зрозуміти факт того, що він йде вперед та не стоїть на одному місці, а просувається крізь пітьму та всебічний відчай, долаючи біль, смуток та пекельне відчуття пустоти у середні, продовжуючи йти своїм шляхом. Не завадило б ще дізнатись чи вірний був той самий шлях... але це питання було вже зовсім іншого характеру.

Такі люди як Миколай завжди шукають або ж роздумують про те, щоб відправитись у якусь подорож, однак для цього їм завжди чогось не вистачає або щось постійно намагається їх стримати і це дуже прикро... прикро, оскільки саме життя намагається встановити нам певні кордони за які ми не в силах випускати власні мрії та лише тоді, коли ми знайдемо в собі сили для того щоб зруйнувати ті кордони, котрі намагаються стримати нашу свободу та спрагу до життя - ми дійсно знаходимо можливість для справжнього відчуття свого існування.

Так само бажав відчувати своє й Миколай.

Він був доволі самотнім на своєму життєвому шляху, однак саме це почуття й змушувало його йти на зустріч своїй долі, точніше конструювати її власноруч тоді, коли він бажав досягти більшого, відправляючись у блукання в пошуках нових горизонтів, чи то в Єгипет, чи до Північного моря, чи до величних гір.

Не дивно що професія вільного своєю душею Миколая була безпосередньо пов'язана із тим, щоб руйнувати всі ті кордони, котрі могли повставати перед обрисом людей у їх буденному житті.

Молодий чоловік був зайнятий у рекламній сфері, де досяг певного успіху, впроваджуючи свої неймовірні ідеї у дійсність досягаючи бажаного результату там де його не могли досягти інші і виривав перемогу там, де інші вже неодноразово

наважилися б відступити.

Він ніколи не відступав і постійно йшов вперед, зупиняючись лише тоді, коли відчував попереджувальний голос від самого життя, коли чув його шепіт, чув застереження і ще не раз почує на своєму шляху на рівні із благими побажаннями, які привели його серце до вічної любові, яку він вірно та праведно оберігав ще з юності: любові до фотографії.

З тих пір, як це мистецтво з'явилося в його житті, воно постійно супроводжувало його, наче сама тінь.

Він жив цим і отримував справжню насолоду від такого заняття, роблячи кожен знімок так, щоб в нього відчувалася частинка душі, обов'язково відчувалася, інакше він не вартував того, щоб бруднити своїм існуванням дорогоцінну плівку. Кожен гідний кадр змушував душу вивільнятися від всіх тягарів та пустоти буття і поринати у справжні хвилі теплоти та осягнення, якого не могли відчуті ті персони, котрі не вміли кохати, хто не вмів любити так, як справжня людина мистецтва.

Однак в момент, коли його дух стало перемагати бажання свободи та втілення вже давно бажаних мрій, він просто на просто залишив все та зрозумів, що бажає жити, бажає відчуті саме життя у фотографія так, як це ще ніхто не робив до нього, а якщо і робив, тоді він стане тим хто перевершить ці надбання, відчуючи дух волі...

І саме цей неймовірний та омріяний дух привів його сюди в середині лютого 2022-го року: до чарівної та мальовничої Південної Америки.

\*\*\*

Він ще не встиг намілюватися чарівним заходом сонця, як воно вже пішло за обрій, наче йому і зовсім не вдалося намілюватися їм. Чи можливо насолодитися чимось так само, як ти міг отримати задоволення від заходу сонця, від цього магічного моменту, котрий поглинає всього тебе в свої чарівні обійми, забираючи все: душу... тіло... розум?

Хтось надасть відповідь, що на це здатен сонячний схід і, скоріше за все буде правий, однак в цьому і замкнута головна дилема нашого світу, адже комусь більш за все до вподоби народження нового світу, а комусь ліпше милування тим, як нас покидають останні промені старого.

Шановний Миколай був з другої категорії особистостей і знаходячись в чарівному місті Буенос-Айрес він просто не міг дарувати самому собі чарівну можливість подивитися на те, як єдине сонце для всіх живих Божих створінь на світі, ділиться своїми чарівними променями, особливо тут, коли він так далеко від дому.

Однак не важливо куди тебе занесе доля, завжди важливо пам'ятати про те, що кожного дня та кожної ночі над твоєю душею сходять та заходять те саме сонце та той самий місяць, що огортають своїми казковими золотими й срібними променями весь світ.

Чому він опинився саме у Південній Америці? Питання доволі слушне, оскільки протягом всього свого життя Миколай ніколи навіть не думав про те, щоб в той чи інший період свого життя влаштувати подорож до цього неймовірного континенту.

Однак сидячи в дома, під час захворювання коронавірусом цей, дуже волелюбний

молодик, дивлячись одну захопливу програму по телебаченню, попросту не міг собі відмовити в тому, щоб загорітися неймовірною ідеєю відправитись туди, де він взагалі ніколи не планував побувати і побачити те, що він із гордістю зможе переказувати своїм дітям та онукам, як найнеймовірнішу подорож всього свого життя.

Людина – це створіння ідеї, котра настільки захоплює її, що врешті-решт вона забуває про все на світі і живе лиш єдиною метою досягти бажаної цілі, котру вона собі поставила на своєму неймовірному доленосному шляху.

Тому, нарешті впоравшись зі своєю хворобою, шановний Миколай, не зважаючи ні на що, взяв двотижневу відпустку на роботі та ще два тижні свободи за власний рахунок і вирушив туди, куди його кликала сама доля, ні в якому разі не забувши узяти з собою в подорож два фотоапарати, перший сучасний та дуже дорогий, кредит за який він свого часу виплачував доволі тривалий час та другий, котрий був просто коштовним для нього, в першу чергу як пам'ять про діда, оскільки саме він подарував хлопцеві цей чарівний пристрій від компанії Polaroid.

Звичайно, зимовий Київ – це було неймовірне місце, в якому кожний міг доторкнутися до казкової миті, в особливості наприкінці січня й початку лютого, однак як би там не було, але душа молодого чоловіка неймовірно бажала досягти бажаного та опинитися там де він вже не одноразово проходив у своїх думках, побувати там, де сам світ здавався місцем витягнутим з якоїсь іншої планети... новий світ... чарівний світ... котрий зовсім не був схожий на той, в якому Миколай прожив все своє життя.

Іноді, дійсно, кожному вільному серцю бажається стати пташкою та полетіти туди, де вдасться відчувти теплоту та спокій, отримати можливість доторкнутися не стільки до власних мрій, скільки до місць, що так довго жили у твоїх думках і от нарешті, поборовши всі перешкоди, ти знаходиш в собі сили та можливості для того, щоб здійснити все те, що так довго лежало на полиці суджень у голові, наче багаторічна книга, котрій вдалося зібрати весь пил у світі, що врешті-решт дочекалася того дня, коли її взяли у ніжні руки та почали гортати, сторінка за сторінкою.

Такою ж самою книжкою для Миколая стала ця подорож, котру він влаштував для себе чарівний зимовий період.

Відлітаючи з Борисполя та озираючись навколо, хлопець щось відчував в глибині душі, відчував доволі незвичні переживання, котрі можна було б навіть охарактеризувати як ті відчуття, які були пронизані помітною нотою тривоги, але в ті моменти, коли до вильоту залишалися лічені хвилини, молодий фотограф, пронизаний цілою горою ентузіазму та захопленнями, котрі на нього чекали за горизонтом, попросту переконав самого себе в тому, що все це глибинне передчуття саме лише банальне хвилювання перед перельотом та новим починанням, яке він ніколи не планував в своєму житті, а уявити міг лише у сні.

Однак на ділі, ці самі переживання виявилися аж ніяк не марними, оскільки на календарі було чотирнадцяте лютого дві тисячі двадцять другого року і рівно через десять днів мало початися те жахіття, після якого ніхто та ніколи не бути тим самим, яким він був раніше.

І якби захопленому мріями та унікальними думками Миколаю хтось в той самий момент повідомив би про те, що він востаннє бачить свою країну мирною, перед тим як вона зануриться у кровопролиття, то хлопець попросту би подумав, що із ним спілкується ніхто інший, як божевільний і що це аж ніяк не може укластися в голові, але це була реальність... гірка реальність, котра вже йшла слідом за кожним із нас та з кожною наступною секундою ставала все більш і більш неминучою.

Перед очима хлопця вже виднілася мрія, вже починала царювати казка, однак та казка, котрі судилося перерватися в найнеочікуваніші моменти його життя, коли довкола розквітатиме свобода, однак в його серці запалає цілий буревій, що миттєво ж потягне його цю саму свободу боронити.

\*\*\*

Варто було зробити перший крок по сонячній землі після тривалого перельоту та доволі виснажливого перельоту, як він відчув неймовірні і казкові подуви вітру в обличчя, що одразу ж дали зрозуміти хлопцеві факт того, що він знаходиться доволі далеко від дому, оскільки на батьківщині зараз була стара добра тітка зима, в той час як тут погода тільки те й робила, що милувала душу.

Однак це відчуття, перше відчуття, викликало в хлопця доволі змішані думки, так як, незважаючи ні нащо, він зрозумів що знаходиться в далині від всього того, що було для нього звичним, але в той же самий час він опинився саме там, де ще ніколи не бував та навіть ніколи не планував ступити своїми ногами, вивчаючи все виключно по переглядах різноманітних передач мандрівників.

Кажучи про плани, не можна не наголосити на тому, що у Миколая його майже не було. В його записничку було лише кілька поміток: Аргентина, Колумбія та (можливо) Панама, однак білет з Буенос-Айресу до Боготи в нього був кінцевий і мав застати його вже через кілька днів, однак нічого іншого парубок навіть і не думав планувати вирішивши цілковито віддатися дбайливим рукам свого небесного покровителя та самої долі.

— Божевільний. - Сказала йому мама, варто було їй тільки почути про бажання її сина відправитися у подібну подорож.

— Яким народила. - Завжди з посмішкою відповідав їй хлопець.

— Маємо що маємо! - Багатозначно стверджував батько.

Він тільки зійшов з трапу літака, але вже відчував те, як сумує за своїми рідними. Хлопець завжди тримав багато фотографій, як на телефоні так і в своєму дорогоцінному фотоапараті, але скільки не милується зображеннями тих хто тобі любий цього ніколи не буде вдосталь, оскільки живе людське тепло завжди було і буде безцінним.

Попереду його чекало заселення в доволі симпатичний готель та, водночас, стримане і унікальне перше враження від цілковито нової для нього країни з вікна автівки, але якби там не було, він планував поласувати тутешніми красотами вже із настанням ранку, оскільки на дворі був глибокий вечір, а втома починала активно нагадувати про себе, тому хлопець прийняв найважливіше, як казав його дід "генеральське", наче сало, рішення та відправився у глибокий та сповнений насолоди

сон.

## **Буенос-Айрес**

Завжди приємно починати ранок якомога пізніше, особливо тоді коли ти більш ніж чудово розумієш факт того, що тобі аж зовсім нікуди поспішати, адже попереду на тебе чекає виключно особистий маршрут з тих справ, котрі ти сам собі маєш вигадати.

В такі моменти людина перетворюється ні на кого іншого, як на самого справжнісінького кота, який бродить де йому заманеться та сам по собі, однак в той же самий час завжди пам'ятає про те, що в нього є рідний дім, в який він не тільки може, а попросту має повернутися, оскільки виключно на нього постійно чекає улюблене місце біля вікна, через яке він із гордим та ледь не королівським поглядом спостерігає за оточуючим світом.

Таким самим котом себе відчував і Миколай, котрий прокинувся ближче до дванадцятої години дня, все одно ще трохи відчуваючи те, як він не до самого кінця встиг відійти від перельоту. Подібне відчуття після тривалої дороги переслідувало його постійно, з самого дитинства, але в той же самий час такі проміжні нюанси ні в якому разі не перешкоджали його меті.

Трохи під корегувавши свій зовнішній вигляд та надягнувши свою улюблену сорочку з короткими рукавами, котру він возив у більшу частину своїх подорожей, молодий фотограф став відчувати себе настільки ж вільно, як самі пташки, що чарівно співали у біля вікна його номеру.

Він був готовий підкорювати цей світ із неймовірною зацікавленістю, але перед цим бажав виконати той ритуал, котрий був характерний кожному туристу в цілковито новій для нього країні: Миколай відправився на пошуки гідного місця проведення ранкової трапези.

Не встиг молодий чоловік вийти з готелю, як він одразу ж звернув увагу на те на що йому не вистачило уважності вчора ввечері – тутешній готель, доволі скромний та привабливий своїми цінами, розташовувався не так вже й далеко від центру міста і, до того ж, був більш ніж симпатичним, хоча і виглядав трохи пошарпано та застаріло, однак Миколай, особисто для себе, вбачав у ньому щось унікальне, оскільки подібні місця тільки те й робили, що прибавляли характерного колориту всьому місту.

Він тільки що поглянув на краєвиди, котрі вбачалися на центральному вході біля вестибюлю, як хлопець миттєво ж збагнув, що все оточуюче чимось неймовірно нагадувало йому Одесу, тим паче Одесу на весні, коли в ній все починало розквітати, а саме місто наповнюватися барвами і життєвими соками.

Це відчуття тільки те й зробило, що підбадьорило дух хлопця і налаштувало його настільки благоприємно на всі послідуєчі видовища, що саме серце билосся все сильніше і сильніше від приємного здивування, що знаходилося на межі все цілого захвату.

Довкола, на комфортних диванчиках, наводила порядок чарівна паняночка, котра по сумісництву була дружиною власника готелю, яким вона і керувала зі своїм чоловіком.

В готелі відчувався домашній дух, дух теплоти, де ти відчував цілковитий спокій та умиротворення і не задумувався про те, що щось може піти не так, оскільки вдома, не дивлячись ні на що, навіть у найтемніші часи завжди знайдеться підбадьорливий промінчик світла. Так само і тут, все було аналогічно домашній обстановці і відповідному затишку.

Готель був на половину пустий, якщо не більше, тому особлива увага до кожного тутешнього гостя, а особливо того котрий прилетів з далеку, відчувалася одразу і була настільки ж приємною, як і тутешній клімат.

Пані Ермільда, неймовірно доброзичлива співвласниця цього самого готелю, з першого ж погляду, як тільки вона побачила Миколая, полишила свої справи та ринулася до гостя розпитувати про все на світі аби тільки знайти спосіб хоч якось йому допомогти, за що молодий фотограф був дуже вдячний, хоча ніякої допомоги, власне, і не потребував.

— Як пройшла Ваша перша ніч на новому місці, спали добре? - Із характерним іспанським акцентом, на диво доволі непоганою англійською говорила неймовірна енергійна пані.

— Просто чудово. Спав, як немовля. - Із відповідною щирою посмішкою промовив Миколай.

— Прекрасно... просто прекрасно. - Із захватом повторювала паняночка, не перестаючи широко посміхатись. - Ви знаєте, це не дивно, оскільки ми з чоловіком зовсім нещодавно змінили у всіх кімнатах матраци, Антоніо стверджував мені без зупину, що це марна трата коштів і що старі й без того зручні, однак я настояла і з тих пір, як ми замінили матраци на нові, принаймні досі, всі постояльці готелю наголошують на тому, що у нас їм спиться наче в самому Paradise.

— Повністю з Вами згоден.

— Сеньйор, пробачте мені мою нечемність, ви тільки прокинулись, а я... можливо Ви би бажали чашечку кави? У нас, в Аргентині, кава не гірша ніж в будь-кого у сусідів, просто про нашу знають лічені одиниці, повірте вона вартує Вашої уваги!

— Дякую Вам за пропозицію, однак я якраз планував вперше пройтися містом і знайти щось перекусити там.

— О, в нас дуже багато гарних закладів. Тільки не йдіть в ці місця для туристів, краще зазирніть туди, куди стікаються місцеві, нас легко не сплутати з усіма іншими.

— Як і завжди: коли приїздиш на нове місце завжди довіряй тим смакам, котрі припали до душі людям що мешкають тут все життя.

— Краще і не скажеш, сеньйор. - Її доброзичливість та бажання обдарувати гостя всіма кольорами душевної теплоти одразу ж нагадали Миколаю про його рідну матір, котра аналогічно обходилася з усіма гостями в їх рідній домівці і, звичайно ж, в цій приємній жіночці аж зовсім не було нічого схожого з його матусею, але він зміг зрозуміти одне: материнський дух спільний у всіх куточках нашої планети.

— Дозвольте поцікавитися: скільки років цьому місцю?

— О, цим готелем керував ще дід мого чоловіка, сеньйор. Він придбав його в



середині минулого століття, переїхавши з Європи, для своєї родини, але потім почалися певні матеріальні труднощі і він перетворив його у готель, котрий, як бачите, служить нашій родині і нині.

— Рід Вашого чоловіка з Європи?

— Так, як і мій. – Знову із посмішкою відповіла вона. – Хоча моя мати із індіанців, предки батька прибули сюди ще у кінці дев'ятнадцятого сторіччя.

— А предки Вашого чоловіка.

— Вони оселилися тут після війни і вони... вони прибули з Німеччини.

— Дуже цікаво. – Ствердив молодий чоловік, в глибині душі бажаючи розпитати в господині якомога більше по даній тематиці, але він відчував певний дискомфорт з її боку та вирішив дослухатися до власної ж ввічливості.

— А Ви, як я розумію з...?

— Я з України, з Києва.

— А, звичайно, Шевченко!

— Саме так. – Стримано відповів молодик.

— Пару років назад в нас були гості, група альпіністів, котрі направлялися до Андських гір і серед них було подружжя з України, Madre яка чарівна пара і які добрі люди... прекрасна дівчина намагалася мене навчити готувати одну з Ваших страв, але в мене досі не виходиться так як треба. От тільки забула як називається...

— Дайте вгадаю: борщ чи можливо вареники?

— Ні, ні... так головний інгредієнт картопля...

— А, деруни! – Із захватом вигукнув Миколай.

— Так! Саме так! – Із не меншим захватом підтримала його пані Ермільда. – Боже, чарівна страва. В нас теж є дещо схоже, однак принцип зовсім інший.

— Знаєте, пані Ермільда, мені важко похизуватися, що я багато де бував у цьому світі, але так чи інакше розумієш – що люди повсюди однакові, серед всіх є добрі або ж нещасливі, однак врешті-решт кожен здатний знайти такого, як він сам.

— Без сумніву, сеньйор, без сумніву.

Вона була дуже приємною співрозмовницею і Миколаю аж ніяк не хотілося припиняти цю чарівну бесіду із не менш чарівною пані, але бажання скуштувати щось смачненьке та, в якійсь мірі, для нього екзотичне було набагато більшим за силу дійсних слів.

— Так кажете варто звертати увагу на те, в які заклади стікаються місцеві?

— Безперечно. Рекомендую Вам зазирнути до невеличкого ресторанчику, тут прямо під боком. До того ж ним володіє мій кузен Хуан. Повірте мені, Ви не пошкодуєте. Та ще дещо сеньйор.

— Звичайно.

— Вам не завадить тримати постійно перекладач під боком, оскільки в нашій країні, на превеликий жаль, не так вже й багато людей зможуть підтримати із Вами навіть просту розмову англійською, тому будьте постійно напоготові, адже нам ніяк не хотілося б щоб у Вас виникло погане враження про ці казкові місця, а вони дійсно є

такими.

— Дякую за пораду, сеньйора Ермільда, я обов'язково прийму все до уваги. Гарного Вам дня!

— Навзаєм, сеньйор, і обов'язково пройдіться нашою набережною, вона сама поезія.

— Як і саме життя... як і саме життя.

\*\*\*

Заклад, котрий порекомендувала пані Ермільда дійсно вартував уваги. Звичайно, Миколай очікував побачити тут щось більш унікальне за доволі сучасне та, в якійсь мірі, звичне кафе, але в результаті всіх думок просто прийшов висновку, що рекомендація неймовірно приємної жіночки ґрунтувалася ні на чому іншому, як бажанні привести своєму любому кузену додаткового клієнта, ще й в розпал буднього дня.

Він аж ніяк не засмутився і чудово зрозумів цю доброзичливу паняночку та, скоріше за все, на її місці сам би вчинив подібним чином, оскільки важливіше родини не повинно бути нічого, оскільки ті кого ти любиш і є живим втіленням справжньої земної чарівності.

Власне, сам заклад був доволі приємний та виглядав дуже привабливо. Він нічим не відштовхував, а тільки те й робив, що приманював своєю теплотою.

Опинившись всередині хлопець одразу ж звернув увагу на чисельну кількість різноманітних фотографій, котрі майже одразу кидалися в обличчя кожному хто вирішував завітати в цей затишний ресторанчик, а для Миколая ці фотографії так взагалі були чимось унікальним та аж ніяк не звичним, оскільки на них були зображені краєвиди з усього континенту і, до того ж, не одвічні фотографії зроблені в Ріо-де-Жанейро, а справжні витвори мистецтва, котрі відображали всю величність Амазонки та колорит племен, що проживають біля її берегів так само як і їхні предки століття тому. Фотографії зроблені в підгір'ї могутніх Андських гір та з їх вершин. Зображення найпівденнішої точки на мапі Південної Америки та обличчя тих, хто пройшов цей непростий шлях.

— Buenos días señor! - Мовив до нього приємний чоловік середніх років, що стояв за барною стійкою.

— Вітаю. - Відповів англійською Миколай, попутно шкодуючи про те, що коли була така можливість в шкільні роки обрав вивчення німецької, а не іспанської мови, хоча хто ж тоді знав, що саме знадобиться в житті. - Мені порекомендувала Ваше кафе сеньйора Ермільда.

— Так, звичайно! - Акцент чоловіка відчувався в рази виразніше, ніж у його родички, хоча це тільки те й робило що добавляло його особливого колориту. — Чудово, проходьте, обирайте будь-яке місце. - Добродушно промовляв чоловік, всадивши молодого фотографа за невеличкий столик, в майже цілковито порожньому закладі. - Звідки Ви прибули, мій друже.

— Я з України.

- А, це біля росії?
- Скоріше вони біля нас.
- ХА, ми так само кажемо про Бразильців.
- Буває. - Із щирими посмішками відповіли вони один одному.
- Бажаєте кави для початку?
- Так, із задоволенням і, взагалі, я бажав би трохи перекусити.
- Звичайно, сеньйор, зауважу що зазвичай у нас із кавою беруть Medialunas, але якщо Ви бажаєте щось ситнішого то наше багате меню до Ваших послуг.
- Medialunas?
- В Європі це... якщо не помиляюсь - круасани.
- А, чудово. Знаєте, скільки би не подорожував по світу постійно дивуюся тому, як повсюди ряд одних і тих самих страв іменують стількома різними назвами.
- Мій дід був родом з Італії, так казав що в них Medialunas називали Cornetto.
- Цікаво, а моя бабуся постійно каже на них рогалики.
- Світ цікава річ, сеньйор. - Приговорював чоловік готуючи каву для свого гостя.
- І не кажіть...
- Щось обрали?
- Так, хочу спробувати що таке на смак Lomo.
- Повірте, мій друже, Ви зробили правильний вибір. - Із дуже переконливим поглядом подивився на нього чоловік. - Ви обираєте так, наче вже тут бували.
- Справді? - З характерним для нього сміхом запитав Миколай.
- Так, так, можливо не як справжній аргентинець, але точно не як турист.
- Я вперше в Вашій чарівній країні.
- Вона дійсно чарівна, повірте мені. Тільки б мала нормальні дороги і грамотних політиків, а не ідіотів, ціни би їй не було.
- Гадаю це дилема більшості націй у світі.
- В цьому можна не сумніватися. - Погодившись мовив чоловік.
- Зате куди б нас не завела доля ми здатні знайти спільну тему для розмови.
- Саме так, сеньйор. Ваше Lomo буде готове десь хвилин через десять, наші кухарі люди вправні, тому не переживайте, довго чекати не доведеться.
- Дякую.

Миколай провів трохи часу в тиші та просто роздивлявся все навколо. На перший погляд місце здавалося цілковито звичним, але з ним довелося познайомитися так само, як пізнають людей: клопітливо та з увагою до деталей, оскільки те, що здавалося банальним, на ділі опинилося більш цікавим та автентичним ніж все інше з того, що поки що довелося побачити молодому чоловікові в його подорожі.

Значна кількість старовинних ваз та безліч різноманітних квітів в них, раритетне радіо, котре напевно пам'ятало ще часи колоніалізму та головне, що більше за все приваблювало хлопця - по-справжньому древній фотоапарат, місце якому було в музеї, але він вірно та покійно займав своє місце на одній із полицок в цьому затишному кафе.

- Мій брат придбав його під час однієї зі своїх подорожей до Перу. - Зазначив

чоловік, помітивши факт того, наскільки уважно та пильно молодий фотограф намагався роздивитися цю неймовірну річ.

— Ви навіть не уявляєте наскільки це безцінний екземпляр! – Із захватом промовив хлопець. – Знаю, що заядлі колекціонери були б готові віддати за цей фотоапарат цілий статок.

— Чому ж не уявляю, мій друже, мені це чудово відомо.

— Полюблюєте раритетні речі?

— Так, але не настільки палко, як цим горить мій брат. Він з самого дитинства захоплювався подібними речами, ніколи не дозволяв собі пройти повз якогось ринку та не роздивитися подібної старовини. А коли він став старшим то перетворив це захоплення в свій бізнес, навіть став заробляти певні непогані кошти. Людей у світі з подібними забобонами вистачає, Ви розумієте?

— Так, розумію. – Відповів Миколай та не міг попросту відвести свого погляду від чарівної та неймовірно запашної страви, котру йому якраз встигли винести.

— Особисто мені більше подобалося колекціонувати монети...

— Ви нумізмат?

— Був колись.

— Як відомо колишніх не буває. – Із посмішкою мовив хлопець.

— Можливо і так, а Ви що також захоплюєтесь?

— Ні, дід захоплювався, ще й як захоплювався, до того ж він був знатним філателістом... але для мене це просто ще один зв'язок із ним.

— Розумію Вас. Для мене дід також був набагато більше ніж просто дідом, а коли пішов то...

— Здавалося, що пішла сама частина власного духу.

— Саме так.

Дивно наскільки зовсім різні люди, здавалося б навіть з різних світі, можуть настільки широко та відверто зрозуміти один одного всього обмінявшись парою добрих фраз і попросту помовчати, без слів приходячи до взаєморозуміння настільки чітко та ясно, що між вами вже стирається сама межа незвіданого.

— Всі ці фотографії – це Ваша робота? – З неймовірною зацікавленістю запитав Миколай.

— Ні, це все брат. – Гордо мовляв чоловік. – Я в своєму житті не бував далі за Кордову та й навіть туди потрапив випадково ще в шкільні роки.

— А Ваш брат?

— Цьому Лосо (безумцю) ніколи не сиділося на одному місці. Він все життя шукав пригоди, постійно волів подорожувати та на ці самі подорожі витрачав і витрачає все що має. Як тільки його не вговорювала родина хоча б трохи збавити гальма, познайомитися із кимось, одружитися, завести дітей чи просто спробувати знайти в житті щось інше, він завжди відповідає так: "моя єдина любов – свобода, а спогади – мої діти". Тут йому видніше... але пройдуть роки та це йому або ж набридне, або ж попросту з'їсть з середини, знаю по собі. Мрія та жага до них – є тим шляхом, котрий

створений для лічених одиниць. Більшість вважає, що зможе чудово зрозуміти де в них межа, але в думок немає кордонів, так само їх не має і мрій, тому людині ніколи не буде достатньо того, чого вона досягає. Чи не так?

— Важко не погодитись. – Глибоко замислившись відповів молодий фотограф. – Але ж він живе своє єдине життя, живе так як бажає, за своїми правилами, за власним бажанням.

— І це його право, але рано чи пізно зупиняються всі, а бажання що йдуть із самих глибин ніколи. Подумайте над цим, мій друже. – Доброзичливо та переконливо мовив чоловік, після чого відволікся на нових гостей в його закладі.

Ця розмова ще тривалий час буде переслідувати хлопця, але поки що він дозволив собі відкласти її нікуди інакше, як в архів власної ж пам'яті. Він розрахувався із паном Хуаном та зі щедрістю залишив йому чайових. Тепер, коли шлунок був повний, а голова бажала легкості, він був готовий підкорювати те місто, яке захоплювало його все більше і більше з кожною новою миттю, все більше розпалюючи вогонь його серця.

\*\*\*

Варто було тільки вийти в місто, як хлопця одразу ж огорнула неймовірна легкість. У Буенос-Айресі Миколай відчував, ніби потрапив у світ, де час мав своє власне ритмічне пульсування, а саме серце міста вбирало у себе мелодії танго, що несли в собі вогонь пристрасті та тепло самого тутешнього духу.

З кожним кроком цими вуличками, вкритими відтінками старовинного архітектурного шарму він відчував, що стає частиною цього неповторного танцю міста, а з прищестям вечірнього часу зірки над Буенос-Айресом мерехтіли яскравіше, аромат кави та вітри, котрі доносили неймовірні чуття запашних страв крокували за ним, ніби вітаючи його у свої обійми на кожному кроці по місті.

Перехідні звуки гітар і солодка гіркота вина, котре він із насолодою скуштував в одному з тутешніх закладів разом із Божественної смакоти стейком, прислухавшись до поради пані Ермільди, створювали симфонію, в якій кожен акорд розповідав про таємниці міста і його життя, якщо не про таємниці самої країни.

Блукаючи центром, Миколай побачив палкі танці на вулицях, де пари вирували у бадьорому ритмі, змушуючи хлопця відчувати те, як сама його душа теж входила у цей енергетичний вихор, а сам він перетворювався ні на кого іншого, як на учасника барвистого танку суцільної страсті та емоцій.

Це були дуже красиві люди, різного віку, котрі самі собою доводили всім та кожному, що для того, щоб жити тим життям, яким ти бажаєш жити достатньо самого лише бажання, головне вміти відчувати момент і насолоджуватися тим, що є навколо, розуміючи що більшого, насправді, і не треба для відчуття справжнього щастя.

Буенос-Айрес зміг стиснути його своїми обіймами, розкриваючи нові горизонти і пробуджуючи внутрішню чутливість до краси і гармонії, наче рідного, познайомивши його із тією гармонією, до якої він так довго прагнув і ось, нарешті, не просто зміг до неї доторкнутися, а дійсно зумів її знайти.

Хоча, можливо в цьому, окрім всього іншого, відігравала свою роль казкова краса

аргентинських дівчат, котра була попросту неповторною, як саме місто.

Все своє життя Миколай думав та вірив в те, що на світі не було чарівніших жінок за тих, котрих він просто на просто міг зустріти блукаючи по вулиці вдома, але куди б він не відправився, істинна краса чарівних дів слідувала за ним, разом із самою любов'ю.

Вони вражали своєю елегантністю та загадковою привабливістю, яка випромінювала як природну пристрасність, так і невимушену впевненість, котра відбивалася у їх пристрасному погляді.

Занурюючись все глибше і глибше в культурний контекст, краса тутешніх дівчат розкривалась перед Миколаєм з зовсім різних боків та мала свій власний, виразний колорит.

Їхні очі відбивали пристрасть та таємницю і унікально виразний колір самої сутності підсилював загадовість погляду. Гострі лінії їхніх обличчя та природна грація підкреслювали вишуканість стилю та невимушену красу, котра чарувала кожного, наче вони були самим міфічними німфами. Волосся, деякі об'ємні та пливучі, нагадували срібрісті промені місяця, що освітлювали вулиці міста в ночі. Дівчата віддавали перевагу стильному одягу, який поєднував в собі класичні елементи та елементи сучасної моди. Кожна з них була цілковито унікальною та попросту вражала як вишуканістю, так і відкриттям самої для нового, що тільки те й робили, що доповнювало їхню неповторну красу, роблячи їх не просто спостереженими, а головними акторами великого театру суспільства.

Загалом, треба зауважити, що люди, котрі оточували Миколая не тільки в Буенос-Айресі, а й протягом всієї подорожі, вражали чарівністю свого характеру та способом життя.

Було в них щось неперевершено привітне, як у їхньому ставленні до життя так і у самісінькій атмосфері, що заповнювала повітря навколо них.

Усмішка була для них не просто виразом обличчя, але й способом передачі позитивного настрою. Люди розмовляли між собою з великою відданістю та теплотою, ділилися історіями і враженнями, немовби запрошуючи Миколая у коло своєї відкритої громади. Вони володіли особливим мистецтвом приймання гостей та сама по собі їхня гостинність виглядала як ритуал, що розкривався в обіймах, посмішках та буденних розмовах.

Люди тут були доволі відкритими у своєму зіставленні з реальністю, а особливо реальністю відносин, які до часу були більш спокійними і нагадували про важливість цінування кожного моменту.

Сама ця чарівність людей тут проявлялася в їхній готовності жити та відчувати кожен момент, будь то танго на вулиці, обід у сімейному колі або просто розмова за кавою на площі. Це створювало неповторний дух місця, в якому Миколай відчував, що кожна зустріч — це не просто знайомство, а подорож у світ спільної радості та доброзичливості.

В такі моменти завжди здається, що сам світ перетворюється на всього лише

маленьку кульку, де кожен, якщо і не знає один одного, то безперечно десь бачив свого ближнього: чи прогулюючись в парку, чи блукаючи мальовничими вуличками або ж просто тримаючи свій шлях в незвіданому напрямку знаходячись в громадському транспорті знайшовшись із людиною один єдиним поглядом, в якому було більше розуміння ніж будь-де. І варто було хлопцеві опинитися на краю світу, як навіть тут в обличчях людей він вбачав щось знайоме, те що попросту фізично аж ніяк не міг бачити в своєму житті, але все одно впізнавав їх, ніби бачив кожного дня з самого дитинства дорогою додому.

Пані Ермільда не жартувала, коли попереджала Миколая про факт того, що аргентинці далеко не кращим чином володіють англійською мовою, що викликало невеличку дилему у молодика на шляху до готелю, оскільки мобільний телефон, в якому був рятівний перекладач, сів і довелося на пальцях пояснювати таксисту куди саме хлопцеві потрібно дістатися.

Благо в Миколая був подібний досвід під час подорожі до Єгипту, з компанією добрих друзів, тому хлопець не розгубився, ще й таксист гармонійно увійшов у його положення, та вони, нехай і не без нюансів, але все ж таки змогли зрозуміти один одного і врешті-решт дістатися туди, куди було необхідно.

До готелю, якраз, прибула невеличка групка туристів з Азії, яку пані Ермільда одразу ж поспішила обслуговувати як найліпше, навіть не помітивши того, як поміж неї тихо собі промайнув щасливий від прогулянки містом, але водночас трохи втомлений блуканням Миколай, котрий після зі дзвону з ріднею та парою друзів, дозволив собі відчувти всю чарівність традиції під назвою *siesta*.

Однак перед тим, як цілковито та віддано зануритись у міцний та здоровий сон Миколай дозволив собі спокуситися на одну помилку, яку ми часто допускаємо лежачи у ліжку: він дозволив собі трохи подумати і настільки поглибився у ці самі роздуми, що ледь не загубився у власному мисленні. Але якби там не було, молодий чоловік прийшов до вельми цікавих умовиводів, про котрі він навіть не міг здогадуватися в той момент, коли ще знаходився вдома.

Це була далеко не перша його подорож. Він не вважав себе мандрівником, але все одно міг розповісти пару історій про те, як його заносило в різні країни з різною відстанню від рідної домівки, на відміну від більшої частки населення землі, яке можливо і мало б бажання подорожувати світом, але на превеликий жаль не мало для цього можливостей чи достатньої мужності, щоб ступити за поріг і побачити те, що скривають безкраї простори за обрієм.

Йому в цьому плані пощастило і пощастило дуже та дуже сильно. Він мав можливість в своєму житті побачити та побувати там, де мріяли ступити власними ногами мільйони, якщо не мільярди, однак втілити це саме бажання вдалося лише не багатьом.

Він був неймовірно вдячний Господу Богу за таку надану йому можливість побачити всі ті місця, які в цей самий момент відображалися в його пам'яті. Він був вдячний за казковий дар, котрий дозволяв йому в будь-який момент свого існування, в

незалежності від часу та обставин, знову і знову погрузатися в чарівну теплоту спогадів, що обігрівали його душу.

І так само Миколай був в захваті від того, що опинився тут, цілковито випадково, опинився в тих місцях, про котрі навіть ніколи особливо і не думав, знаходячись в своїй квартирі в Києві.

Однак навіть коли він вже придбав білети та забронював готель у Буенос-Айресі, він уявляв собі все оточуюче, разом із перебігом дійсності аж зовсім інакше.

В його очах, в той момент, ця подорож мала перетворитися на щось глибинне, щось дике, щось цілковито віддалене від цивілізації. Молодик міркував про те, що не зупиниться у великих містах впродовж своєї неперевершеної подорожі не більше ніж на три дні, він гадав, що одразу ж відправиться далі: наважиться підкорити одну з Андських вершин чи вирішить блукати просторами Патагонії, попутно милуючись її краєвидами, чи рушить по історичним церквам в найнеочікуваніших місцях або рушить у експедицію величними джунглями Амазонії, познайомиться з тамошніми племенами індіанців, котрі не змінювали свій образ життя крізь століття, або ж він відправиться літаком до вічнозелених пагорбів Колумбії, смакуватиме кращу каву на всьому білому світі чи відчує цілковиту свободу та вивільнення близько статуї Хреста Спасителя в Ріо... так... так... тоді думки були такими, але варто було йому опинитися тут, в місті великої краси та чар, як він зрозумів одну істину – плани можуть перемінитися з ніг до гори в той самий момент, як ти знаходиш себе в тому місці, де тобі по-справжньому добре.

\*\*\*

Варто людині прокинутися з чарівного сну та опинитися серед звичних реалій, як її миттєво ж починає тягнути назад: до незвіданих країн, якщо не до незвіданих світів, з більшості з яких так і не бажається повертатися до дійсності, але варто було Миколаю розплющити свої очі та зустрітися з останніми промінчиками заходячого сонця, як одразу ж доклав усіх наявних в його можливостях сил, щоб якомога скоріше відійти від мрійності та відправитися підкорювати власний світ, котрий його сьогоднішніми очима виглядав не менш чарівно ніж ті, з яких його змусила пробудитися сирена швидкої допомоги за вікном.

Він повернувся та був цілковито готовий у всіх відносинах до продовження свого унікального шляху цим неймовірним містом. Десь там в глибині хлопець відчував себе наче Данте, котрий подорожував потойбіччям і ті ж самі глибинні передчуття говорили йому про те, що зовсім скоро йому судилося зустрітися із власним Вергілієм, питання лише в тому де та коли?

Кожен проходить свою дорогу, в незалежності від того, яку саме стежку він обрав і так чи інакше на дорозі йому стрінеться те і ті, котрих він ніколи не буде в силах забути та хочеться вірити, що це не забуття складатиме саме лише благо.

Вечірнє місто було ще кращим за те, як воно сприймалося в день. І справа була навіть не у температурі, а у самій спільності, котра так і затягувала в себе всіма бризами радості, святковості та неймовірної енергійної вибуховості, котра лунала



повсюди і від якої неможливо було сховатися ніде на всьому білому світі та єдиним що лишалося в такій ситуації – було пірнання у саме величне нічне життя цього континенту.

Загалом, Миколая було важко назвати великими шанувальником будь-якого нічного життя, але так чи інакше в кожному з нас живе щось таке, що одного вечора бажає виповзти зі своєї нори та відправитись туди, де буде відчуватись цілковитий транс серед суцільної свободи.

В Буенос-Айресі подібного добра була більш ніж вдосталь, тому вибір місця, де Миколаю судилося провести цей вечір був в рази важчим ніж це могло здатися на перший погляд, тому кращим рішенням, котре міг прийняти хлопець у цілковито незнайомому місті була довіра самій панні долі, котра завжди веде нас туди, де ми і маємо бути.

Хлопець щиро насолоджувався тим відчуттям, котре пронизувало його наскрізь, відчуття в якому стільки всього було поєднано: від захвату до почуттів закоханості.

Йому доставляло неабиякої насолоди милування тутешніми вулицями і будівлями, особливо в вечірню добу, але в той же самий час його поглинало доволі змішане відчуття того, що вся ця краса ні що інше як постійне нагадування про минуле, по-справжньому краще минуле, котре колись дуже і дуже давно було у цієї, колись однієї з найбагатших країн світу, однак з тих самих часів встигло утекти чимало води та пройшло не багато не мало, а ціле століття. Час не повернути, рівно як і епоху, а на згадку про неї залишилися самі лише історичні пам'ятки та глибинне внутрішнє розуміння того, що колись предки цих самих людей, які з посмішками блукали вечірніми вулицями столиці, обіймали справжню велич порівняно із тим, що вони могли б дійсно мати самі і передати послідувачим поколінням.

Він вірив та знав, що мрії говорять не про те, що трапляється в одну мить – це те, що потребує сумлінної праці, тяжкої роботи суспільства над самим собою та чітким розумінням того, чого люди дійсно бажають відчувати озираючись на здобутки свого життя, а не існування в пучині ілюзій та заздрощів, котрі виникають дивлячись на те, як можуть проживати своє буття інші.

Тут це відчувалося краще ніж будь-де і, як ніяк, але все ж таки нагадувало про домівку, хоча хлопець і бажав уявляти зовсім інші спогади та передчуття. Від власних міркувань не скритися, рівно як і від самого себе та власних реалій життя, тому не дивно що під час всієї подорожі молодий фотограф, котрий намагався зображати в своїй творчості якомога унікальніші події, відбивав у цій буденності саме те, що могло слугувати глибоким вченням для всіх тих, кому він ці самі фотографії вирішить показати і окрім жвавого танго та пляшок вина на мальовничому фоні, він планував відобразити ще й людську сутність, історію та порочність, яка вітала тут у повітрі і нічим не відрізнялася від тої, яка одвічно очікувала на нього серед рідних стін.

Плани хлопця ніяк не руйнувалися і блукаючи вечірнім містом, навіть в самому його центрі, можна було зустріти чимало безхатніх людей, котрі спали просто неба на матрацах у стін чи просили пару копійок на їжу.

Нажаль, і пам'ять його ні в якому разі не підводила, в Києві знедолених людей він міг зустріти не менше і провина в цьому була більш глибокою ніж могло здатися.

Зробивши декілька подібних фотографій та допомігши людям відповідно своїм можливостям, він продовжив свій рух туди, де міг би відчуті серцебиття міста не в знедолені, а в дотуку до волі, чудово розуміючи факт того, що біль та страждання власноруч здатні знайти нас де б так не було.

Вулиці були переповнені людьми.

Здавалося, ніби всі вони сиділи в своїх печерах, ховаючись від сонячного проміння вдень, та дочекавшись настання ночі вирішили скористатися чарівною можливістю і хлинути в місто, наче саме цунамі, котре зносить все та всіх на своєму шляху.

Тут були всі: бідні... багаті... торговці... крадії... туристи... старі... малі... родини... одинаки... блукачі... шукачі пригод... та ті, хто взагалі не розумів нічого що коїлося навколо.

Вулиці стали нагадувати вавилонську вежу, але в самий момент її обрушення, адже тепер спільним стало все на світі, все змішалось в одному багатті, котре все більше і більше розгоралось з кожною наступною секундою, а саме місто наче перетворилося у велетенський вулкан, навколо котрого не було нічого окрім пільми та вогняного світла, що сходило від магми, яка ось-ось повинна була пролитися вулицями, наче ріки проливаючись нашою планетою.

Музика... танок... пристрасть... все зливалось, все змішувалося, все перетворювалося на хаос, але той хаос котрий був не підконтрольний нікому, окрім натовпу, що став нічим іншим, як єдиним організмом, який бився в унісон самій долі і самому всесвіту.

Хлопець дійшов до чимось знайомої йому вулиці, одразу ж збагнувши, що він бачив її у світлі дня. Тоді вона здавалася доволі буденною, однак зараз від неї віяло чимось загадковим та аж зовсім не звіданим.

Одна з будівель, котрою був старий завод, нині слугувала баром-рестораном, котрий із настанням ночі перетворювався у один з найпопулярніших нічних клубів міста.

Щось стримувало Миколу від того, щоб зайти туди, але він вже був в обіймах цілковитого духу вечірнього міста, відчутті, яке ще ніколи не пронизувало його душу і серце настільки сильно, що він був на самісінькій межі, відчуваючи як втрачає самого себе та відкинувши всі сумніви він поринув у той світ, з якого не існувало такого вже й простого виходу, якщо він і взагалі був... він поринув туди, де на нього чекала не розвага, а свобода і неймовірна енергія, яка окутувала всього тебе за лічені хвилини, наче підносячи безкровну жертву Богам.

\*\*\*

Ніч була настільки глибокою, що вже важко було зрозуміти чи вона знаходиться на своєму екваторі, чи тільки увійшла у смак пільми, з нотками мороку, крізь яку проходили чисельні втрачені душі.

Місто для молодика, котрий вийшов з клубу в цілковито не тверезому стані ще й,

можливо, під ефектом наркотичних речовин, перетворилося на щось подібне до в'язниці, з якої він мріяв втекти раз і назавжди, але це було важко втілити в життя, оскільки його батько попросту би цього не дозволив би та врешті-решт змусив би повернутися до Буенос-Айресу вести сімейний бізнес.

Хлопця звали Густаво, йому тільки виповнилося тридцять років, але за цей вік він встиг натворити чимало різного на своєму життєвому шляху, рятуючись покровительством впливового родинного імені та зв'язків, котрі, тим не менш, не змогли йому допомогти три роки тому, коли він потрапив у серйозну халепу через свою наркотичну залежність.

Їх рід походив зі знатного іспанського роду, котрий вже майже три століття мешкав в Колумбії, тримаючи розкішні латифундії по всій країні, що робило їх однією з найзаможніших родин в державі.

Але, якби там не було, благородне ім'я аж ніяк не передає саму суть цього самого благородства своїм нащадкам, що було більш ніж характерно помітно по жвавому Густаво, котрий тільки що вивалився з клубу у Буенос-Айресі, в якому перебував в, свого роду, як заслання так і втіканні, не маючи, поки що, жодних перспектив щодо повернення на батьківщину, за якою сумував кожної миті.

Богемне життя в цьому чарівному місті, де його родина мала краплину впливу та чимале море друзів, надавало можливість хлопцеві насолоджуватися життям на сімейні кошти так, як цього тільки бажала душа, розтрачаючи їх за власним бездумним судженням.

Сам по собі він не був поганим хлопцем, просто він був з тих, хто дивлячись на себе в дзеркало скоріше забажав би забути у сні, ніж продовжити життя із самим собою та власною ж ненавистю, котра в ньому процвітала.

Хлопцеві було всього одинадцять років, коли він, подорожуючи зі своєю сім'єю, потрапив у ту історію, котра переслідує його все життя, не даючи остаточного спокою.

То був чарівний травневий день, коли вони блукали разом із батьками та сестрами в лісах Канади. Це були місця неперевершеної краси, серед величних дерев та настільки чистого повітря, що здавалося ніби самі легені ставали одним цілим із оточуючою природою та запах свіжості, особливо після дощу, котрий нещодавно пройшов, попросту поглинав тебе цілком.

Ця подорож була запланована родиною Густаво доволі давно, але тільки в той період родина змогла дозволити собі час на те, щоб вирватися на здійснення давнішої мрії.

Їх зупинка розташовувалася в глибині лісу, однак ця сама глибина слугувала нічим іншим, як туристичною зоною, де дружні групки людей могли проводити свій час у неймовірній єдності з природою серед мальовничої краси та чар.

Та мальовнича місцевість на вічність закріпилася в голові тодішнього хлопчика, а особливо величні гори, в низинах височіли дерева, подібно тому, як це було десятки тисяч років до нього і буде після. Він пам'ятав про те, що дуже сильно втомився в той день, оскільки вони вирішили залишити машину і продовжити свій путь пішки, власне

де б машині і не вдалося проїхати жодним чином. Перехід був не легким, але він неймовірно чітко закарбувався в пам'яті Густаво, закарбувався наче перший і останній спогад про те, як його родина була єдина, як його матір вела їх за руки зі всією любов'ю, а батько перетворився на справжнього ватажка, котрий вів свою родину вперед.

Він пам'ятав їх всіх настільки щасливими в той день, настільки щиро усміхненими та радісними від всього, навіть від неймовірної втоми, яка їх погнила, але незважаючи ні на що і вона перетворювалася ні на що інше, як на елемент єдності... єдності сім'ї.

Хлопець згадував той чарівний день сидючи на тротуарі та відходячи від усіх тих речовин та алкоголю, котрі огидно насичували тіло, попутно відчуючи не меншу огиду по відношенню до себе, бажаючи вирватися звідси, втекти та попросту зникнути з цього міста, а якщо не вдасться зникнути з нього, то розчинитися в самому світі, але не зараз... не зараз. В нього не було сил для цього і він повільно схилив голову та поклав її на підлогу не відчуючи нічого з кожною наступною секундою занурюючись все глибше і глибше у теплоту своїх дитячих спогадів.

— Густаво... Густаво... — Лунав в його голові голос матері і він миттєво, наче і не було в нього цілого життя, знову опинився тим маленьким хлопчиком, що блукав у компанії своєї сім'ї мальовничими просторами Канади.

— Так мама. - Невинним дитячим голосом відповів їй хлопчик.

— Не відходь далі вогнища, наш провідник сказав, що тут можуть блукати дикі тварини.

— Добре. - Із характерною для нього посмішкою відповів він.

Вони жили в невеличких дерев'яних будиночках, в яких стояв приємний аромат деревини і самі будиночки виявилися настільки затишними та душевними, що в них хотілося залишитися як на довше, серед умиротворення лісу та спокою власних душ і сердець.

Але, як це часто буває, просте людське бажання чи, ще гірше, цікавість - в силах призвести до тих наслідків, котрі при всьому бажанні не вдасться виправити жодним чином.

Так відбулося і у малого Густаво, який в ту прохолодну ніч вирішив вийти з будиночка, в якому вже мав давним-давно тихо і мирно спати разом із сестрами, але на шляху до табору він помітив одну рослину, яка була настільки прекрасною в очах одинадцяти річного хлопчика, що з того самого моменту, як він її побачив, в нього не було жодного іншого бажання, як бажання зірвати його та подарувати по казковій квіточці своїй матері та сестричкам.

Він хотів відлучитися для цього ще під час переходу, але батько разом із провідником підганяли їх настільки жваво, що вони ледь встигали реагувати на їх команди і крутити головами в різні боки, не говорячи вже про те, щоб відлучитися на зайву хвилинку заради квітки, нехай і тієї в котрій була ввібрана вся велич краси.

Хлопець завжди був доброю людиною, особливо по відношенню до своїх рідних та близьких, та й взагалі до оточуючих, але, на превеликий жаль, він не був таким по

відношенню до самого себе. Він завжди був готовий зірватися з місця у будь-який момент заради тих кого любив і відправитись хоч на самісінький край світу і так він зробив в ту ніч... темну, спокійну та прохолодну... ніч котрій судилося стати роковою.

Дорогу було видно доволі погано, але Густаво завжди був кмітливим хлопчиком і продумав все заздалегідь, узявши із собою ліхтарик.

Блукаючи тією стежкою він відчував себе героєм всіх тих фільмів та мультиків, котрі так сильно любив. Хлопчик переживав в своїй голові справжню пригоду та міркував, що відправився ніяк інакше, як на справжнісінький подвиг і ось... варто йому було відійти від табору всього трохи, як він знайшов те, що шукав.

На небесах красувався чудесний місьць та світили яскраві зорі поглинаючи своєю красою всю душу, все серце та розум, ніби забираючи тебе до себе і крізь всі ті ніжні обійми освічуючи шлях та ту неймовіру квітку, що в промінні нічних небес перетворювалася на саму неперевершеність.

Він знову забажав ввібрати в себе оточуюче повітря та відчув... і відчув він далеко не свіжість лісу, а наближення того що не було йому підвладним, того що мало свій особливий присмак в самому ароматі, наче коли повітря переповнене запахами землі після рясного дощу, коли кожен твій крок вперед стає все більш і більш вологим, що ти аж починаєш відчувати те, наскільки промоли в тебе шкарпетки, але все одно керуючись безпросвітним зовом, котрий веде тебе в нікуди ти, незважаючи ні на що, продовжуєш свій рух до самої незвіданості.

Хлопчик простяг свою все ще маленьку руку до рослини та зірвав в неї три невеличкі квітки, яких він ще ніколи не зустрічав раніше і, навіть ніколи не звертав увагу на те, що йому колись подобались квіти загалом, але цей самий момент став для нього справжнім одкровенням, адже відтепер флора цілком прибрала його душу до своїх рук.

В кущах щось почало рухатись... це було настільки ж несподівано, ніби початок самого землетрусу серед білого дня.

Хлопчик не знав що йому робити. В його голові було настільки багато думок, що він за одну лише мить розгубив та заплутав самого себе настільки, що вже і не міг толком знайти місця.

Хто там: вовк, лисиця, рись чи можливо лише маленький та ніяким чином не небезпечний бобер, з пухкенькими щічками, а якщо щось страшніше та набагато-набагато більше?

Мить... та те, що ховалося в тих кущах почало наближатися з кожною наступною секундою. Мить... та залишався один єдиний момент перед тим, як ця тайна мала розкрити свою сутність. Хлопчик приготувався, він пам'ятав дорогу назад дуже добре і вже збирався зробити перший ривок, щоб врятувати своє життя, як мить... та з кущів вийшла його матір, з не менш переляканими очима ніж вони були у самого хлопчика, який вже встиг собі надумати все на світі.

— Madre de Dios, Густаво! – Доволі розлючено стверджувала жіночка. – Що ти тут робиш!?

Дитина не витримала свого хвилювання та ринулася в міцні обійми матері, аж ніяк не очікуючи побачити її, попутно відчуючи глибинний сором за свою неслухняність.

— Я ж тобі казала, я ж по-хорошому просила тебе: не відходь від табору! Я ж казала?

— Так мамо. — Ледь не крізь сльози відповідав хлопчик.

— І що далі? Вважаєш ти вчинив добре?

— Ні.

— В мене ледь серце не зупинилося: побачила, що дівчатка собі мирно сплять, а тебе весь час потрібно десь шукати.

— Пробач, будь ласка.

— Ради всього святого, що ти тут забув?

— Я лише... лише хотів подарувати Вам с дівчатами це... — Він показав матері квіточки, які міцно стискав в своїх руках, від чого вони доволі сильно пом'ялися та втратили більшу частину своєї неперевершеної краси.

— О, Господи!

— Мамо, вони були чарівні, просто... чесно... повір, мамо... вони були... були, як...

— Я вірю синку, вірю. Вони навіть такі по-справжньому чудові. Дякую тобі велике, мій хлопчику. Сестрам також сподобається, я впевнена.

— Думаєш?

— Навіть не сумніваюся.

Вона була дуже рада самому знанню того, що її маленький хлопчик, незважаючи ні на що, був готовий і в ніч, і в холод відправитися на пошуки квітки заради тих, кого любив всім серцем. Звичайно, пані відчувала ноту розлюченості через неслухняність дитини, але в житті, якби там не було, потрібно зробити хоча б одну спробу для того, щоб у власному сприйнятті хороше переважало все погане.

Вони без поспіху пішли в бік своєї стоянки. Густаво ще ніколи, до цього самого моменту, не відчував свою особисту гордість настільки гостро, як тоді... тоді, за кілька секунд до переміни всього життя.

Не було нічого, щоб натякало на небезпеку. Місяць та зорі світили, як і раніше. Вітер віяв собі, лагідно колихаючи вітки дерев, а ліс був настільки ж умиротвореним, як і в той самий час коли родина блукала його стежками, однак варто було пройти ще кільком секундам, як небезпека сама по собі предстала перед їхніми очима.

Справжній велет: грізний ведмідь, могутній та суровий блукав разом із ними лісом, майже не видаючи жодних звуків, вийшов на їх дорогу і розхитуючи головою із боку в бік пильно подивився на перелякану матір, що міцно стискала своєю рукою маленьку ручку свого синочка.

Густаво ніби і в дійсний момент відчував цю міць материнської руки. Відчував те, наскільки мужньо вона стискала його маленьку долоню і не так не знайшла в собі сили для того, щоб приховати власний страх та не передати його синові. Але в цій силі, з якою вона стискала його руку, він відчував всю любов, всю ту душу, з якою його рідна матір намагалася втримати свого хлопчика від всієї тієї небезпеки, котра предстала

перед ними обома і ніби відчуваючи наближення всього безвихідного становища, вона з кожним моментом, який їм подарував Господь Бог, вимовляла власною рукою те безмежне добре і щире любов, котра тільки могла протікати в її жилах.

— Мамо... — Крізь весь страх промовив хлопчик.

— Не ворушись, синку. Тихо... тихо... — Промовляла вона, в цілковитій розгубленості, не маючи жодного розуміння як діяти в такій ситуації. Все, чого тільки хотіла жінка в той момент було спасіння свого хлопчика.

— Мамо...

— Спокійно, Густаво... спокійно...

Ведмідь придивлявся до них все пильніше і пильніше. В очах цього створіння не було злоби, але ця земля була його королівством та бачити тут сторонніх він аж ніяк не бажав.

Вставши на задні лапи, він здався настільки велетенським і грізним, що ніби самі древні та могутні дерева цього лісу ожили в обліку цього ведмедя забажавши пролити кров тих, хто потривожив їх серед тутешньої гущавини.

Мати з дитиною стояли незворушно. Серце билося настільки швидко, що було готове вискочити з грудей, але в той же самий час вони відчули... відчули на власній шкірі гіркий присмак, котрий надходить до крові разом із страхом за мить до того, як буде втрачене твоє життя. Цей присмак нагадував ніщо інше, як запах сирієї землі, разом із якою до горла підступав чималий ком слини, яка попросту перекривала дихання і ти залишався сам на сам з огидою та невідворотністю гіркоти власного фіналу.

Ведмідь висунувся вперед та поступово почав розгін. Він не біг за ними, а всього лише рухався у своєму звичному швидкому темпі, наче переслідуючи безнадійно поранену здобич, котрі і без того не вдалося б вислизнути з його велетенських лап.

Залишалися самі лише секунди до того моменту, як він би накинувся на них обох і безжалісно розірвав би на шматки, розірвав не залишився жодного живого місця. Думки... страх... чуття... емоції... біль... непередбачуваність та безвихідність... все злилося воедино, все стало однаковим, все перетворилося на самісіньку пустку з якої не було жодного виходу, а шию і саме дихання почало стискати з такою силою, ніби на ній все більше і більше стягувалася мотузка, котра от-от перестане відчувати будь-який супротив грішної душі, як мить... і мати штовхнула Густаво в бік, накривши його власним тілом... мить і до наближення ведмедя залишалося саме лише миготіння... мить та варто було хлопчикові закричати, як він прокинувся... прокинувся дорослим, тридцяти річним чоловіком, що лежав на тротуарі посеред Буенос-Айресу та волав на все горло від болю та страху, через безжалісні спогади, які поглинали його душу...

Хлопець прийшов до тями та зрозумів, що це усе були лише спогади, але для нього переживання подібного знову і знову було нічим іншим, як карою, котра все ніяк не покидала його серця.

Голова була готова розколотися, а шлунок вибухнути від всієї тієї дурості, котрою він був переповнений, котра не вирішила залишитися там на довго і через кілька

секунд покинула тілесне королівство молодого і заплутаного в самому собі Густаво.

В житті цього хлопця було все: гроші, перспективи, знання, блага майбутнє та чимала доля можливого щастя, але врешті-решт, навіть з плином стількох років в нього все одно не було найголовнішого: людей, яким би він був дійсно потрібен та тих, хто би його щиро і віддано любив.

Цього шукає кожен з нас в цьому грішному світі, але в той же час по казково прекрасному світі, однак врешті-решт знаходить лише той, хто по-справжньому заслужив це право або ж виборів його у самого життя.

Втрачений самим собою Густаво чудово розумів, що на ділі життя не має звички давати нам других шансів, у нього і з першими не особливо розкривається щедрість серця, але це аж ніяк не означає що ми повинні підіймати руки до гори та молити на пощаду. Настав час припинити жалітися та зробити хоча б одну єдину спробу рушити вперед, залишивши за спиною біль та роз'їдаючу отруту спогадів.

Варто було йому тільки прийти до тями та зробити цей самий перший крок вперед, як по його голові, котра і без того кружилася від всієї гидоти котру він у себе увібрав, прилетів не такий вже і сильний, однак доволі відчутний і, найголовніше, неочікуваний удар, що збив його з ніг поросту наповал.

Хлопець кілька секунд намагався прийти до тями, але все ніяк не виходило, бо голова настільки запаморочилася, що здалося ніби сам світ перевернувся з ніг до гори.

Не встиг він жадібно увібрати до легень повітря, як йому одразу ж прямо по обличчю прилетів удар ногою, а після нього ще один і ще... потім по нирках... по печінці... по спині та ще Бог зна куди... різкий і нестерпний біль поглинав його тіло, але він нічого не міг вдіяти із цим, від чого почало здаватися ніби це вже не завершиться ніколи...

Не потрібно було мати унікальні інтелектуальні здібності для того, щоб здогадатися простого факту: його нападниками були звичайні дрібні бандити, які чатували на таких як Густаво під дверима до клубу, в очікуванні того моменту, коли алкоголь та наркотики зроблять свою справу і притуплять їхню увагу, після чого хижі круки зможуть напасти та забрати те, що їм аж ніяк не належить.

Густаво був ідеальною мішенню: білий піджак, котрий з першого ж погляду виглядав як той, що коштує не менше пари тисяч доларів, коштовний золотий, до того ж швейцарський, годинник, взуття за яке, принаймні так здавалося з боку, заплатив своїм життям якийсь крокодил та звичайно ж головну помилку, котру Густаво допустив ні про що не здогадуючись ще в клубі – він носив в своїй кишені готівку та засвітив нею ще в клубі... можливість, яку такі хлопці, що лупцювали його, ніяк не могли упустити.

Важко було зазначити, що саме проносилося перед очима Густаво в ту мить. Скоріше за все перед ним була сама лише п'їзма, оскільки від ряду ударів в нього налилося кров'ю праве око, в той час як ліве було заплющене через не менший біль.

Він відчував огидний запах... майже той самий, котрий пронісся перед ним у тих самих спогадах, що пробігли в його думках перед тим самим моментом, як він пробудився зі своєї короткострокової відключки.



Однак тепер, в цьому ароматі було щось нове... був присмак аж ніяк не знайомої йому болі, болі яку він ще ніколи не відчував до цього самого моменту, в котрій мався присмак піску, що лежав під ногами та асфальту, котрий доносився з дороги.

Він лежав і поступово починав втрачати чуття, переставав мислити, переставав бачити навіть ту пітьму, котра миготіла в зіницях, переставав розуміти те де він та хто він, переставав існувати повільно та без жодного поспіху. З поспіхом він встигав отримувати лише нові і нові тумани від тих покидьків, що стояли над ним та відчували один з найбільш п'янючих смаків з сіх можливих: вони відчували владу над беззахисним, відчували беззаконня, відчували цілковиту необмеженість своїх сил над чужою душею та тілом.

Голова починала відключатися. Здавалося, ніби встигла пролетіти ціла вічність, однак ні... на ділі пройшло не більше тридцяти секунд, але навіть цього короткого проміжку достатньо щоб позбавити будь-яку людину не тільки її здоров'я, а й життя.

Так би він і продовжував лежати на тій холодній землі, на тому триклятому тротуарі, де були самі лише тіні та дворові собаки, що бігали зі сторони в сторону спостерігаючи за ще одним проявом щирої людської сутності. Він міг провести цілу вічність серед цього хаосу і пустоти, якби в одну мить, немов просвітницьку, немов блаженну та янгольськи рятівну... біль не перестав зменшуватися... настільки неочікувано та швидко, що на мить хлопцеві здалося, що його тіло остаточно втратило дар чуття, але ні, він був живий, він відчував... він відчував та різко, із неймовірним здивуванням для самого себе, зрадів тому, що відчуває цей нестерпний біль, ці страшенні муки, але він був радий, неймовірно радий цьому болеві, який дав йому найчарівніше розуміння з усіх можливих в цьому світі – розуміння своєї живості.

Темрява почала поступово відступати від нього та він чітко побачив ярке світло ліхтаря, під яким лежало його змучене та побите тіло. Він не відчував, що звідкись в нього лилась крок, хоча на ділі брова була цілковито розбита і з неї рясно витікала кров, котра стрімко стікала по приємному молодому обличчю, на якому зараз не читалося нічого окрім болю, гематом та всього пережитого сорому за всі власні вчинки, котрі відлетіли від нього в цей самий момент.

Йому здалося, ніби ці удари вибили з нього сором... вибили смуток про всі ті думки, що ніяк не давали йому спокою і ось зараз... зараз, коли він лежав ледь живим на одному з тротуарів Буенос-Айресу під старим ліхтарем до нього нарешті дійшло... дійшло те, про що він мріяв з тих самих пір, як йому було одинадцять років, адже хлопець нарешті зміг пробачити самого себе, пробачити крізь біль та ненависть, пробачити крізь страждання та печаль, пробачити крізь відчай та темряву.

Він прийшов до тями і побачив, як над ним більше не було скритих за пов'язками і різноманітними накидками обличь, вони кудись зникли. Тепер над ним було саме лише небо: чарівне зоряне небо, яке ще говорило тільки про те, що до них знову йде теплота, котра нікуди і не збиралася уходити і ця сама теплота проявилася і на серці молодого Густаво, котрий лежачи в суцільній болі просто на просто почав заливатися щирим сміхом, відчувши вперше за багато-багато років у своїй душі свободу.

Саме життя повернулося до нього. Повернулося, наче втрачене матір'ю дитинча, яке нарешті знайшло свій шлях додому. Відчувалося диво... диво, котре було для нього нічим іншим як спасінням і цим самим спасінням для змученого побоями Густаво став Миколай.

\*\*\*

Лікарні цього чарівного міста мало чим відрізнялися від більшості тих, в яких довелось побувати Миколаю. Відверто кажучи, він майже не звертав жодної уваги на те, який вигляд вона мала та як в ній відчувалося в глибині душі. В лікарнях всього світу завжди одне і те саме відчуття, де б ти не був та в який час, немає жодного значення, ти все одно будеш відчувати себе тут трохи менш мужнішим, ніж будь де.

Хлопець провів свій час цього вечора більш ніж чарівно, відчув зовсім іншу енергетику, ніж у, якоюсь мірою, звичному нічному житті, котре тут все ж таки відрізнялося своїм характерним колоритом.

Дивно, але тільки сидючи в лікарні він по-справжньому та глибоко замислився над тим, що відправився ніяк інакше, як у подорож до нового світу і зараз знаходився там, де всього лише трохи більше ніж п'ять сторічч тому розташовувалися самі лише пустки і не було жодного натяку на європейців, а проживали самі лише індіанські племена, що навіть знайшло відголос в його сьогоденішньому проведенні часу.

Миколай відчув, ніби впав в якийсь транс... транс, в котрий його занурив певний спів, якому слідував невідомий йому ритуал, котрий наче навіяли на нього шамани та віщуни, ніби бажаючи розчинити розум і душу хлопця, з кожною наступною секундою пов'язуючи його з тим, що вже давно пройшло і з тим, чому ще тільки доведеться статися.

Він не зміг до кінця зрозуміти того, що з ним сьогодні сталося, можливо всьому виною був алкоголь чи дивні наслідки акліматизації, однак він щось відчув цього вечора, щось дуже дивне що насувалося і чому вже не можна було завадити. Хлопець відчув тривогу... тривогу не за себе, а за всіх тих кого любив, хоча чудово знав що із ними все добре і вони ніде інде, а вдома, серед любові та тепла.

— Що ж може статися? Все добре... і це лише дивні хвилювання, пусті ігри розуму. Це все лише суєта. – Переконавав він себе пошепки.

Миколай переконав себе також в тому, що це відчуття було спровоковане виплеском адреналіну до крові. Все складалося більш ніж гладко, до того самого моменту, як він вийшов з нічного клубу та побачив, як бідолашного хлопця лупцювали троє бандюг, а сам бідолашний лежав майже нерухомо та тим паче безпомічно.

Важко було сказати, що Миколай прожив все своє буття із загостреними переконаннями справедливості, однак завжди коли комусь була необхідна допомога в якій він міг прийняти безпосередню участь та зробити благу справу він це робив не замислюючись, так само і в даний момент побачивши те, як беззахисного парубка лупцювали із неймовірною злобою ледь не до смерті посеред вулиці, він не дозволив собі пройти мимо, за лічені секунди пригадавши всі свої навички бойових мистецтв, в котрих Миколай досяг певних вершин в шкільні роки і ледь не вперше за все своє

життя використав за необхідністю, вдало та мужньо розкидавши нападників у сторони із чималою силою, котрої в нього завжди було вдосталь, настільки щоб вони навіть і не думали продовжувати свої набіги, принаймні в той вечір.

В той же самий час, бідолашний Густаво тільки прийшов до тями та першим кого він побачив був ніхто інший, як молодий чоловік: коренастий, із приємним лицем і довгою щетиною на ньому, який мирно собі сидів у кріслі біля лікарняного ліжка, розсуджуючи собі із закрити очима.

Вони обидва, за всіма логічними заключеннями, аж ніяк не мали зустрітися в цьому житті, однак це сталося і вони обоє навіть гадки не мали стосовно того, що їм судилося зустріти в майбутньому.

\*\*\*

Ранок прийшов настільки ж неочікувано наскільки завершився вечір. День був похмурий, з океану прийшла невеличка буря, а із нею рясний та бадьорячий дощ, який своєю легкою прохолодою міг пробрати аж до самих кісток.

Але до зустрічі із цим самим дощем потрібно ще трохи почекати, оскільки молоді люди тільки розплющили свої очі, після неймовірно бурхливої ночі.

Густаво знадобився певний час для того щоб прийти до тями. Він витратив чимало зусиль для того, щоб пригадати події минулої ночі і все ж таки, нехай і частково, але йому це все ж таки вдалось. Хлопцю не було важко здогадатися, як саме завершилося його блукання, оскільки замість думок казала біль у кожній частині тіла, а особливо біль в оці, яке майже повністю заплило від побоїв і більше нагадувало спілий грейпфрут ніж людське око молодого чоловіка.

В свою чергу Миколай, який не зовсім комфортно провів рештку своєї вечірньої подорожі містом в невеличкому кріслі, прокинувся із звичною для нього нотою спустошеності і, водночас, чималого приливу сподівань на все те, що очікувало на нього попереду.

Ця пригода, котра переслідувала хлопця з того самого моменту, як він прибув в цю чарівну країну, тільки те й робила, що підкидала дров в вогонь його ентузіазму і розганяла неймовірний запал молодика в очікуванні всього прийдешнього. Він і гадки не мав, що чекало на нього попереду, але малу долю яких неяких планів він все ж таки встиг собі зіставити.

— Buenos días. - Тихим, трохи втомленим голосом промовив Густаво дивлячись своїм єдиним вцілілим оком на Миколая. - Ha sido una noche emocionante...

— Перепрошую... — Розгублено відповів фотограф. - Inglese?

— А, Ви іноземець. Пробачте.

— Так. Українець.

— А, я знавав одну красуню з Одеси. Не сумніваюся, що Ваша країна не менш чарівна ніж Ваші дівчата.

— Дякую. У Вашій також дуже симпатичні.

— Не посперечаєшся, однак на диво я також не звідси.

— Ви не Аргентинець?

— Колумбієць.

— Цікаво.

— Ага... і повірте на моїй батьківщині дівчата навіть ще кращі за тутешніх.

— Повністю Вам вірю. - Із посмішкою відповів Миколай. - Гадаю Ваша вчорашня ситуація також має зв'язок з чарівною дамою?

— Якби ж то...

— Що тоді?

— Необачність, мій новий друже, звичайна простодушна необачність. - Із нотою розпачі промовив Густаво.

— Мені шкода, що з Вами це сталося. - Щиро мовив Миколай.

— Я це заслужив.

— Не кажіть так, на подібне не слугують навіть останні покидьки.

— Тут як сказати... дякую, що врятували мене. Я... я не бачу де мій піджак, але біс з ним... головне годинник там де треба. Візьміть, будь ласка, він точно вартує більше всього того, що я мав в піджаку. Повірте, він дуже коштовний — це Briget.

— Господи, я Вас прошу, головне що з Вами все добре, а годинник краще залиште собі, я все одно не фанат подібних аксесуарів.

— Я наполягаю!

— Дякую, але не варто. - Ввічливо відмовив молодик. - В будь-якому випадку мені вже час йти та вивчати ці чарівні місця з інших боків, а не тільки по різноманітним закладам. До речі лікар запевнив мене в тому, що Вас, скоріше за все виписуть вже сьогодні, звичайно якщо Ви самі вважаєте, що у більш-менш нормальному стані. В Вас чималі синці та, як самі бачите, більше за все інше постраждало око, однак ребра, нирки та загалом всі органи, дякувати Богу, цілі, а все інше загоїться в розумний час. Якби там не було, я дуже радий, що Ви вцілили і бажаю швидкого одужання. Якщо душа Вас колись потягне до східної Європи обов'язково завітайте до України, вона вартує того, щоб її побачив кожен хоч раз у своєму житті.

— Дякую Вам. - Із незнайомою йому донині щирістю відповів Густаво, котрий вже давно не відчував в собі подібного. Дійсна щирість, котра сповнювала його серце була аж занадто глибинною, щоб він міг попросту проігнорувати її. Він був здивований власними ж почуттями і тим паче збитий з пантелику тим, що йому в глибині душі аж ніяк не хотілося відпускати цього незнайомця, а хотілося провести із ним хоч одну єдину зайву хвилину, яка дозволить їм обом розкрити ті невидимі кордони, котрі скривалися цілу вічність від їх сердець.

Не встиг Миколай відкрити двері для виходу з палати, як його новий знайомий окликнув його крізь всю втому та слабкість свого голосу.

— Перепрошую...

— Так.

— Однак, мені не відомо ім'я того, хто врятував моє життя. - Із легкою посмішкою промовив хлопець, після чого побачив її в очах того, до кого звертався.

— Миколай.

— Миколай?

— Саме так.

— Nicholas, як ми кажемо.

— Si signor. - Із диким акцентом промовив Миколай, відчувши себе трохи не в тій тарілці. - Зазвичай, під час подорожей мене звуть Нік.

— Чудово... я Густаво... Густаво Ернандес Піно і, можу запевнити Вас, що вчора Ви врятували життя єдиному сину дона Леонсіо Піно, а це, повірте мені, не просто ім'я, а справжня обіцянка.

— Яка саме?

— Обіцянка, що від нині та на віки Ви друг моєї родин та мій друг!

Миколай вперше в своєму житті чув подібні присяги, але його новий знайомий мало чим був схожим на божевільного, що змусило хлопця повірити своєму співрозмовнику на слово. В молодого фотографа аж ніяк не було думок стосовно якоїсь вигоди, оскільки добро, яке вчиняється з метою користі ніяк добром вважати не можна. Хлопець вирвав бідолашного колумбійця з лап нападників бо попросту не міг дозволити самому собі залишитися осторонь в той час коли беззахисний знаходився в біді, ще й на його власних очах, не говорячи вже про неможливість в майбутньому примиритися з власною совістю.

В сучасному світі чимало людей жили за принципом "а совість в долі", чого жодним чином не можна була сказати про Миколая.

Він жив так, як того волів його внутрішній зов, зов котрий вів хлопця стежкою життя, проводячи за руку крізь випробування та закарбовуючи серце і душу. Варто було йому побачити те, що відбулося з його дійсним співрозмовником, як він не зміг зволікати ні на мить, адже рятуючи свого ближнього ми завжди, в першу чергу, рятуємо власну душу.

Попереду чекала не менша незвіданість, ніж була раніше, але дивлячись один одному в очі ці парубки прийшли до доволі чіткого висновку: від нині їх дороги тісно і міцно переплетені.

\*\*\*

Розплющивши очі та відчувши легкий спазм у своєму тілі та набряк в очах Миколай повільно перевів свій погляд на телефон, котрий неочікувано для хлопця цілковито був покритий тріщинками, та переконався в тому, що вже був обідній час, але це аж ніяк не можливо було зрозуміти, оскільки жалюзі ніхто навіть і не збирався розкривати.

У хлопця не виникло труднощів із тим, щоб пригадати факт його теперішнього, аж зовсім не благоприємного, самопочуття, про що його дуже помітно нагадувала голова, котра ось-ось була готова розколотися.

Вчорашній вечір був доволі жвавим. За ці пару днів після знайомства із Густаво подорож Миколая отримала цілковито інше забарвлення ніж те, яке він собі тільки міг уявити.

Вдячність молодого чоловіка, який був зобов'язаний фотографу якщо не своїм життям так безперечно здоров'ям, була попросту безмежною. За цей короткий час їм

вдалося більш ніж міцно здружитися та настільки глибоко знайти спільну мову, що їм обом почало здаватися ніби вони знають один одного з самого дитинства і ось, після довгих років розлуки, нарешті знову змогли знайти свого, здавалося б, давно втраченого товариша.

Дружба – є нічим іншим, як живим підтвердженням магії. Як пояснити причину, через яку цілковито полярні один одному люди здатні зануритися один в одного всього лише за кілька годин, а на другий день знайомства ледь не побрататися.

Густаво показав своєму новому другові всю красу Буенос-Айресу, показав йому те, що скривається від більшості очей. Пригостив у кращих закладах і в кінці першого ж вечора прийтив в своїй розкішній квартирі наче рідного.

Навіть за цей короткий час, їм вдалось не тільки зрозуміти свого ближнього, а й розкритися один одному, виклавши ледь не все, що тільки лежало на їх душах.

Можливо все діло полягало в тому, що вони розуміли факт тимчасовості свого знайомства або ж попросту піддалися дурманному ефекту, але якби там не було хлопці прийшли до висновку, що їх зустріч аж ніяк не була випадковою і вони обидва опинилися в потрібний час в потрібному місці.

Їм одразу ж вдалось розвіяти цю умовну межу, яка могла б відчуватися між людьми не тільки різних національностей, а й осіб з цілковито різних прошарків населення. Миколай: хлопчик зі звичайної родини середнього достатку і менеджер аналогічного середнього рівня, який проживав своє життя доволі просто та усамітнено, лише іноді дозволяючи своїй душі поринути у глибини подорожей та фотографії, в той час як його новий добрий приятель Густаво походив не просто з заможного роду, а ще й міг похизуватися неабияким родоводом, що було не так вже й просто зустріти в наші дні.

Але незважаючи на всі подібні фактори, вони відчували душі один одного наче споріднені чимось більшим за загальні розуміння дружби. Це відчуття, особливо відчуття котре виникає поряд із майже незнайомою людиною, наука так і не виявилася в силах описати до кінця, а в принципі... в цьому і не було потреби, оскільки невже обов'язково потрібно чітко розуміння причини, у зв'язку із якою двоє молодих, палких, сердечно добрих парубка, із глибокими душевними переживаннями знайшли свого ближнього в цьому світі ще й, скоріше за все, лише на дуже короткий відрізок свого життєвого шляху.

Молодики провели в дружній компанії один одного, здавалося б, саму лише мить, але навіть не оглядаючись на подібне їм все ж таки було даровано небесами казкове відчуття такого щастя, яке деякі люди вибудовують протягом всього свого життя.

Ці дні, без жодного перебільшення можна було назвати незабутніми, але водночас цього самого ранку, відчуваючи наслідки зайвих випитих вчора келихів, Миколаю було не так вже й просто пригадати всю пережиту різнобарвність.

Хлопець трохи підвівся з ліжка та влаштувався на його краю. В нього пішло кілька секунд на те, що зібрати до купи хоча б краплю тих думок, які зараз вітали в його голові, наче нестримний вітер в осінню пору. Очі не бажали слухатись, власне як майже і вся рештка організму, котрий, здалося, почав попросту існувати сам по собі

без відома його безпосереднього господаря.

Трохи озирнувшись навколо він пригадав, що знаходиться на верхньому поверсі квартири Густаво, в одній з найрозкішніших кімнат будинку, яку хлопцю великодушно виділив його шановний друг.

Сама кімната виглядала доволі оригінальною. Вона була влаштована за особливим, не дуже сучасним, але все ж таки дизайнерським баченням, яке тільки те й робило що милувало око, оскільки все було зроблено в наближенні до античності, якою Миколай захоплювався з самого дитинства і ось, в цей самий момент, він знаходився в серед усієї тутешньої чарівності, наче справжній римський сенатор.

Миколай був готовий заволати від вдячності Господу Богові та всім янголам охоронцям за те, що на тумбочці біля нього, настільки вчасно, лежала наполовину повна пляшечка із рідиною, котра ще й виявилася криштально чистою водою, яка попросту врятувала його грішну душу від лютої спраги.

Йому здалося, що ще ніколи за все своє існування він так жадібно і швидко не вбирав в себе це блаженне джерело життя, котре дозволило молодика хоч трошки освіжитися.

— Buenos dias, mi dulce. - Промовив ніжний дівочий голос, що лунав з іншого боку ліжка, але якоюсь трохи незвичною для нього іспанською.

Плавно повернувши свою голову назад із чималою нотою здивування, Миколай второпав, що опинився в доволі делікатній ситуації, оскільки цей самий ніжний голосочок належав настільки чарівній та, без зайвого перебільшення, казкової краси дівчині, яка лежала перед ним цілковито оголеною, що хлопець із трудом зміг стримати себе в руках.

— Hello... — Ледве не прошепотів Миколай. - Господи прости, не думав я, що колись опинюсь вранці у одному ліжку з дівчиною ім'я якої я, хоч вбий, не пригадаю. - Думав він про себе.

— Класна в тебе квартира, Майкл. - Роздивляючись навколо промовила вона. - Багато йде на оренду чи такий крутий фотограф як ти на це уваги не звертає? - Із доволі розгубленою посмішкою запитала дівчина, по акценту якої він одразу ж зрозумів, що вона була ніяк інакше, як з величного "туманного Альбіону", а якщо точніше з Шотландії. Варто було пройти ще парі секунд, як він одразу ж пригадав факт того, що насолоду його очей звали Лілі, яка була родом з мальовничого містечка Абойн, котре розташовувалося відносно недалеко від королівського замку Balmoral.

— Це... — Він трохи роздумував над своєю відповіддю і все ж таки вирішив не кривити душею та викласти чисту правду такою, якою вона і була. - Це квартира мого друга, Густаво, я в нього в гостях.

— А, того твого приятеля з тоненькими вусами, він ще сподобався Ельзі?

— Хто така Ельза. - Подумав про себе Миколай, однак врешті-решт вирішив, що це не мало жодного значення. — Саме так.

— Зрозуміло... не знаю як в нього все інше, але передай йому що ліжко в цій кімнаті в нього просто відмінне. - Заграючи промовляла дівчина, не залишаючи хлопцеві

жодних шансів.

— Обов'язково.

За своє коротке буття Миколай зміг доволі чітко прийти до розуміння ряду факторів і один з них чітко наголошував на тому, що в світі важко знайти когось більш заворожуючого за ініціативну, прекрасну і пристрасну діву.

Дівчата пішли ближче до обіднього часу, залишивши Густаво та Миколая самих, однак точно не самотніх. Життя, загалом, складається в рази ясніше коли ти знаєш, що поряд тебе є той, хто зможе підбадьорити в необхідну хвилину непростого існування і цим чародієм твого життя є ніхто інший як друг.

Вони обидва відчували легку втому після останніх днів і хотіли, в цю саму секунду, просто на просто відпочити від всього, навіть відпочити від відпочивання, настільки їх все притомило.

Лежачи на велетенському дивані, хлопці зі спокоєм на душі спостерігали за тим, як горів вогонь, нехай і не справжній, але все ж таки це був дотик до магії, якою нас нагородив всевишній... магії, яка була доступна всім, незалежно від положення чи суспільного становища, адже кожен в чиїх очах танцювали язики багаття – був справжнім королем.

За вікном почався дощ, з яким прийшла гроза. Вона не лякала їх, але і не притягувала до себе, однак і в цій грозі було щось більше за звичайне природне явище. Хлопці поступово почали відчувати в собі, як нарощувався буревій емоцій, як набігали думки, з якими хотілося поділитися, але в той же самий час їм не обов'язково було спілкуватися про це, адже вони навіть і без цього були в силах зрозуміти один одного.

Густаво бажав висказати весь свій сором... сором за те, що він аж ніяк не був в силах змінити свій підхід до життя, як і саме життя. Він просто був блукачем між вільних душ, в той час як його власна душа знаходилась в полоні невідомих йому самому сил. Він палко бажав вирватися з клітки, котру власноруч і збудував, але не виходило... все ніяк не виходило зруйнувати жагу до самознищення.

В свою чергу Миколай більше не бажав думати. Все, чого він тільки хотів в дійсний момент – це просто бути самим собою.

— Дякую... дякую тобі, друже. – Тихо промовив він, не відводячи очей від вогню.

— Ні. – Ствердив Густаво.

— Чому?

— Бо це я маю тобі дякувати, брате.

Вони продовжували сидіти так зовсім не слідкуючи за часом, який все спливав і спливав, а вони все одно були самими собою: були фотографом та принцом, без королівства.

— Вчора вдалось зробити гарні кадри? – Запитав Густаво.

— Гадаю так, але камера на горі.

— Добре... потім подивимось. – Він трохи підвівся та налив собі кришталю чистої водички, яку, на диво для самого себе, ковтав із важкістю.

— Добре посиділи. – Душевно промовив Миколай.



— Краще за всіх. – Підтвердив Густаво. – Але це не так вже й важливо.

— Що ти маєш на увазі?

— Знаєш, я за своє життя був то тут, то там. Був із одними і з іншими. Смакував все, але водночас так нічого і не відчув. Гадаю життя полягає не в тому, куди тебе занесе та як ти будеш смакувати все дароване цим самим життям, а в умінні розуміти те, що ти дійсно бажаєш відчувати. Розумієш?

— Хочеш сказати, ти опинився в полоні у того, що не може тебе відпустити?

— Саме так, друже. Адже тільки зараз я розумію, що справді хочу відчутти в дійсний момент.

— І що саме?

— Море... море чи океан. Відчутти присмак, як колись у дитинстві.

— Чудово. Наскільки мені відомо він тут не так вже й далеко.

— Але не цього океану, він... він мене відштовхує... він мені не рідний... він чужий. Я... я хочу на Барбадос.

— На Барбадос? – Із здивування перепитав Миколай.

— Так. Саме туди. – Ледь не шепотом говорив Густаво. – В нас там є невеличкий будиночок. Я там вже давно не бував, але там завжди було добре. Мама сильно любило цей дім, в якійсь мірі навіть більше за той палац в якому ми мешкали і не тому що він був якимось розкішним чи старовинним, ні... він просто стоїть в наймальовничішому місці на всьому білому світі. Варто вийти на пляж, закрити очі і дати вітру можливість тебе приголубити, як все стає віддаленим, все обіймає свою рівновагу, а варто розплющити очі і ти побачиш... побачиш те, що без сумніву закладав Господь у саме розуміння спокою.

— Впевнений там дуже гарно, Густаво.

— Ні. Гарно – це коли ти виходиш на свій балкон і бачиш велич міста, смакуєш його краєвиди, дивишся на людей, які поспішають по своїх справах або ж просто блукають своєю дорогою, а це не є гарним – це є казковим, якщо не самої казкою...

Несподівано Миколай помітив, як по щоці Густаво почала текти сльоза. Він навіть не міг подумати, що його мужній Compadre настільки розчулиться від власних же думок, але після його наступної фрази, молодий фотограф відчув легке збентеження.

— Якби там не було. – Сказав Густаво стерши сльози зі свого обличчя. – Я візьму нам білети на вечірній рейс, в ранці вже будемо там. Ти колись літав першим класом?

— Ні, ніколи і... стривай. Густаво, що ти робиш? – Миколай, здавалося, ще ніколи не був настільки спантеличений в своєму житті.

— Відправляюся туди, куди мене кличе серце, друже і бажаю щоб ти зіставив мені компанію в цій подорожі.

— Послухай, давай не будемо поспішати. Ти ж сам казав, що твоя родина не захваті коли ти взагалі відправляєшся за межі Буенос-Айресу, а це не просто подорож – це справжня втеча.

— Так і це ще більше підігріває мій дух.

— Я тебе прошу, подумай ще раз, а краще кілька десятків разів стосовно того, що

ти збираєшся зробити!

— Я все обдумав і вже забронював нам шикарні місця, подивись. – Показав він Миколаю свій телефон, де було чітко видно факт того, що о дев'ятій годині вечора на них обох чекав більш ніж комфортабельний переліт до центральної частини континенту.

— Господи, що ж це за ранок такий.

— Кращий ранок у світі.

— Можливо, але тут як подивитись. – Пробурмотів Миколай.

— Слухай, Майки, не переживай. Тобі дуже сподобається на Барбадосі – це рай на землі. Не переживай. Ми з тобою побудемо там всього пару днів, зустрінемося з парою моїх тамошніх друзів і назад. Повір мені, там ти зробиш ті кадри, котрі з гордістю будеш показувати рештку свого життя. Тим паче, невже ти думаєш що колись ще вдасться влаштувати подібну, доволі невеличку, пригоду.

— Гадаю вибору в мене немає.

— Аж ніякого, брате, аж ніякого. І це мене тільки радує.

\*\*\*

Миколай любив літати, ще з самого дитинства. Ці повітряні подорожі захоплюють чимало людей і чимало людей відштовхують, однак для Миколая мить перельоту була чимось над особливим, що ніби наближувала його до самого творця, дозволяючи йому слити серед небес, наче знаходячись на рівні із янголами, відчуваючи неймовірну силу, яка несла його та приблизно ще сотню людей на зустріч із райськими місцями, де вода кольору крові аристократів, а піски настільки ж золоті, як і локони світловолосих красунь.

В серці царювало захоплення, котре ось-ось мало виправдати всі надії, оскільки до посадки залишалася всього пара годин. Але в серці Густаво це саме захоплення було цілковито відсутнім, бо він жадав нічого іншого, як зустрічі з чимось більшим за красу, із тим, що він був не в силах описати словами, але міг відчутти краще за будь кого в цьому величному світі.

Їх переліт першим класом складавався більш ніж чарівно, що дарувало Миколаю неабияке натхнення, в той час як для Густаво подібне було звичним із самого дитинства, але ця подорож для нього стала першою справжньою пригодою за тривалий, плавно перетворюючись на ніщо інше, як на паломництво.

Після пари ковтків непоганого шампанського, котре мало трохи незвичний смак, хлопці зрозуміли, що їх голови, як і протягом останніх днів, знову почали трохи хміліти, з чим вони не могли нічого поробити, вирішивши подарувати своїм тілам хоч невеличку передишку до того моменту, як їх стійкі ноги ступлять на землі мальовничого Барбадосу.

Обличчя Густаво доволі швидко обіймало легкого червоного окрасу, що одразу ж видавало хлопця, але він, незважаючи ні на що, тримав себе в руках, хоч його душу і тягнуло до глибокої, дружньої бесіди.

Він дуже детально вдивлявся в усе, що бачив в ілюмінаторі впродовж всього їхнього

перельоту: від величної Амазонки до синіх вод, але тепер його очі та очі його дорогого приятеля бачили самі лише хмари, великі та безкрайні хмари, що оточували їх з усіх боків, окрім нічного неба.

— Ти встиг познайомитися з корінним населенням, Майки? – Запитав Густаво.

— З індіанцями?

— Саме так.

— Приємна жіночка, господарка готелю в якому я першочергово поселився, пані Ермільда, була на половину індіанкою, за її словами, але загалом ні, нажаль.

— Ряд моїх знайомих з корінного населення. Не полукровки, а чисті. Деякі з самих глибинок. Спочатку, при спілкуванні, може здатися що ці люди дивляться на світ трохи інакше за нас, однак врешті-решт розумієш, що всі ми дивимось на нього однаково, просто свою увагу акцентуємо на різному. – Промовляв Густаво, не відводячи очей від мальовничих хмар.

— В одне вікно дивились двоє... — Прошепотів Миколай українською.

— Lo siento (пробач)? – Здивовано перепитав Колумбієць.

— Це такий вірш, якщо я не помиляюсь Омара Хайяма... — Миколай витратив пару секунд роздумів, щоб гармонійно, нехай і у довільній інтерпретації, перекласти цей рубай на англійську для свого шановного друга. – В одне вікно дивились двоє: один побачив дощ і бруд, а інший небо й Божий труд. В одне вікно дивились двоє.

— Саме так, мій друже, саме так.

— Так що ти мав на увазі, говорячи про корінне населення?

— Я дивився на небо і просто згадав про них, згадав про хід їх думок, міркування їх народу стосовно небес і загалом відношення до самого життя: вони вбачають у смерті дещо інше ніж звично для нас. Колись вони розповіли мені про те, що їх народ вірить в те, що близькі родичі, кохані та друзі, навіть після своєї смерті, мають із нами настільки тісний зв'язок, що дивляться на світ крізь наші очі, ніби мешкаючи в нас самих. І я... я тільки зараз почав розуміти, що вчиняючи жорстоко по відношенню до самого себе я наносив ще більшу шкоду своїй покійній матері, зневажаючи її пам'ять, зневажаючи її любов, бо те що вона могла б побачити моїми очима ніщо інше, як упадок... моральний людський упадок і нічого більше. Однак зараз я зроблю все, щоб виправити хоча б щось в усіх тих вчинених помилках, щоб моя мати змогла знову побачити те місце, яке вона вважала найчарівнішим на всьому білому світі.

— Не вини себе друже. Життя всіх випробовує по різному. Так, ти жив інакше ніж звично для моралі і особливо не знаєш як змінитися, але дійсність показує, що ти зробив перший крок до цих бажаних перемін. Принаймні ти розумієш факт того, що тобі необхідно щось змінювати в своєму житті, а це вже половина справи. Ніколи не пізно стати краще, однак завжди пізно скаржитись та жалкувати стосовно того, що вже не повернути. Ми рухаємося вперед, а те що залишилось позаду...

— Сама лише історія.

— Безперечно.

Вони міцно стиснули руки один одного і зрозуміли свого ближнього краще за кого б

там не було. Здавалося б, як небагато потрібно людині для спокою, але ж наскільки складно до цього самого спокою прийти і наскільки пізно приходить розуміння, що цей самий спокій тобі в силах подарувати не матеріальні блага, а така ж сама жива душа, котра потребує всього того чого потребуєш і ти – любові, доброго слова та розуміння.

— Що ти зробиш, після завершення своєї подорожі? – Запитав Густаво.

— Те, що і завжди: повернуся до своєї роботи. Знову буду намагатися домовитися за виставку своїх робіт, котрі, скоріше за все, як і завжди ніхто не оцінить. Буду жити своїм звичним життям, намагаючись проводити якомога більше часу із рідними та близькими і, можливо, планувати наступну подорож, але вже в іншому складі.

— В якому?

— Мої батьки рідко коли вибираються з квартири, не кажучи вже про подорожі, тому хочу зробити їм подарунок, тим паче в них скоро річниця, хочу влаштувати їм поїздку. Треба буде трохи накопити, але головне бажання.

— Мій батько завжди казав: вчора мрія, сьогодні мета, завтра реальність.

— Саме так.

— Це хороші думки, Майк. Дуже хороші...

— Хороше все, що пов'язано із сім'єю, бо більш важливішого і бути не повинно. Так, звичайно про себе та свої бажання не можна забувати ніколи, але про сім'ю необхідно пам'ятати завжди.

В ту мить, щось перегорнулося в Густаво. Він не розумів того, що з ним сталося в той момент, оскільки раніше не відчував подібного. Йому кортіло вперше, з часів дитинства, доторкнутися до відчуття потрібності... потрібності до, здавалося б, чогось невеличкого, але в той же самий час настільки величного і грандіозного, що воно могло затьмарити ясністю своєї любові весь всесвіт.

— М... можна і мені з тобою... — В бланні прошепотів Густаво.

— Куди, Густаво? – Нічого не розуміючи перепитав Миколай, котрий в той самий момент розкрив пасок безпеки і підвівся маючи наміри відвідати вбиральню.

— Додому...

— До України? Господи, звичайно брате! Звичайно! Ти міг навіть не питати, повір тобі в нас дуже сподобається. Я познайомлю тебе із родиною, покажу мій рідний Київ, з'їздимо до Львова чи Одеси, хоча і туди, і туди поїдемо. – Із захватом промовляв Миколай. – Ти будеш в захваті від всього. Боже! – Радісно промовляв він. – Ти тільки це сказав, а я вже не можу дочекатися.

— Дякую тобі, друже.

— Нема за що, Густаво, це для мене честь. Але друже, твоя родина, гадаєш вони...?

— Це не має значення. Я... нехай я прийняв це рішення секунду тому, але після України я повернуся до Колумбії і матиму розмову з батьком. Годі з мене цього заслання, настав час для життя. – Із не меншим захватом промовив Густаво.

Літак ось-ось збирався йти на посадку. За бортом вже виднілися неймовірні тутешні красоти, які захоплювали дух. Попереду на них очікувала не менша мальовничість, з якою хлопці мали зустрітися вже за кілька десятків хвилин.

## Барбадос

Теплий вітер колихав волосся, а очі оточуючих людей наче самі собою запалювали душу тим ентузіазмом, якого, здавалося б, і без того вистачало в жилах двох молодих людей, нехай і цей самий запал в них трохи відрізнявся.

Барбадос виявився ще більш привабливим місцем, принаймні з першого погляду, ніж міг показатися як в уявленні, так і краєвидами з ілюмінатора літака.

Тут відчувалася справжня свобода, свобода всього, що тільки могло бути закарбованим в значення цього чарівного та неймовірно солодкого слова. Тут Миколай з першим же подихом зміг збагнути одну просту річ: йому вдасться знайти справжній спокій серед морського прибою, шелесту пальмового листа і мирним перемовинам місцевих жителів за вікном.

Дорогою до невеличкої домівки Густаво, яка мала зв'язати його позбавлене умиротворення серце з дитинством, Миколай несподівано згадав про те, що вже кілька днів не телефонував додому і навіть не читав жодних новин.

Відверто кажучи, в якійсь мірі, це чимось навіть приваблювало хлопця, оскільки в сучасну цифрову епоху він, вперше з тих самих пір як в нього з'явився непоганий телефон, влаштував собі аж ніяк не вимушений, як зараз кажуть, "детокс" від всього що могло його пов'язати із мережею.

Але якби там не було, маму з татом ні в якому разі не можна було залишати у хвилюванні і він дав впевнену клятву набрати їх першим же чином після того, як його добродушний друг виділить йому кімнату у своєму милому житлі, однак перед цим їм ще було необхідно дістатися до цього самого будиночку, який розташовувався трохи далі від аеропорту ніж могло здатися на перший погляд.

Хлопців аж ніяк не турбував подібний факт, оскільки в них виявилася унікальна можливість дозволити своїм очам відпочити на тих краєвидах, за які люди готові викладати цілі статки, в той час як їм це випало цілковито безкоштовно на життєвому шляху.

— Home... sweet home. - Пробурмотів Густаво в той самий момент, після того як таксист висадив їх біля дверей кінцевої і головної точки подорожі.

Ззовні будиночок виглядав саме таким, яким він і був на ділі: невеличким, аж ніяк не розкішним, але в той же самий час по-домашньому затишним та привітним до всіх, хто вирішив завітати до нього із добром і сердечністю.

Варто було відчинити дерев'яні двері, як відразу ж хотілося затамувати подих, оскільки подібні домівки є нічим іншим, як справжньою мрією кожного чия душа завжди тягнеться до мистецтва і цілковитої свободи, як у власній творчості так і в житті. Миколай зробив кілька кроків ближче до середини будинку і просто дарував самому собі можливість відчувати все оточуюче, відчувати справжню красу.

Дім розташовувався на південному узбережжі Барбадосу, де миловидні бірюзові хвилі Атлантики одна за одною накочувалися на золоті піски пляжу зі своєю білою піною. Будиночок так і губився між пальм і квітучими зеленими кущами.

За словами Густаво: цей чарівний шматочок раю збудував ще його дід на початку

1960-х років, намагаючи зробити так, щоб в ньому не було жодним чином втілено нічого зайвого, ні єдиної крихти напруженості чи показовості, а лише море, вітер і домашній затишок.

І, що не кажи, але старому це вдалось, оскільки ще жоден з тих, хто тут опинявся, не дозволяв собі забути про це чарівне місце, а сам засновник називав цей казковий будиночок "маленькою перлинкою на краю вітру".

Дерев'яні стіни, пофарбовані в м'який пісочно-жовтий колір, пізнавши димку років і чималу кількість бурь, вже помітно встигли потьмяніти, особливо у поєднанні із солоним повітрям і палючим сонцем, але від того не ставши гіршими, а в якійсь мірі цілковито навпаки – ніби увібравши в себе чарівні ранки на морському узбережжі, умиротворення тропічних злив і безтурботні дні, що тут проводили кілька поколінь шановної родини Густаво.

Під стріхою із теракотової черепиці пташки облаштовували собі гнізда, а сам будинок дихав нічим іншим як глибоким спокоєм, наче старий друг, який водночас несамовито і вірно чекав на твоє повернення з довгої дороги додому.

На широкий веранді розташовувалися дві плетені гойдалки з неймовірно м'якими подушками у відтінках морської піни, з вишивками місцевого колориту.

Відчувалося, що вечорами, звичайно при наявності господарів, на цьому самому місці не рідко можна було почути гортання захоплюючих книжок і дзенькіт склянок з охолоджуючими напоями, в той момент коли в повітрі так і кружляв приємний аромат дерева, яке нагрілося під яскравим сонячним промінням, а вітер тільки те й робив, що грався легкістю, повільно прикриваючи відкриті вікна і даруючи своїм буттям запахи океану та квітів з околиць.

Потрібно було лише встати на пляжі і дозволити собі прислухатись як ти чув... чув дихання великої води, відчував її серцебиття, поринав у її неосяжні глибини стаючи один цілим із океаном... океаном з величчю якого мало що могло зрівнятися у всьому світі.

Усередині будинку було достатньо прохолодно і більш ніж вистачало місця для всієї родини. В більшості кімнат стіни були побілені, із ледь помітними візерунками старих дощечок, які вкривали всю підлогу, котру ще не встигло рясно покрити пилом, на рівні із більшою частиною меблів.

— Хтось з родичів тут був, відносно нещодавно. – Ствердив Густаво.

— Чому ти так думаєш?

— Я не думаю, я знаю: тут прибирали не так вже й давно, хтось трохи підфарбував стіни, однак в першу чергу в очі кидається новий телевізор друже, а його в моїй родині дивиться тільки дід. – Із легкою посмішкою проговорив парубок. – Він перебрався сюди ще в 2011-му, після того як передав тягар правління сімейним бізнесом моєму батькові.

— Він мешкає в цьому будинку? – Побажав уточнити Миколай.

— Дуже рідко. – Переконав його Густаво. – Десять місяць чи два на рік, а більшу частину року він живе чи в місті, чи на яхті. Повір мені, цей старий, якому скоро святкувати прожите століття, вміє відчувати це життя краще будь кого в цьому світі.

— Тепер я розумію в кого ти пішов.

— Саме так брат! До слова, там буде твоя кімната, гадаю все необхідне ти знайдеш у шафі.

— Дякую.

Кімната була дуже гарною і доволі світлою: широке ліжко, окрема книжкова полиця з різноманітною літературою на будь-який смак, старе радіо на підвіконні і саме вікно крізь яке кожного ранку в кімнату проникали благосні промінчики світла, наче приносячи із собою саму лише чистоту і добро.

В домі також мався в наявності невеличкий басейн і мальовничий сад, де відчувалась дика, трохи розгублена краса, оскільки за ним доглядали не так вже й часто, як хотілося б, однак і там можна було відчутися дуже приємні і глибокі моменти, особливо ввечері, в час коли неймовірно чітко було чути цвіркунів, а зорі виглядали так, ніби їх можна було зібрати однією жменею з небес.

Тут... тут відчувався факт того, що це місце було не просто дахом над головою – це був мир, мир якого завжди потребують люди і водночас власними ж руками руйнують його в погоні за тим, що не є навіть другорядним у нашому існуванні, але опинившись в цьому будинку можна була всією глибиною всього свого чуття пізнати те, як доторкається Божественне тепло своєю рукою до твого вільного плеча.

— Як твоє самопочуття? – З щирою посмішкою запитав Густаво, чудово розуміючи вже по погляду Миколаю, що його ж власне питання було риторичним.

— В такому місці ніяк інакше як чарівно почуватися і не вийде.

— Спокійно тут, неправда?

— Дуже. Аж душі добре.

— Тут завжди було добре. Які б часи не були за вікном, в цьому місці завжди царювала та ж атмосфера, що і зараз. – Мирно відповідав Густаво, після чого плавно перевів свій погляд на воду. – В дитинстві, особливо знаходячись разом із сестрами в саду під зоряним небом, мені здавалося, що якщо у світі і є рай то він точно схожий на щось подібне.

— Думаю ти був правий.

— Хочеться в це вірити, Майк. – Ствердив молодик. – Ти не проти, якщо ми влаштуємо зустріч із моїми тутешніми приятелями ввечері.

— Без проблем. Я тільки із радістю.

— Чесно? Просто не хочу щоб ти відчував себе некомфортно, compadre.

— Все добре, Густаво. Не переживай. В такому місці як це некомфортно бути просто на просто не може.

— Теж правда. – Промовив Густаво, після чого влучно кинув прямисінько в руки Миколаю, нехай і не найсвіжіший, але в той же самий час неймовірно смачний фрукт, якого фотограф ще ніколи не бачив в своєму житті. – Тоді до вечора, а поки нам не завадить трохи відійти від дороги.

— Ага! – Цілковито погодився із ним Миколай.

Трохи полежавши на вельми приємній постілі хлопець одразу ж збагнув, що ще

трошки і він без зайвих сумнівів точно порине у глибокий сон під чарівний звук хвиль Атлантики на фоні, тому він не придумав нічого кращого ніж прогулятися трохи по пляжу, котрий прилягав до будинку і зробити пару вдалих фотографій, попутно зателефонувавши додому, як він і бажав.

Важко було сказати наскільки вдалимий вийшли фотографії, оскільки, звичайно ж, подібна краса може по-справжньому і глибинно відчуватися тільки в дійсності, але незважаючи на це молодий київський фотограф доклав максимум своїх вмінь для того, щоб зобразити все оточуюче із максимальною ефектністю і переданням нічого іншого як живості кадру.

В подібних місцях життя плине трохи інакше і це відчувалося на фотографії, оскільки не мало жодної різниці чи будуть тут люди, чи ні, природа і оточуюча краса будуть тільки покращуватися з плином незліченних тисячоліть, чого аж ніяк не можна було сказати про будь-яке величне місто нашого світу і варто було звичайному, здавалося б, маленькому хлопцеві зробити пару звичних знімків, як на них чітко вбачалося те, як справжня і велика краса дійсно возвеличується над всіма нами... краса рослинності та великої води.

На хвилинку Миколаю здалося, що зазирнувши в воду його душу огорнуло почуття нескінченності, яке плавне коливалося собі в той час як довкола траплялося все на світі: катаклізми, війни, зради, гріховність, жага, благо, покаєння, радість, смуток і сама вічність... вічність... незабгненна вічність, яка закарбувалася у цій самій воді.

Він перестав мислити в той момент і просто зробив фотографію. Зробив фотографію, здавалося б, звичайної води, але вона, незрозуміло яким чином, змогла викликати у хлопця настільки глибинні почуття, що все перетворилося на дещо віддалене.

Так би і стояв Миколай на цьому пляжі, якби його люба мати не зателефонувала, випередивши його самого, і в люблячій бесіді змусила свого сина все ж таки прочитати стрічку новин, від якої він втік впродовж останньої пари днів, після чого хлопець різко забув про все, мислячи лише про свою родину і країну, на яку ось-ось мав пасти найжахливіший удар за всю історію її незалежності.

Все скоро повинно було початися.

\*\*\*

Вечір на узбережжі моря завжди відчувається як дещо те, від чого захоплює дух: від чарівного заходу сонця до не менш чарівного різнобарв'я, яке панує навколо. Подібне хочеться відчувати знову і знову, і так до самого завершення часів, але незважаючи на оточуючу красу доля все ж таки вчинила так, щоб Миколай був позбавлений спокою.

Хлопець сидів на веранді будинку і тільки те й робив, що дивився в далину неосяжних вод. Його думки були не тут... зовсім не тут.

Він не міг перестати думати про слова матері та про все те, що писали в новинах. Він не міг повірити, що ті нагнітання і загострення, про які двадцять чотири години впродовж кількох тижнів постійно наголошували засоби масової інформації виявляться



аж ніяк не звичайними страшилками, а ледве не гарантією невідвортної катастрофи, оскільки на календарі вже було двадцять друге лютого 2022-го року.

Миколаю, як і більшості українців, попросту не хотілося вірити в те, що на його країну зможе обрушитися настільки великий шквал ворожої злоби, наче самі хвилі, на які він дивився в дійсний момент, не відводячи свого впевненого, але в той же самий час неабияк схвильованого погляду.

Він намагався переконати себе в тому, що всього вдасться оминати, що загострення можливе тільки в зоні ООС, але ж не на всю Україну... не на всю... не на всю...

Хто ж міг подумати про подібне колись...

Хто ж міг дозволити собі хоча б на мить подібну думку...

Хто ж міг наважитися на такий злочин...

І варто було прожити ще кілька днів, що ледь не кожен українець збагнув один простий факт: що в цьому світі людській злобі, пустій ненависті і підступності завжди знайдеться місце в тому чи іншому прояві.

А зараз... зараз молодий фотограф сидів біля великої краси, яка раз за разом поглинала його душу, рівно як хвилі поступово вимивали з берегів золоті піски. Він сидів і дивився на них, сидів і просто собі міркував то про одне, то про інше, то про саму смерть, то про життя, то про те, що з часом і зовсім покине його голову на віки, однак в цю саму секунду він був один цілим із морем, сонцем, що заходило та чуттям власного буття.

— Коли ти встиг прокинутися? – Запитав Густаво в Миколая, тримаючи в руках скляночку ароматної кави.

— Кава на вечір?

— Так, а що такого? – Здивовано запитав Миколай постійно дивуючись тому, що в цих місцях каву пили незалежно від часу.

— Нічого. – З розгубленою посмішкою відповів фотограф.

— Бачу ти не впустив можливість зробити пару хороших знімків. – Густаво із захопленням схопив камеру та уважно роздивився творіння, які зобразив його любий друг.

— Як же я міг. – Трохи не впевнено відповів Миколай.

— Угу... море... море... ще море, пальми, кущі, квіточки... — Нічого не розуміючи промовляв Густаво, роздивляючись фотографії. – Брате, тобі відомо що подібні фотографії роблять скоріше самотні бабусі, ніж молоді фотографи, які постійно знаходяться в пошуках чогось особливого?

— Розумію твоє здивування Густаво, просто мені здалося що в цій воді і тутешніх кущах і було щось особливе.

— Dio Mio! Невже тебе настільки поглинули місцеві красоти?

— Можна сказати і так. – Спокійно, але сумно відповів Миколай.

— Що трапилося друже? За ці дні ти навіть і не думав про те, щоб опускати носа з будь-якої причини? Тільки не кажи, що ти чимось отруївся, бо я чудово знаю особливості тутешньої акліматизації.

— Ні, друже, дещо гірше відбувається.

— Що саме?

— Мені зателефонували з дому і... мама порадила хоча б трохи ознайомитися із новинами.

— Я їх місяцями можу не читати. Гадаю, якщо на Нью-Йорк бомбу скинуть я дізнаюсь останнім.

— На Нью-Йорк можливо і ні, однак на всю Україну цілком вірогідно.

— Що ти таке верзеш?

— Хотів би я зараз збрехати, але пишуть що росія стягнула війська до наших кордонів і...

— І?

— І гадаю рідко коли подібні діяння завершуються благополучно. – Із грубістю в голосі ствердив Миколай.

— Господи!

— Так. І я би дуже хотів, щоб він був на нашому боці.

— Що думаєш робити?

— Поки не знаю, але точно не збираюся сидіти тут без діла. Там моя родина, батьки і... прости брате, однак ти мусиш зрозуміти мене, я не можу сидіти і ловити насолоду в той момент, коли над всім що мені дорожче самого життя нависає гільйотина, яка в будь-який момент може прийти до дії.

— Я все розумію Майк, без жодних питань, друже, але давай не будемо робити необдуманих рішень.

— Що ти маєш на увазі?

— Дивись: у нас в південній Америці подібне аж ніяк не рідкість. Запитати в мого діда про війну, так він взагалі зможе розповідати з ранку до ночі про те, що коїлося в Колумбії в часи la violencia. Гадаю в Вас ситуацію доволі подібна. Давай ти спробуєш трохи заспокоїтись і краще все обдумаєш, ок?

— Так, можливо ти і правий...

— Дозвольмо собі перечекати цю ніч, подивимося як так все і буде і вже від цього будемо відштовхуватися. Так чи інакше, навіть якщо ти зараз спохватишся і вирішиш рушити до Києва, то найближчий літак точно прийде не так вже й швидко, як хотілося б.

— А що ти порадиш мені робити, якщо в цей самий момент почнеться війна? Тоді вже буде пізно друже... пізно.

— Добре! Ти правий, Майк. Ми не вправі це так залишати.

— Ми?

— Саме так, брате. Невже ти забув? Моя наступна зупинка в життєвих подорожах чарівне місто Київ. Тим паче я не дозволю тобі відправитися одному в настільки тяжкий момент.

— Дякую друже, але повір мені, що якщо почнеться те, що може початися буде далеко не весело. Війна ніяка не пригода, а справжня кара. Ми знайомі із нею з 2014-

го року і повір – це справжнє горе.

— І я готовий розділити його із тобою, друже. Нас до цього ведуть самі небеса, я впевнений що все це не дарма, тому ми просто повинні відправитися разом.

— Ти просто скажений, Густаво, але бачить Бог я вдячний тобі за підтримку всім своїм серцем.

— Цікаве в нас життя чи не так? – Розплившись у широкій посмішці запитав Густаво.

— Найцікавіше у світі!

Вони не хотіли покидати цей куточок раю, особливо цього не хотів Густаво. Не тільки у зв'язку із тим, що вони тільки-но сюди прибули, але ще це дуже тісно було пов'язано із його неймовірним бажанням знову потрапити до будинку свого дитинства... будинку, який являвся хлопцеві у снах... будинку, в якому він кожного разу відчував, як час сам по собі відмотується назад... будинку, що нагадував йому про те, що далеко не все і далеко не завжди в його житті було пустим, принаймні в ті моменти, коли він приїздив сюди зі своєю родино. Однак життя завжди має на нас свої плани і тільки що воно запустило маховик тих подій, які мусили привести хлопців саме туди, де їм судилося пройти в рази значущі події ніж ті, котрі чекали на них в цьому домі, наскільки би прекрасним він не являвся.

\*\*\*

Дістатися додому виявилось не так вже й просто, як хотілося б. Рейсів з Барбадосу, на превеликий жаль не знайшлось, якщо тільки не з трьома пересадками. Хлопці шукали альтернативні варіанти цілий вечір і врешті-решт їм вдалось знайти виключно один варіант і той очікував на них в ночі наступного дня на Тринідад і Тобаго, а перед цим потрібно було дістатися ще туди.

Благо, рейсів на невеличких, нехай і старих, але доволі привабливих, як своєю ціною так зовнішнім виглядом, літаків було вдосталь, ще й у дуже зручний час, що дозволило молодикам зібрати до купи ту пару-трійку речей, що вони приволокли з Буенос-Айресу і вирушити у необхідному їм напрямку.

В дорозі, першочергово, Густаво взяв на себе зобов'язання будь-якими шляхами відволікти Миколая від непотрібних думок і, варто зазначити, що йому це вдалося виконати доволі успішно, оскільки хлопці проговорили про свої буденні речі та глибинні філософські судження майже всю дорогу, навіть встигши на пару десятків хвилин перед приземленням поринути у сон, який добряче прочистив мозок від всього зайвого, дозволивши зосередитись на тому, що зараз дійсно було важливим.

Сам же Густаво ще не встиг чітко відповісти самому собі на питання: з якої ж саме причини його тягнуло відправитись в ту країну, про яку всі факти стверджували про те, що в ній може розпочатися не локальний конфлікт, а катастрофічне повномасштабне вторгнення, винною в якому виявиться країна з найбільшим ядерним арсеналом у світі.

Якби його хтось запитав в той момент "чим ти керувався, коли вирішив відправитись у подібний шлях?" він навряд чи відповів би, але у палкого і великодушного колумбійця, навіть не виникало особистих питань заради кого він це

робив, бо чудово знав, що в цю путь він іде заради людини, яку знав менше тижня, але навіть за ці кілька днів зміг відчутти від нього факт власної потреби, не просто як "сировинний придаток", а як той хто зможе допомогти і кому допоможуть у відповідь по всіх мірам власних сил та можливостей.

— Ще не пізно передумати, друже. – Мовив Миколай до Густаво, після того як вони тільки-но перетнули межу ще одного аеропорту за два дні.

— Я вже прийняв своє рішення, Майк і повертати назад не просто не збираюсь, але й не маю жодного бажання для цього.

— Мені дико соромно перед тобою, Густаво. – Широ говорив Миколай. – Ми вирушали у цю подорож, щоб побачити будинок твого дитинства, щоб розвіятися та зустрічати теплоту цього світу, а вийшло так що я втягнув тебе у ту історію, до якої ти взагалі не мав мати аж ніякого відношення.

— Невже ти мав хоч якесь відношення до моєї історії в той момент коли я ледь не вмер від лупцювань на тій проклятій вулиці? – Риторично запитав Густаво, після чого зустрів саме лише мовчання від Миколая у відповідь. – Так хочу не я, мій любий друже, так нам обом велить Господь Бог і, навіть не будучи глибоко віруючим, я чомусь бажаю хоча б раз в житті дослухатись до нього, бо він точно щось знає і не став би відправляти нас з тобою туди, де нам не треба було б знаходитись.

— Можливо і так.

— Можливо. – Посміхаючись Густаво поклав йому на плече свою мужню руку. – Нам треба рухатись далі, Майк, а там вже вирішимо, як краще буде для нас обох.

— Добре!

Їм обом хотілось вірити в те, що далі на них очікували хоч на краплину кращі події... несамовито хотілось вірити... тепер вони попросту мріяли про те, щоб їх переживання ніяким чином себе не виправдали, а весь цей поспіх перетворився на ніщо інше, як на саме лише перебільшення фактів, але в ранці 24-го лютого так вже не здається нікому, оскільки всі хвилювання не виявляться марними, підступно втіливши самих себе в життя.

### **Тринідад і Тобаго**

Хлопці не звертали особливої уваги на оточуючу спільність, хоча при детальній увазі і цей острів міг би скласти неймовірні спогади, якби голова не була сповненою чимось іншим за думки про батьківщину і родину.

Після того як хлопці взяли білети і стали очікувати на свій літак, котрий мав вилітати вже менше ніж за три години, вони прийняли дружнє рішення не покидати кордонів терміналу, щоб ні в якому разі не упустити свій шанс.

Миколай, все ще знаходячись у глибокому внутрішньому запалі, не знаходив в собі сили для того, щоб заплющити свої очі хоча б на зайву хвилинку, в той час як Густаво, котрий неймовірно втомився за ці дні проведені у дорозі, дозволив собі легке занурення у світ снів, де він, за міркуванням Миколая, знову перетворився на маленького хлопчика, який бігав по золотистому і мальовничому узбережжю Барбадосу в колі своєї сім'ї.

Молодий фотограф сидів на одинці зі своїми роздумами, лише іноді поглядаючи на прохожих перед його очима людей. Дивно, але в цей самий момент він ні на одну хвилину не замислювався над тим, що може розпочатися війна, не думав про біди, яка вона може принести із собою, а просто сидів і згадував ті життєві дні, котрі кожного разу відкликалися в його позбавленому спокою серці із приємною теплотою, яка огортала його всього з ніг до голови.

В голові раз за разом перегорталася сторінка за сторінкою згадок із бабусею та дідусем, як вони в новорічну ніч із захватом і сльозами від сміху дивилися святковий комедійний виступ. Згадувалося, як він із батьками, ще в роки молодшої школи, вперше побував у Софіївському соборі та побачив величну Оранту. Наче в живу знову побачив у своїх думках друзів, яких поодиноці розкидало по світу: від Польщі до Австралії, після чого він одразу ж подумав і про самого себе... про себе... про хлопця, який знаходився за пів світу від рідної домівки й намагався встигнути туди до того, як з чималою вірогідністю вона зустрінеться з доторканням рук диявола і їх цілковитою загубленістю милосердя.

Він не звернув уваги, але ззовні почався сильний буревій, який він запам'ятає на все життя, але зараз він навіть не знав про його існування, просто на просто продовживши бути самим собою на рівні із оточуючим світом.

Буревій ставав все сильнішим і сильнішим з кожною наступною хвилиною. Люди почали ховати в своїх домівках все, що тільки лежало під відкритим небом, а деякі ховалися і самі хто куди, не бажаючи опинитися на шляху у стрімкого вітру, який легко міг би збити з ніг та його супутника дощу, котрий вже готувався рясно залити своїми чималими краплинами все навколо.

Шумів грім... метушилися люди... а фотограф все сидів поглинений думками.

Проходив час, а спогади в голові Миколая і не думали завершуватися, після чого він чітко вирішив для себе, що час повертатися до реальності, оскільки хлопець настільки глибоко занурився у власні думки, що повернення до дійсності ще хоча б на пару хвилин пізніше вже могла б відгукнутися запамороченням голови і неможливістю відрізнити реальність від мрій.

— Густаво! Густаво, прокидайся.

— Вже час посадки? – Не розплющуючи своїх очей запитав харизматичний колумбієць.

— Боюся що ні, мій друже.

— Нічого боятися, Макі, якщо ще не час нашої посадки, то скоріше за все рейс всього на всього затримали на пів години. Так буває. Ти ж не перший раз літаєш.

— Гадаю тобі краще прийти до тями, друже, бо це не сильно схоже на звичну затримку рейсу.

— Madre de Dios! – Промовив Густаво побачивши все те, що коїлося ззовні. – Як уві сні...

— Не думав, що таке скажу, але я виявився правий – це все точно не схоже на півгодинну затримку літака...

— Ураган... - З нотою страху в голосі прошепотів Густаво.

— Ураган... — З відповідним хвилюванням вимовив Миколай, чудово розуміючи факт того, що сьогодні їм навряд чи вдасться дістатися вдасться дістатися на інший край острова не кажучи вже про чарівний і захоплюючий Лондон.

\*\*\*

До цього самого дня Миколай ще ніколи не зустрічався віч-на-віч з подібними стихійними лихами. Він народився та прожив все своє життя в Києві, де клімат жодним чином не був схожий на те, що його довелося побачити тут.

Так, звичайно в літку і на батьківщині бувала така спека, що хоч голову можна було втратити або ж дощі восени лили так, що могли влаштувати справжній потоп, особливо на Подолі, однак зараз перед його очима з кожною наступною хвилиною наче по наростанню розгорталася справжня картина, котра наче зійшла зі сторінок священного писання, змушуючи відчувати в глибині своєї душі ті емоції, які раніше були незвіданими.

Хлопці не покидали терміналу, оскільки в ньому було, принаймні так здавалося, набагато безпечніше, ніж в інших місцях, які виднілися ззовні.

Не довго думаючи, вони прийняли рішення перейти у трохи міцнішу частину будівлі, де стіни були виготовлені з чогось впевненішого за звичний для тутешніх місць дерев'яний каркас, котрий легко зносив невеличкий, але впевнений у собі смерч.

— Ще цей дурний сон. - Бормотів Густаво.

— Що?

— Кажу: сон поганий наснився.

— І що ти там побачив?

— Краще розповім, як сам зможу його обдумати...

— Добре.

— Я вже бачив подібне пару разів. - Ствердив Густаво, але впевненості його голосу точно трохи не вистачало.

— Цей же самий сон?

— Ні... я про ураган.

— Серйозно? - Здивовано запитав Миколай, попутно намагаючись зробити фотографію.

— О, так! - Із захватом промовив парубок. - Одного разу на узбережжі Картахени, коли мені було років дев'ятнадцять і одного разу на Барбадосі, ще в дитинстві.

— І як?

— Що як?

— Як ти це переніс?

— Коли це трапилось на Барбадосі мені все сприймалося із певним захватом.

— Як подібне може сприйматися із захватом?

— Повір мені, коли ти семирічний хлопчик, який все ще живе в своєму світі див, мій друже, звичайнісінька палиця може перетворитися на меч самого короля Артура або ж прогулянка на катері здатна подарувати тобі відчуття справжнього піратства, що вже

там казати про настільки величні подію для дитини, як величний буревій!

— Так, ти маєш рацію. - Цілком погодився із ним Миколай. - А щодо другого випадку?

— Важко сказати.

— Чому?

— Тому що коли почався буревій я був настільки п'яним, що ледве стояв на ногах, а коли він був у самому розпалі я вже цілком забув про нього і у думках був зовсім в іншому місці.

— Символічно.

— Si! Але і я вже не був семирічним хлопчиком.

— Якби там не було, але зараз нам обом вдасться відчувати цей ураган по повній і цього разу точно на тверезу голову.

— Ну тут би я не поспішав.

— На превеликий жаль, поспішати нам вже точно нікуди.

— Я не про це, Майк.

— А про що ж?

— А про те, мій східноєвропейський друг, що якщо мені не зраджує пам'ять, я вже бував на цьому мальовничому острові і прямо навпроти нашого з тобою терміналу мусить знаходитись доволі непоганий бар!

— Облиш.

— Я б із радістю, comrade, але так складаються обставини, що сьогодні ми навряд чи зуміємо кудись відлетіти. Поспішати нам точно нікуди, ти сам це казав.

— Казав... — Із сумом прошепотів Миколай.

— Тож гадаю це не така вже й безглузда ідея пробігти під рясним дощиком пару хвилин і дістатися затишного закладу, де ми розіп'ємо трохи рому...

— Вина. - Різко ствердив Миколай.

— Вина так вина... і ще, повір мені ти не пошкодуєш, поласуємо лангустами, які тут не тільки найсмачніші в світі, а ще й коштують в рази дешевше стейку.

— Вмовив.

— Я в собі не сумнівався, а в тобі, Майкл, тим паче!

Буря аж ніяк не збиралася вщухати, вона тільки входила у справжнісінький апогей свого нестримного стану. Правду кажучи, вона не була схожа на руйнівну силу, таку як ураган "Катріна", котрий зруйнував чи мало доль в штаті Луїзіана і особливо в його головній метрополії Новому Орлеані, наслідки якого могли викликати саме лише жахиття, в той час як тутешній буревій на острові був, нехай і схожим на подібне нищівне лихо, але все ж таки максимум міг пошкодити пару автівок й повалити кілька пальм, оскільки найсерйозніший етап випробування випав тим, хто застав ці події на воді, однак незважаючи на це жоден здравомислячий людський індивідуум не став би підіймати в небо літак в подібну погоду.

Для Миколая це була кара, до того ж зв'язок був схожим на справжнє пекло, що унеможливлювало як слідкування за мережею так унеможливлювало зв'язок із домом,

що більше за все впливало на хлопця, але навіть незважаючи на подібне, він все одно всіма силами намагався підтримувати впевненість та стійкість, в чому йому як ніхто інший допомагав Густаво, який за ці дні наче перетворився на маленького янгола, котрий вірно сидів на його плечі.

Вони вірили в те, що їм вдасться знайти вирішення і хлопцям вдалось переконати самих себе в цьому факті, який миттєво ж став для них неоспоруваним, оскільки в їх серцях все більше і більше розгорався благий запал.

Цей самий запал їх переслідував і в ту саму мить, коли вони перебігали з терміналу до бару, гріючи в своїх головах думки про затишок, які ніяк не покидали їх обох та душевну теплоту, котра мала розкритися у повній мірі після першого ж невеличкого ковтка доброго місцевого рому або ж вина, як того хотів Миколай.

Але перед цим ще треба було добігти до закладу, оскільки стрімкий вітер і доволі прохолодний та не менш стрімкий за вітер дощ аж ніяк не давали проходу парубкам.

Краплі дощу постійно потрапляли в очі, не даючи можливості як годиться роздивитися дорогу і навіть власні пальці на витягнутій вперед руці, що вже там казати про все інше. В свою чергу вітер попросту збивав з ніг не даючи гідний чином втримати рівновагу, що на пару з розкиданим довкола сміттям не добавляло легкості їх пересуванню.

В один момент Миколай схопився за Густаво, а Густаво впився своїми нігтями в свого товариша настільки міцно, що подекуди навіть залишив невеличкі криваві сліди, однак фотограф не звертав увагу на біль, бо прилив значної кількості адреналіну до крові просто на просто не надавав йому подібної можливості. Вони підтримували один одного як могли і йшли крок за кроком вперед, роблячи все від них залежне для того щоб пробитися крізь цей жахливий буревій, котрий ні за яку ціну не бажав їм піддаватися, тому те єдине що їм залишалося – продовжувати рух, не озираючись назад, не міркуючи ні про зайве, лише зберігаючи віру в самих себе та свого ближнього.

Врешті-решт, з відмиранням чималої кількості нервових клітин, їм вдалось дістатися до бару з рознесеним в усі боки волоссям і цілковито просоченим одягом від дощових крапель.

— Невже ззовні все дійсно настільки жахливо? – З характерним акцентом запитав у хлопців чоловік середніх років, доволі тучний, із приємною бронзовою шкірою, цілковито лисий і найголовніше дуже приємний своїм характером і зростом приблизно в два метри, який працював тут адміністратором.

— Аж ніяк. – Ствердив Миколай, попутно переводячи дух.

— Тоді чого Ви такі... замучені, джентльмени?

— Це так в нас клекоче захват, шановний. – Відповів Густаво.

— Щодо чого?

— Щодо Вашого чарівного лангуста та пляшечки доброго білого вина.

— Цього в нас не відняти! – Широко посміхаючись відповів чоловік. – Проходьте, будь ласка, сідайте за будь який столик, окрім зарезервованого в дальньому куточку, я



попрошу щоб Вам принесли теплі і сухі полотенця.

— Велике Вам дякую.

Заклад був доволі затишним, навіть незважаючи на вітер, що гучно завивав ззовні іноді не даючи можливості навіть почути зі спокоєм власні думки, але навіть цей неприємний момент одразу ж розчинявся після того, як ти опинявся серед тутешньої душевності.

При ретельному огляді Миколай скоріше б назвав це місце невеличким рестораном, але на ділі в такі заклади приходили скоріше для того, щоб пропустити пару келихів чогось хмільного ніж провести чарівну вечерю.

Так, варто признатися, з початку своєї подорожі Миколай доволі добряче встиг звикнути чарівних краєвидів, але замислившись над тим, що якби він сидів у себе в квартирі в Києві та неочікувано побачив би фотографії з цього місця та вид з тамошнього вікна, незважаючи навіть на буревій, в глибині душі парубка без зайвих сумнівів прокинулися б доволі захопливі емоції, котрі б збудили б в ньому дух свободи та умиротворення, яке не важко знайти в місцях подібних цьому.

Зайнявши свої місця хлопці, не довго думаючи, вирішили не дочікуватися вина та лангуста і посмакувати легким аперитивом у вигляді легендарного коктейлю "Cuba Libre", який на диво тут відчувався зовсім інакше ніж будь де. Можливо свою роль відігравали емоції та хвилювання, а можливо місцевий бармен був неповторним майстром своєї справи, так чи інакше, але напій дійсно був настільки чарівним, наскільки це тільки можна було уявити.

Буря, по-трошки, починала вгамовуватись, хоча і дощ не переставав лити як із відра, однак вітер доволі помітно став спокійнішим, хоча і все одно насторожуючим.

Ззовні почали їздити автівки, по трохи виходили люди, на свій страх та ризик, але все одно у хлопців не було бажання марно готувати власні надії на те, що рейс відновлять та вони вже завтра зможуть дістатися України.

Час... їм так був потрібен час, якого не було... зовсім не було... факт, про який вони не могли знати, але вже починали здогадуватися, оскільки з плином часу починав з'являтися і зв'язок, а із ним надходили все нові і нові новини, котрі не несли із собою бадьорості та впевненості, а лише все більше і більше збуджували в глибині самого нутра небажання вірити в те, що мало ось-ось статися.

— Прошу! - Мовив до хлопців адміністратор, особисто поклавши перед ними замовлення і краєм ока звернув увагу на стрічку Миколая.

— Велике Вам дякую. - Синхронно відповіли хлопці.

— Перепрошу, Ви з України, чи не так? - Доброзичливо запитав чоловік, на ламаній російській.

— Так, як Ви здогадалися? - Здивовано запитав Миколай.

— Випадково заглянув у Ваш мобільний, перепрошую.

— Нічого страшного.

— Мене звати Фелікс. Я вчився в Києві в кінці 80-х років, в університеті громадянської авіації.

— Серйозно? Мій дядько так само його завершив, але трохи раніше.

— Наш світ доволі тісний чи не так?

— І не кажіть. – Доволі радісно промовив Миколай.

— Я дуже люблю Київ. Нажаль не бував там, після того як завершив навчання, але з божою поміччю колись поїду туди із дружиною знову. Сам я за походженням Кубинець, але волею долі опинився тут.

— Ага. – Багатозначно ствердив Густаво, який ні слова в цій розмові не розумів.

— Я от що Вам скажу, мій друже, те що цей покидьок путін бажає зробити – це злочин... злочин і огида. Так, я був останній раз в Україні ще тоді коли вона була у складі радянського союзу, але скажу Вам сеньйор що вже тоді я знав і вирів в те, що це цілковито унікальні люди від тих, якими їх бажали зробити в ті роки. Повірте мені, я знаю що таке система, у нас на Кубі люди відчують подібну кару щодня і мені соромно за те і тих хто зараз при владі. – Він налив кожному зі співрозмовників по п'ятдесят грамів чогось цікавого, після чого продовжив. – Тому скажу Вам так, молоді люди: головне вірити в краще, жити в мирі і навчати до цього самого миролюбства наших дітей, щоб хоча б вони не вчиняли тих помилок, серед яких довелося існувати нам!

— Salud! – Промовив Густаво, після чого вони дружньо осушили свої склянки і відчули неймовірну душевну теплоту.

Варто було хлопцям вкусити перший шматочок, як неймовірна насолода охопила їх ротові порожнини, а про те що відчували їх смакові рецептори в той момент взагалі можна було скласти цілу поетичну збірку, оскільки, принаймні для Миколая, даний смак виявився один з найнеочікуваніших і неперевершених за все життя.

— Вам смакує? – Із всією глибиною своєї душевної теплоти запитав пан Фелікс.

— Все неймовірно, дякую Вам сеньйор.

— Відпочивайте!

Хлопці чудово розуміли, що їм тут ще доведеться провести деякий час, тому вони вирішили розтягнути свою насолоду, як від страви, так і від вина, котре, відверто кажучи, могло б виявитися трохи кращим ніж воно було, але як не крути, тутешні місця більше класифікуються на виготовлені рому, ніж вин, тому результат і виявився таким, яким він виявився.

Якби там не було, але жодне вино було б не в силах зіпсувати їм насолоду від того чарівного лангуста, кожен шматочок якого відчувався на рівні із їжею самих Богів.

— Так що, ти обдумав свій сон? – Запитав Миколай, бажаючи вбити двох зайців одним пострілом: відволіктись дружньою розмовою та втамувати спрагу власної цікавості.

— Ти впевнений, що хочеш це почути? – Зі всією серйозністю свого голосу промовив Густаво.

— Не я пробовтався про цікавий сон.

— Я назвав цей сон "дурним", а не "цікавим". Трохи різні речі.

— Ми також не найрозумніші люди у світі. – Іронічно сказав фотограф, ехидно

посміхаючись і викликавши тим самим посмішку і в Густаво. – Так що ти там побачив?

— Це було доволі дивне відчуття... — Говорив він з важкістю, оскільки до кінця не зміг зрозуміти того, що йому вдалося побачити. – Я, звичайно, розумію що сон – це ніщо інше, як витівка нашого мозку і, цілком можливо, в мені говорила нота втоми...

— Все в житті витівка, друже. – Підбадьорив його Миколай.

— Так Майкі, але не це...

Дивлячись на свого друга в глибині душі Миколая щось прокинулось, оскільки він побачив ніщо інше, як страх в очах Густаво, потворний страх і непорозуміння, що було аж ніяк для нього нехарактерним. Хлопець пригадав той день, коли врятував його від нападників і навіть в ту секунду, коли він перегорнув його до себе обличчя в очах колумбійця не було нічого, окрім розкаяння та щирості, навіть незважаючи на те, що смерть була близька до нього як ніколи раніше.

Зараз все було зовсім інакше: обличчя його стало білим, наче поступово з кожною наступною секундою з нього стікала кров, не залишаючи жодної краплі надії, оскільки те що він побачив говорило більше і ясніше за всіх глашатаїв та пророків з нині живущих у світі.

— Я опинився серед дивної конструкції, що розташовувалася під відкритим небом. Вона нагадувала мені більше якусь різза, котра стояла на підмостку велетенських розмірів, будучи оточеною колонами, виготовленими в античному стилі, а в самому центрі розташовувалася якась платформа і камінний стілець на ній, котрий був схожий на трон, але без певних оздоблень чи розкоші, ніби щось нагадуючи... щось дуже знайоме...

— Судилище... — Прошепотів Миколай.

— Судилище... — Відповідним шепотом погодився із ним Густаво. – Людей не було. Нікого. Принаймні на той момент. Я йшов маленькими кроками по білій плитці. Я спробував подивитися у далину, однак нічого не побачив. Все було в одночасній тьмі і в мить перетворювалося на яркі проблиски сліпучого світла. – Говорив він ні на секунду не запинаючись. – Підійшовши ближче до центру я побачив, як... як певна фігура, вкрита вершково-білою мантиєю, тримала у руках дві клітки.

— Клітки?

— Так – клітки із голубами. Вони були позбавлені спокою і свердлили один одного очима і постійно метушилися зі сторони в сторону. В них не було умиротворення, а царював сам лише гнів, сама лише жага до чогось, що мені тоді було не відомо, але варто було випустити їх на волю, як вони вступили у справжню битву в небесах намагаючись розірвати та заключати один одного, а потім, коли їх позбавили сили в крилах, билися вже на землі, однак переможця не було... вони билися довго... довго і жорстоко, і чим більше билися, тим більше я розумів, що переможця тут і не буде, адже його просто не може бути після такої бійні, так чи інакше вони обоє, якщо не поляжуть тут, то точно залишаться цілковито калічними на всю рештку свого й без того короткого життя.

— І що далі? – Схвильовано запитав Миколай.

— Далі... далі їх погляд зійшовся... зійшовся на мені.

— Вони припинили бійку?

— Ні. Вони просто знайшли щось інше... я так і не зміг розібратись до кінця, однак без жодних сумнівів розумію, що цим самим "іншим" був я. – Тихо промовив Густаво. – Вони водночас підвелися в небо з останніх сил і в єдину ж мить влетіли в мене.

— І ти прокинувся?

— Ні... голуби просто зникли. Зникли і всього, але варто було пройти ще однієї секунди, як підлогу: білу, наче сам сніг, почала заливати кров... їй ставало все більше і більше, настільки що вона доволі швидко дісталася моїх колін. Я намагався забратися звідти, але кожен крок давався з великим зусиллям, роблячи кожен рух настільки важким, ніби до мене був прикутий тягар всього світу. Я відчув, що після ще пари кроків впаду і точно не зможу підвестися, тому що було сили відштовхнутися і вхопився за місце де розташовувався престол. Триматися було не просто, оскільки кров під ногами почала коливатися підіймаючи справжні хвилі, до того ж чималі. Білі кольори зникли... я був червоним з ніг до голови... здійнявся справжній буревій, але я продовжував стояти... продовжував триматись.

— Ти був один?

— Ні: та фігура, в руках якої були клітки з голубами, все ще стояла нерухомо, але після того як я підвів свої очі і подивився на неї з надією то зрозумів, хто переді мною стояв... я почув шепіт... шепіт, котрий важко було розібрати, але він мене про щось попереджав чи то намагався розповісти те, чого я ще не знав і про що не чув ніколи, однак варто було мені зробити спробу вслухатись в усі ці слова, як твій голос і легкий поштовх збудив мене і повернув до реальності.

— Господи...

— Si, compadre. Наскільки б сильно я не дурманив свою голову різноманітними речовинами і вогняною рідиною — вони ніколи не занурювали мене у подібні видіння. Ніколи.

— Хто стояв там? – Запитав Миколай, не відводячи власних очей від очей Густаво.

— Тобі не зрозуміти, друже.

— Я спробую.

— Не варто. – Спробував він поставити крапку у цій розмові. – Давай краще візьмемо ще по скляночці Cuba Libre і зробимо вигляд, що я нічого не бачив, а ти нічого не чув.

Вони все одно не дали спокою власним думкам, раз за разом намагаючись взяти штурмом ту загадку, котра все ніяк не бажала їм розкритися, але хвилина йшла за хвилиною і виникало бажання думати зовсім про інше.

Принесли десерт та доволі унікальну каву до нього, котра смакувала трохи інакше, ніж це було звично. Буревій за вікном плавно починав заспокоюватися і в душі просиналася віра в те, що з настанням нового дня їх світ існуватиме у чомусь кращому.

Але до нового дня потрібно було ще дожити і пересидіти буревій хоча б до того моменту, коли можна буде з відносним спокоєм покинути заклад і вирушити на пошуки

найближчого готельчику, де можна було б дочекатися наступного рейсу, однак єдине питання залишалося відкритим: коли буде надано дозвіл на виліт і чи буде надано взагалі в найближчі дні?

— Знаєш, я одного разу, так само як і ми зараз, просидів майже добу. - Промовив Миколай, на вже хтозна якій годині проведеній в цьому затишному ресторанчику.

— В очікуванні рейсу? - Із легким запамороченням голови промовив Густаво, допиваючи, напевно, шостий келих далеко не безалкогольного напою.

— Господи, ну звичайно ж рейсу, Густаво. Чого ж ще?

— Ну хто тебе знає... можливо ти добу в черзі за білетами на "Moulin Rouge" стояв.

— Було би не погано.

— Ага, особливо зараз.

— Ти в кінець напився, мій друже.

— З чого ти це взяв?

— Ну не знаю, хоча б з того, що ти вже не так впевнено сидиш на стільці.

— Аж ніяк - це просто цей ледащий дерев'яний покидьок мене не вправно тримає.

— Без сумнівів.

— Було б дивно, якби вони в тебе виникли. - Ствердив Густаво, після чого без зайвої важкості осушив склянку. - Так кажеш, ти вже подібним чином очікував на свій рейс?

— Так, роки три назад.

— Розповідай. - Мовив Густаво, після чого відкинувся на спинку того ж самого стільця функції якого він рясно розкритикував і уважно, принаймні з покірністю дитини, слухав свого любого друга.

— Я мав летіти до Праги. Ще з літа відкладав кошти на поїздку, щоб провести Різдво там. Пара приятелів вже встигли відправитись туди разом на машині, а я все ніяк не встигав, то закриваючи сесію в університеті, то ніяк не маючи змоги врешті-решт закрити фінансовий аспект.

— Puta Dinero.

— Так, як і завжди: гроші... гроші... гроші.

— Головний цвях ледь не кожного питання.

— І не кажи. - З посмішкою відповів Миколай. - Так от... я нарешті владнав всі питання, отримав остаточний розрахунок на роботі, урвав останні білети на літак і що ти думаєш.

— Я звичайно п'яниця, однак навіть мені вистачить клепок і логіки для того, щоб здогадатися, що тобі завадив снігопад.

— Саме так друже: клятий, прости Господи, снігопад, котрий наклав ледь не всю Україну.

— І ти серйозно чекав в аеропорту цілу добу?

— Так і повір мені - це було аж ніяк не просто.

— Вірю.

— І знаєш, що найбільше збивало мене зі шляху в той момент?

— Не знаю... обличчя оточуючих.

— Майже, але на ділі я більше хвилювався не за те, що можу зустріти Різдво не в одному з найчарівніших міст Європи, а постійно вів битву із власними думками, як зараз.

— Що ти маєш на увазі? - Трохи здивовано запитав Густаво, трохи протверезівши.

— Я одвічно задавався питанням: а можливо так і має бути? Можливо Господь мене стримує від цієї поїдки? Можливо він оберігає мене від чогось і тому я не можу потрапити туди, куди мріяв вже дуже і дуже багато років... чи можливо я потрібен для чогось тут... можливо це якийсь знак або ж випробування на мою стійкість духу?

— І?

— Нічого... я дочекався і полетів. Провів чарівні свята і, в якійсь мірі, не міг повірити своєму щастю коли повернувся додому та, в один момент, навіть замислився над тим, що життя готувало мене для чого, в першу чергу моральну, давши відпочинок на певний час перед тим як...

— Перед тим, як що?

— Перед тим як звести із тим, чого не можливо було уникнути - смерті. Не стало мого діда... це... це був найважчий період, що не дивно, однак я справився і... і зміг прийти до тями. Як ніяк, але життя продовжується, вірно?

— Так, Майк! Саме так. І будь впевнений брате, що цього разу все точно обійдеться. Ми просто летимо до тебе додому і всього.

— Так - це просто ще одна дорога додому.

\*\*\*

Вітер так і не збирався вщухати, але одна надія все ж таки змогла себе виправдати: дощ, котрий лив настільки стрімко своїми жирними краплями, трохи вгамувався і дозволив Миколаю і Густаво відправитись на пошук місця для ночівлі.

Сеньйор Фелікс порекомендував хлопцям непогане місце, котре ще й знаходилося не так вже й далеко від закладу. Як не дивно, але готельчик, до якого направлялись хлопці, тримав сват сеньйора Фелікса, що змусило повірити Миколу в те, ніби в усій Південній Америці люди тільки те й роблять, що по максимуму використовують свої сімейні зв'язки.

Це аж ніяк не було проблемою, навіть, в якійсь мірі, навпаки виникало певне відчуття домашності та спорідненості з тими чи іншими місцями, де всі знають один одного і намагаються допомогти тим чим зможуть.

— Цей вітер мене просто з ніг зносить! - Волав Густаво во весь голос, не стримуючись ані в бранних словах, а ні в палкій жестикуляції, ще навіть не встигнувши до кінця протверезіти.

— А ти ще жалівся на зайву вагу! - У відповідь гукнув йому Миколай.

— Так! До біса той спорт і дієти!

— Знаєш, як в нас кажуть: "сало - сила, спорт — могила".

— Що таке сало? - Запитав Густаво, чим ледь не вбив Миколу.

— Ми виправимо цю хибу природи першим же ділом, як дістанемося України.

— Сподіваюсь це щось пристойне. – Ствердив колумбієць.

— Наскільки мені відомо, друже, непристойне тебе, в якомусь сенсі, приваблює навіть більше.

— Так було цілих тридцять хвилин тому, брате. Тепер я праведний, наче той монах.

— Принаймні до ранку. – Із посмішкою промовив Миколай.

— Якщо пощастить. – Із відповідною посмішкою відповів йому Густаво.

Вони прийшли.

Готельчик був дійсно невеличким та складався з двох продовгуватих поверхів і полу-розкішним холлом, де навіть був в наявності відповідно невеличкий бар та пара місць для відпочинку поряд нього.

Хлопці зайшли всередину в той момент, коли адміністрація намагалася усунути наслідки нестерпного шквального вітру, котрий постійно намагався вибити одне із вікон та скоїти цілковитий безлад в холі, попутно заносючи в приміщення усіляке сміття з вулиці, що аж ніяк не прикрашало зовнішнього вигляду цього і без того не найпривабливішого місця, але як не крути хлопці знаходилися в тому положенні, котре не надавало їм можливості широкого вибору місця для сьогоднішнього сну, в котрий вони взагалі, по-хорошому, мали б поринути вже в повітрі на шляху до Лондона, де на них чекала пересадка в величному аеропорту Хітроу.

Але зараз вони були ледь не на іншому кінці світу від Великої Британії і тим паче ще далі від рідного широкого Дніпра, рідних Київських вуличок, рідного смаку їжі та всього іншого, із чим тільки було пов'язано саме розуміння батьківщини у Миколая, який дуже і дуже сильно хотів розділити це саме відчуття "рідного" із тим парубком, який наче Божим провидінням за лічені дні знайомства перетворився для нього на справжнього брата.

Так буває в житті, що людина, котра не просто із тобою не пов'язана генеалогічним деревом, а й взагалі є цілковитою полярністю тебе самого перетворюється на когось хто зовсім неочікувано стає ледь не найріднішою особою після твоїх батьків ставши ледь не членом родини.

— Я піду візьму нам номер. – Сказав Миколай.

— Добре, з твого дозволу Майк, я поки посиджу тут трошки. – Вимовив Густаво, відчуваючи доволі сильну пульсацію в голові та чималий набряк у своїй спині.

Взяти кімнату не виявилось обтяжуючим, оскільки ціна за ніч в двомісній кімнаті виявилася доволі привабливою, а за словами порт'є людей тут майже не було, що навіть трохи порадувало Миколая, оскільки невідомо з якої причини, але сьогодні він особливо не бажав бачити зайвих обличь.

Інтернет з'єднання було далеко не найкращим, однак якби там не було хлопцеві вдалось вийти в мережу і переконатися в тому, що його превентивні дії в контексті повернення додому були аж ніяк не марними, так як ситуація загострювалася ледь не з кожною наступною секундою.

Він спробував зателефонувати батькам з холу, але з'єднання виявилось настільки слабким, що їм майже не вдалось поговорити. Принаймні хлопець зміг надіслати

повідомлення, що вилітає найближчим рейсом і, якщо все складеться найкращим чином, за добу буде вже на рідній землі, в компанії свого шановного колумбійського друга.

За цей період Густаво встигло настільки сильно розморити, що хлопцю знадобилась допомога в тому, щоб дійти до номера. На годиннику було близько одинадцяти, час в який, зазвичай, життя молодика тільки починає набувати особливого відтінку, але втома та зайві хвилювання безпощадні до кожного з нас, навіть до найстійкіших.

Номер був доволі звичним: два ліжка, крихітна вбиральня, невеличкий балкончик, трохи обшарпані стіни та невеличкі сліди від плісняви в кутках, але в цілому все було більш ніж пристойним за свої гроші та необхідність провести тут всього одну ніч.

— Пробач мене, Майк. - Неочікувано промовив Густаво, за хвилину після того, як Миколай поклав його на ліжка і допоміг зручніше влаштуватися. - Я повинен зараз допомагати тобі, а не ось це... я... це не гідний вчинок для друга... пробач.

— Жартуєш брате? Не тобі просити прощення. Я винен, що ти став частиною всього цього. Це стосується лише мене та моєї країни. Тобі немає за що вибачатися.

— Якби я не потягнув тебе на Барбадос ти вже був би в літаку на дорозі до дому, а не в цій дірі.

— В усьому винні лише клятві покидьки, які бажають стерти Україні у прах. Не треба шукати провини в собі, а тим поче жалітися. Ми з усім справимося і... — Він хотів сказати ще щось, хотів ще багато чого сказати, але чомусь не став. Ніби його власний язик перестав ладнати із думками, а віра в ці самі думки починала розчинятися з кожною наступною секундою приводячи його до самої лише пустоти. - Спи, Густаво. Дасть Бог погода вранці буде на нашому боці.

— Головне вірити, Майкі... головне вірити!

— Я вірю... вірю.

Вірила вся нація. Вірила в те, що все владнається, що все встане на свої місця, а якщо і піде не так як треба то не протриває більше пари місяців, однак врешті-решт ця сама віра була направлена не на те і залишалися лічені години до початку невідворотного, що вже дивом починав відчувати хлопець, котрий знаходився на самому краю світу від рідного дому, не маючи гадки чи встигне він до нього добратись в вирішальний час.

\*\*\*

Сон навіть не став випробуванням для Миколая, оскільки хлопець одразу ж зрозумів один простий факт: доки він залишився на цілковитій самоті зі своїми думками про дім "дивовижні країни мрій" йому побачити навряд чи вдасться. Зараз він бачив саму лише пустоту перед своїми очима відгородившись від всього що тільки можна та неможна, дивлячись із тупим поглядом у стіну кислотного-жовтого кольору, котрий нічого окрім огиди у нього не викликав.

За вікном буревій, який здавалося б трохи вгамувався, почав грати новими відтінками, починаючи нагадувати серію картин знайомого Миколая митця, котрий доволі вміло міг зображати подібні пейзажі.



В них жила своя романтика... романтика вічності, романтика дощу, вітру, нестриманості, енергійності та доволі дивної швидкості, але врешті-решт ця сама романтика все одно залишалася нічим іншим, як перешкодою для хлопця в най незручніший момент і жодних думок стосовно оточуючої краси у нього, принаймні поки що, не виникало.

Він не міг дозволити собі продовжувати сидіти на одному місця, дивлячись за дощем та подувами вітру, які подекуди ледь не зносили дах, тому Миколай вирішив спуститись в хол в надії знайти хоча б краплю втіхи в людських обличчях, котрі ще пару десятків хвилин назад навіть бачити не хотів.

Ця непостійність руйнувала його і він починав помічати даний фактор. Він ніколи не був таким раніше, завжди намагаючись тримати себе в руках, не дозволяючи думкам та невиправданим, поки що, переживанням взяти над собою верх, роблячи все від себе залежне щоб продовжувати жити так, як це годиться не звертаючи увагу на все зайве і продовжувати рух, а рух для нього існував тільки в одному напрямку.

Хол був пустим, що не дивно. Навіть порт'є не було своєму робочому місці: чоловік мирно собі стояв біля входу і палив цигарку, з цілковито спокійним погляд спостерігаючи за краплями води.

Дивлячись на нього, незрозумілим чином, в Миколая виникло неймовірне бажання доєднатися до його спокою, оскільки сам безтурботний зовнішній вигляд цього чоловіка викликав саме лише умиротворення на душі.

— Знайдеться зайва? - Запитав Миколай, чим трохи налякав чоловіка, котрого звали Мартін.

— Звичайно, сер. - Неймовірно доброзичливо та вже цілковито спокійно відповів чоловік і простяг йому тютюновий виріб. - Я, взагалі, намагаюсь кинути: здоров'я вже не те від цього та й по кишені трохи б'є.

— Ага.

— Але сьогодні такий настрій, що без подібної отрути нікуди.

— І не кажіть. - Повністю погодився із ним парубок.

Вони дружньо стояли і спостерігали за дощем та як вітер швидко та вправно розвіював дим, наче його ніколи і не було в повітрі, залишаючи на одну лише мить тоненький шлейф, котрий також розвіювався на вітру швидше за сам обіг світла.

— Ви не знаєте, що там знаходиться? - Запитав Миколай у шановного Мартіна, вказуючи на трохи дивнувату майстерню цілковито вкритою дивними дошками, будівлю вкривала чорна фарба, а в середині виднілося чимало інструментів. Миколай не знав для чого йому була потрібна ця інформація, однак він хотів забити свою голову чим завгодно тільки б не думати про те, що аж ніяк не давало йому спокій вже більше доби.

— Чого ж мені не знати - там знаходиться один з найвправніших майстрів на острові. Можете не сумніватись.

— Талановита людина?

— Справжній віртуоз. Старому вже більше 80-ти, а він все же знаходить в собі не

тільки сили, а й натхнення для того, щоб перетворювати ті дошки в справжнє мистецтво. Dio Mio. Якщо так можна висловитись, враховуючи специфіку його діяльності. – Впевнено промовив чоловік, підводячи свій погляд до небес.

— І що ж він таке виготовляє?

— О, шановний сер, він є видатним майстром з виготовлення трун...

— Виготовлення чого?

— Трун, мій друже, трун.

— Прости Господи.

— Так, я був здивований не менше за Вас, коли вперше про це почув опинившись тут, однак це дійсно так і, без жодного перебільшення, це відчуття проходить одразу, варто тільки побачити величні результати роботи цього вельми шановного старця. – Благородно промовляв Мартін. – Він доволі мудрий чоловік, однак доволі усамітнений і нікого не пускає в свою майстерню, стверджуючи що його творіння створені для землі, котра завжди забирає своє.

— Там зайвих глядачів немає...

— Сама так. Цього принципу дотримується і мес'є Даву. Повірте шановний, цей старий француз справжній унікум.

— Людина мистецтва, тільки вправний він з язиками смерті.

— Не думаю, що я висловився б настільки поетично, але в якомусь роді так і, трактуючи Ваш вислів, результати його вправності можливо побачити лише тоді, коли хтось відправляється до господа і його холодне тіло кладуть у труну мес'є Даву. – Сказав Мартін, після чого посміхнувся. – Грішно сказати, але іноді його творіння крадуть увагу публіки у самого мерця.

— Боже!

— Пробачте.

— Нічого... те що природно, нехай і жорстоко, не може бути грішним.

— Можливо і так.

— Врешті-решт, цей старий нам нагадує про головне і багато чому вчить.

— І чому ж саме?

— В першу чергу тому, що варто жити в цьому світі так, щоб бути унікальним у тому що будоражить кров, оскільки абсолютно однаковими нам судилось опинитись лише у результатах його творчої діяльності. – Промовив Миколай, після чого зробив крайню затяжку і потушив вогник. – Дякую за цигарку.

Вони разом зайшли до середини і Мартін одразу ж відправився до бару, немов прочитавши думки Миколая. За невеличкою колонною легко гойдалася чиясь прекрасна ніжка, але в той момент хлопець не звернув на неї настільки вже значної увагу просто направившись саме туди, де він і бажав провести трохи часу.

— В цей час я виконую кілька обов'язків, сер. – Випередив він Миколая у відповіді ще до того, як парубок встиг би задати питання.

— Майстер на всі руки! – Із посмішкою зазначив Миколай, після чого сів за високий стілець у бару, а Мартін, в свою чергу, зайняв своє почесне місце у стійки.

— Мені більше подобається: "Людина на всі часи".

— Ви шанувальник Шекспіра?

— Як сказати... просто одного разу наш гість забув збірку пари п'єс цього видатного майстра і, в час нудьги та спустошеності нашого готелю, я іноді наважуюсь перечитувати деякі речі. Наша робота, особливо в нічний час, змушує або розвиватись або деградувати.

— Без сумнівів Ви обрали перший варіант.

— Ну... моя дружина би з Вами посперечалась. - Вони радісно зрозуміли один одного. - І так, що бажаєте замовити?

— Є щось фірмове, але не так щоб сильно било по голові, з цим життя і так добре справляється.

— Звичайно сер, можу зробити Вам "полінезійського нирця".

— Звучить чудово, тільки прошу, трохи менше рому.

— Як забажаєте.

Спостерігати за тим, як Мартін готував коктейль було наче видовище язиків вогню у багатті. Це була справжня майстерність, яка була настільки ж привабливою в кожному русі, наскільки і ярким був сам смак. Не можна було сказати, що напій був настільки вже й легким, але це аж ніяк не применшувало всіх його якостей, котрі з кожним ковтком розкривалися все більше і більше.

— Відчувається рука майстра. - Щиро вимовив Миколай.

— Дякую. - Мовив Мартін та трохи схилився в знак шани та вдячності. - Два роки проведені у Японії не пройшли даром: найкращі майстри у світі. Вони навіть зі звичайної води та лимону здатні виготовити справжнє мистецтво.

— Працювали в Японії?

— Хтось міркує що працював, але здебільшого я там вчився всім тонкощам тих діяльності котрі мене цікавили в той час.

— Шукали себе? - Із посмішкою запитав Миколай.

— Скоріше намагався себе створити, але... вийшло те що вийшло.

— Якби там не було, але коктейль один з кращих, що я колись пив.

— Насолоджуйтесь!

В такі моменти, коли голова і саме тіло сповнені всім чим завгодно на світі ти перетворюєшся у того чий розум наче заповонила думка про смерть когось з близьких. Ти не можеш це відпустити просто так, якби тобі не хотілось і ти не в силах просто дозволити собі жити так само, як це робив весь час раніше, принаймні зараз... зараз ти повинен бути поряд, поряд із тими хто на тебе розраховує, хто вірить в тебе, хто любить тебе, а не ховатися від реальності в іншому кутку світу, так не повинно бути по відношенню до тих хто справді розділяє із тобою чималу частку своєї душі.

Він так би тут і сидів потягуючи цей чарівний напій і вітаючи в думках все плануючи та уявляючи собі можливість якнайшвидше дістатись додому, якби його тіло не зробило півоберта у бік, а очі не побачили б її... її... її настільки дивовижну та неперевершену, ще й на самому краю світу.

Це було най незнайоміше відчуття для нього за все життя ні... це була не блискавка, не глибокий удар ножа... ні... це була думка, думка котра ожила перед його очима, думка, котру почули самі небеса і подарували йому янгола, чарівного янгола, котра прийшла до нього в цей не простий час, прийшла з самого раю.

Важко було повірити в те, що перед його очима дійсно сиділа вона – Магдалена.

В останній раз вони бачили один одного ще в Польщі близько трьох років тому в Сопоті біля моря. Дивно, але в той день Миколай жодним чином не бажав відправлятися туди, навіть не маючи змоги чітко висловити причину свого небажання даної подорожі самому собі, вже не говорячи про друзів, які, всіма правдами і не правдами, але все одно змогли знайти унікальний підхід до свого унікального приятеля, щоб змусити його відправитися разом із ними.

— Тобі ще не доводилося бачити те море, яке століттями належало самим вікінгам.  
– Вмовляли його друзі.

— Я вже був в самій Скандинавії. – Бурмотів в той день Миколай, котрого без всякої на те причини накрила жахлива меланхолія.

Вміння вмовити ворчуна – справжній талант, який притаманний дуже і дуже небагатьом людям на нашій чарівній планеті.

Таким талантом, принаймні його частиною, все ж таки володіли друзі Миколая, котрим вдалось не тільки вмовити його поїхати в Сопот з Гданська, але й залишитися там до ранку. Ніхто не знав, як їм це вдалось зробити, однак результат все ж таки був досягнений.

Містечко виявилось дуже приємним і спокійним, які завжди і любив Миколай. Там йому було дійсно добре, але фактура бурчання все ніяк не давала йому можливості визнати факт того, що йому дійсно припало до душі це чарівне, хоча й невеличке, містечко на березі далеко не найтеплішого, але водночас неймовірно мальовничого моря.

Море вміє лікувати ледь не від будь-який недугів, особливо тих, що стосуються душі. Аналогічно хвилі, солоність повітря та приємний морський бриз змогли допомогти і Миколаю, але варто було йому познайомитися того вечора із Магдаленою в невеличкому ресторанчику, куди вони в трьох зайшли повечеряти, як до серця молодого чоловіка цілковито прийшло одужання.

Вона була там з подругами і приїхала разом із ними на концерт, але на ділі її душу шкребли все ті ж самі кішки, що і душу Миколая.

Після основної страви, в момент дивної одночасної тиші та галасу, котрий їх оточував, Миколай направився випалити цигарку на пляжі, що був прилеглий до закладу, в якому молоді люди мирно і дружно проводили свій вечір.

На тому ж самому пляжі була і вона... блукаючи під зоряним небом і срібним промінням місяця... варто було їм зійтись поглядами, як одразу ж прийшло розуміння того, що вони не повернуться до друзів, а якщо і повернуться то лише для того, щоб попередити їх про те, що вони вирушать блукати нічним містом в найглибшій розмові всього свого життя, під тим же самим місяцем і тими самими зорями, котрі ніколи не

покинуть їх пам'яті, так само як і та неповторна ніч.

І ось вони знову поруч, після того як пройшов чималий час... Хто вона тепер? Як і чим вона живе? Чого за цей період досяг він? Можливо вона вже одружена? Можлива навіть має дітей та прибула сюди на родинний відпочинок чи на медовий місяць, чи на бозна що ще... він не знав, попросту не міг цього знати, але це без жодних сумнівів була вона – ще більш прекрасна і приваблива ніж будь-коли, нехай вони і провели разом менше доби, однак навіть за ці лічені секунди в ореолі всього життя їм вдалось відчувати те, що дехто з усіх тих мільярдів-мільярдів, котрі мешкають на нашій планеті, не здатні відчувати і за ціле життя.

Їх розтавання було доволі чутливим і доволі амбітним. Він обіцяв, що приїде до неї при першій же змозі, вона присягалась, що буде чекати його і вони обидва були впевнені в тому, що будуть на постійному зв'язку і... на початку все саме так і відбувалось: Миколай постійно телефонував, а Магдалена ділилася із ним всіма радощами і протилежностями свого життя та їх обох, принаймні перші пару місяців, все влаштовувало, але тільки до того самого моменту, як Миколай наважився навістити її, дотримавшись свого слова, у Кракові, з якого вона була родом і в якому мешкала.

Спочатку він бажав зробити їй сюрприз, але потім, все ж таки, вирішив попередити дівчину про своє прибуття, однак щось одразу пішло не так. Магдалена почала запевняти його в тому, що він бажав прибути у най невідходящий момент, що у неї чимало роботи і вона не зможе приділити йому достатньої уваги.

Він, в свою чергу, не стримував себе і продовжував нав'язуватися настільки, що більше походив на нетерплячого бика, котрий пробивався крізь огорожу всіма силами, котрі тільки були в його тілі та врешті-решт весь той вогонь згаснув настільки ж різко, наскільки він і палав на самому початку.

Бесіди стали тривати коротше та рідше, теплоти ставало все менше, а сам зв'язок втрачався з кожним пережитим днем та з плином ще пари місяців і взагалі завершився, наче ніколи і не починався.

Амбітна та перспективна жага, котра мала весь потенціал для того, щоб перерости у щось більше просто розтала, наче апетитний шмат сала на гарячій пательні.

В той самий момент Миколаю пригадалися рядки з однієї роботи видатного Бернарда Шоу: "я думав, що друзів втрачаєш у сварках та непорозумінні, однак на ділі вони просто розчиняються у часі".

І він вважав себе обманутим... обманутим самою долею, адже вони не були друзями ні... це точно не було схожим на дружби. В ту ніч в них був один єдиний поцілунок і нічого більше, але ж не в подібному зближенні проявляється справжня любов. Ні... вона у єдності душ, а не тіл, у зближенні почуттів та емоцій один до одного, а не в чомусь іншому.

Та ось він зустрів її знову. Знову зустрів ту, котра тривалий час все ніяк не виходила з його голови. Все ніяк не покидала думок.

О... о, Боже... Скільки ж разів він уявляв цю зустріч... скільки ж разів він обігрував в своїй голові цю подію, міркуючи ніби він блукатиме Києвом та зустріне її на вулиці,

самотню та чарівну чи він приїде до Польщі та зустріне її в якомусь музеї, виставці чи бозна ще де, однак не тут... не зараз... не в цей момент... серед буревію на передодні початку найбільшого випробування для всієї його нації... в час, коли його серце та розум там... там... не тут... аж ніяк не з нею, але ось їх обох знову звів Господь Бог і це безперечно відбулось неспроста, оскільки в житті ніщо не трапляється випадково.

Він вірив в це тоді, вірить зараз і буде вірити до самого кінця часів.

Світ має хист до спокуси, оскільки варто було Миколаю подивитися на себе в дзеркало, як він бачив зовсім іншого парубка, ніж тим яким він був в їх останню зустріч. Так, тоді він був, не стільки молодшим, скільки юним, в той час як тепер він більше походив на дорослого дядька, мужнього та трохи суворого, з елегантною борідкою, парюю зайвих кілограмів ваги, трохи розбещеними очима та головою, з якою вже почало випадати волосся, нехай і не так активно, як могло б.

В той час як вона, ніби сама квітка у ранці, що все більше і більше тягнулася до сонця з кожним дотиком до неї сонячного проміння, котра розгортала свої пелюстки на показ всьому всесвіту, прикрашаючи його своєю лагідністю та чарівністю.

Але коли перше враження нової-старої зустрічі пройшло, він спробував трохи пильніше роздивитися її, перед тим як підійти та привітатися: він звернув увагу на факт того, що вона трохи збільшила свої губи, це було ледве помітно, але для того хто ці самі губи колись цілував подібне не помітити було б просто неможливо. З першого погляду він не зміг дати самому собі чіткий вердикт чи їй це пасувало, чи ні, однак в будь-якому разі даний факт аж ніяк не завадив йому милуватися неї. Окрім всього іншого, стала помітна її виразна фігура, ще більш виразна ніж в той час. Вона ще тоді казала, що бажає повернутися до занять йогою та гімнастикою і, як стало видно Миколаю, дійсно приклала чи малих зусиль до догляду за собою. Єдиним, що здивувало хлопця в цей момент було її чарівне волосся... волосся, котре він перебирав з особливою насолодою і яке вона зістригла по лінії плечей. Їй пасувала така зачіска, але він пам'ятав її іншою, не менш прекрасною, але іншою. Хоча що вже тут казати, адже цілковито іншим встиг стати і він сам.

Настав момент підійти, підійти і відчувти знову те саме тепло, яке огортало його душу колись настільки приємно та ніжно, що він відчував себе єдиним цілим із самим розумінням вільного буття.

Вона сиділа із книгою в руках та не звертала увагу ні на що інше. Поряд, на невеличкому столику, розташовувалася на половини повна пляшка води, котру Магдалена майже не чіпала, не бажаючи відволікатися від свого читання.

Краєм ока звернувши увагу на книгу Миколай одразу ж зрозумів, що дівчина неабияк підтягнула свої знання іспанської, оскільки була занурена у читання робіт Маркеса в оригіналі.

Вона виглядала настільки чарівною і безтурботною, що йому аж ніяк не хотілось обривати її сконцентрованість, а просто трохи посидіти поряд та дивитися на неї... і дивитися вже не трохи, а хоч до самого завершення свого існування.

Одного погляду на цю чарівну дівчину було достатньо, щоб усвідомити наскільки

янгольським обрисом її нагородив Господь, наскільки багато душевної чистоти в ній було та наскільки глибоку щирість випромінювали її очі. Вона не була схожою на модель чи на дівчину, яка приходить до тебе уві сні – її чарівність була більш значимою за всі ці розуміння, оскільки її вродженні риси краси доповнювались гостротою розуму і вишуканості дівочості, котру вона в собі виховала з самого малку. Таких як вона неможливо знайти, оскільки подібні дарування небес ті ж самі небеса зводять лише з тими, для кого вони і були народжені: для такої ж щирої, відвертої та палкої душі, як і вони самі.

В ній було відсутнє вміння вишуканої брехні та ницості, котрі притаманні тим хто цінує самі лише відображення в дзеркалі. Вона була впевненою у собі, але найголовнішим для неї було переконання в тих хто її оточував і це найбільше збивало з розуму Миколая, адже він все ніяк не міг збагнути... чому в них нічого не вийшло тоді... чому вона не прийняла його... невже щось було в ньому не так або ж вона не була впевнена у собі в той період. Неважливо... зараз це все вже не мало жодного значення, адже вони обидва були тут, на ледь не райському острові, нехай і в час скаженого буревію, однак поряд, головне – вони були поряд.

Він замовив її улюблений полуничний коктейль, взяв собі велику порцію мохіто та дозволив собі ще трохи помилуватися її красою зі свого місця перед тим як доторкнутися до всієї цієї краси власноруч.

Вона помітила його ще десять хвилин тому, коли він невимушено повернув свою голову в бік. Зі сторони чоловіка жінка завжди здається неуважною, але так відбувається тільки тому що цього бажає сама жінка.

Магдалена Дудек пола саме з тих дівчин які дуже і дуже добре знали собі ціну, і вміли використовувати свій природній шарм саме так, як це було найбільш вигідним для їх існування в цьому жорсткому світі. Вона була більш ніж кмітливою дівчиною та могла відчувати те, що для інших, зазвичай, залишалося самою лише загадкою. Тому, в момент коли Миколай, дуже помилково, вважав себе непомітним чарівна Магдалена, як досвідчена тигриця, вже вбачила його своїми уважними та прекрасними зеленими очима.

Якби там не було, але розуміння того факту, що вона змогла його помітити заздалегідь аж ніяк не підбадьорював її, а скоріше навпаки: тільки більше розгубив.

Її думки перетворилися на самісінького клаустрофоба, котрий опинився в маленькій кімнаті без вікон та дверей, що бігав в усі боки не розуміючи як йому потрібно діяти та на що очікувати, оскільки тепер все вийшло з під контролю і він опинився в тій ситуації, якої страшився більше за все на світі.

На відміну від Миколая її відношення до всього того, що між ними склалося було зовсім іншим: Магдалена переживала це все не менше за нього, якщо не більше, однак з плином місяця або двох вона забула... змусила себе забути все це, наче сон, який настільки запав в душу що не бажав виходити з голови за всяку ціну, але їй довелось викинути його від себе, оскільки сні – це лише сні... мрії яким не дано збутися... ілюзія... підступна гра розуму... витівка серця та душі... принаймні в цьому намагалася

запевнити вона себе.

Чому доля звела їх в цю ніч? Чому так трапилось, що вони двоє опинилися на цьому острові в один і той же час, в одному і тому ж готельчику, про котрий не згадувала навіть жодна мапа тутешніх закладів? Чому він тут... чому зараз... чому знову він? Невже вона не могла просто сісти в цьому невеличкому холі і почитати свою книгу в тиші та спокої? Їй дуже хотілося вірити, що єдиною причиною у зв'язку із якою вона опинилася в цьому самому кріслі було погане освітлення в її кімнаті, котре не давало можливості спокійно і комфортно понуритися у сюжет, а не хлопець з минулого, який очарував її в нічну бесіду настільки, що самі біси не змогли прогнати його з її голови остаточно.

Не встиг підійти Миколай до крісла, котре стояло навпроти як вона миттєво та, по можливості непомітно, спробувала розгледіти його зовнішність, а точніше зміни які в ній відбулись.

Перше, що кинулось їй в очі була його невеличка борідка, котра доволі сильно йому пасувала – факт, який змусив дівчину здивуватись від самої себе, так як її завжди приваблювало гладко вибрити чоловіче обличчя, в той час як він викликав у неї доволі дивні та давно забуті внутрішні відчуття.

По-друге, він помітно трохи погладшав з моменту їх останньої зустрічі, але не настільки щоб походити на сорокарічного самотнього дядька – це, скоріше, була благородна пара зайвих кілограмів, ніж щось протилежне.

Однак найбільше її здивувало трохи інше: очі... його очі тепер виглядали зовсім інакше, ніби він тепер був робітником заводу, котрий безперервно не відходив від станка протягом кількох діб. Він був змучений і помітно втомлений, але настільки втомлений, що попросту не міг би заснути при всьому на те бажанні. В її серці народилася прикрість та жаль... народилося розуміння того болю, котре жило в серці іншого, в серці її ближнього, в серці чоловіка, котрого вона все ж таки змогла покохати, нехай і на одну коротку ніч, але для відчуття любові і єдина хвилина здатна перетворитися на цілу вічність.

Вони були готові поринути у свою вічність, поринути у свою теплоту, спільну красу, яку мали б створити власними руками і до цього монументального возвеличення залишалася одна лише мить до якої мав відбутися перший крок... крок до щастя, а може і чогось більшого... однак, на диво, вони обидва в глибині боялись одного і того ж: боялись щоб ця зустріч не перетворилась на щось гірше, ніж воно було колись, та доволі значимим поставало питання у голові, а чи потрібно їм це? Чи потрібно їм заговорити або ж, можливо, для них обох було б просто краще пройти осторонь продовживши жити своїми реаліями.

Миколай тихенько сів у кріслі навпроти та просто на просто роздивлявся її. В його світогляді важко було знайти чарівніший образ за прекрасну дівчину, котра глибоко занурена в читання хорошої книги.

Її обрис був дійсно тим чим хотілось милуватися, що могло надихнути одним тільки своїм поглядом і вселити надію у серце, допомогти повірити в себе, простягнути сам



спокій в непрості часи, дарувавши попутно щось більше за саму красу те, що ще було не відомо людству, але що ми відчували з самого початку часів те, що протікало в жилах цілих поколінь, але ще не один так і не наважився вимовити це розуміння так, як годиться, бо для нього не потрібні були слова, не потрібні були думи, а були необхідні самі лише почуття і ці самі почуття вітали в серці молодого фотографа так, наче самі буйні вітри.

Він поклав напій на невеличкий столик, що стояв поряд, подивився на неї та не тільки побачив, але й відчув, як вона підвела свої очі та подивилась на нього, подивилась із захватом, подивилась із пристрасстю, подивилась із палкістю власного серця.

— Не думав я, що буде потрібно забратися на самий край світу, щоб знов тебе побачити. — Із легкою та доволі єхидною посмішкою на своєму обличчі промовив Миколай.

— А я не думала, що доля має настільки велике почуття гумору, щоб взагалі нас знову звести в одному місці в один час. — Із неменшою легкістю відповіла Магдалена.

— Головне, щоб це саме почуття гумору не втрачали ми, а з усім іншим якось розберемось.

— Абсолютно точно.

Вони обоє розпливлися в посмішках присвячених один одному і не стали гаяти часу для того, щоб встати та міцно обійнятися.

Ці обійми були дуже незвичними, не тому що вони затягнулися більше необхідного, а тому що їх дарували один одному люди, котрі колись дуже і дуже давно мріяли б зробити такі обійми вічними, як в ранці, так і ввечері, але у долі на це були свої розрахунки і ось вона знову звела їх разом, звела їх тут: на острові серед бурі, де їх серцям судилося або ж розділитися на весь залишок життя, або ж об'єднатися на віки вічні.

Він першим наважився відпустити її, хоча в той момент здалося ніби для цього йому знадобилося використати всю наявну мужність, котра тільки була в серці для того, щоб відпустити її, як йому вже довелося це зробити колись. Магдалени би цього не визнала, за звичних обставин, однак в ту секунду їй і самій не хотілося відчувати те, як його ніжні руки втрачають дотик до неї, втрачають зв'язок та тепер вона не бажала відступатися, а жадала залишитися поряд із ним, не знаючи чому, не знаючи для чого саме, але їй просто хотілося бути поряд.

Їм обом було важко розпочати розмову, особливо після того, як в них досі незрозумілим чином перервалося спілкування, але незважаючи ні на що в дійсний момент вони обидва були раді бачити один одного, пильно дивлячись своєму ближньому в очі.

— Сподіваюсь ти все ще любиш подібне? — Мовив Миколай, просовуючи Магдалені склянку з коктейлем.

— О! Невже ти пам'ятаєш? — У захваті мовила дівчина, чим неймовірно зіграла душу Миколаю, оскільки ні до неї ні після йому не вдалося зустріти тієї чарівної особи,

посмішка котрої була б настільки ж виразною та зворушливою.

— Ти ж знаєш, я ніколи не забуваю деталей.

— Твоя славетна пам'ять завжди була не на моїй стороні.

— Як сказати, якби не вона то зараз ми б з тобою вмирали б від спраги. - Із посмішкою відповів він. - Ну розповідай, Магда, що привело тебе до цього чарівного острова?

— Довга історія.

— Повір мені, до ранку мені точно немає куди спішити.

— О, Боже... Миколай, я тебе прошу, давай не будемо повторювати минулих помилок... — Мовила вона, трохи загорнувши свої очі.

— Які саме?

— Ти знаєш...

— Не знаю.

— Облиш.

— Тільки якщо попросиш.

— Годі! - Не стрималась дівчина. - Варто було нам вперше зустрітись за кілька років, ще й тут, як ти одразу ж вмикаєш самого себе.

— А невже я мушу бути кимось іншим?

— Просто... давай не будемо повторювати всього того, що трапилось того разу в Сопоті, добре?

— Як на мене нічого страшного тоді не сталося, але якби я цього бажав то не став би підходити. Зараз в моїй голові аж забагато всього зайвого і доволі сумнівного для того, щоб я відволікався на те, чого вже точно не вдасться змінити за будь-яку ціну. Давай залишим минуле в минулому, оскільки, як я бачу, нам обом воно пам'ятається зовсім по різному. Давай просто будемо в цей вечір новими Миколаєм та новою Магдою: старими знайомими, які неочікувано один для одного зустрілися на чарівному курортному острові в момент буревію.

— Поетика тебе не залишила.

— Я не став її відпускати. Вона аж надто пряна для душі.

Вони дивилися один на одного кілька секунд, які почили виливатися у цілу вічність. Він відчував її легку розгубленість, що було не дивним, оскільки дівчина не мала жодних планів на цей вечір, окрім своєї книги та подальшого занурення у сон, в той час як Миколай ні на секунду не зміг би просто так подарувати заспокоєння своєму тілу та духу. Магдалена бачила його очі, вона читала новини і навіть не уявляла всього того, що могло коїтися в його голові і серці. Сон не вабив її, особливо після того, як вона вбачила обрис Миколая, однак тепер їй дійсно стало цікаво побути поряд із ним без зайвих думок ще бодай хвилинку.

— Буревій трохи вгамувався, але гадаю десь через півгодини він знову порадує нас всіма своїми барвами. У нас є можливість трохи пройтись вечірнім містечком, перед тим як його знову огорнуть вітри і злива, якщо ти звісно не проти?

— Я не проти. - Ніжно мовила вона.

— Чудово! – Доброзичливо відповів він. – Мартін, друже мій, не підкажете, в який бік нам краще піти, щоб в короткий час насолодитися чимось більш мальовничим?

— Безперечно направо, сер, в тій стороні старовина капличка, котра є справжнім витвором мистецтва, а ще невеличкий пагорб зі площадкою, де відкривається мальовничий вид на всю округу.

— Велике Вам дякую!

— Завжди радий допомогти, сер, але раджу Вам поквапитись, подібні затишшя ніколи не бувають тривалими.

— Обов'язково врахуємо.

— Гарного вечора!

— Навзаєм.

### **Ніч**

Місто, принаймні зараз, не було схоже на те місце, в якому ще пару хвилин назад панував страшенний буревій: так, довкола було трохи мотлоху, пальмового листя та бозна ще чого, але у всьому іншому вулички виглядали доволі звично та привітно, тільки людей не вистачало, оскільки вже був доволі пізній вечір і окрім цього мешканці острова чудово знали, що за коротким затишшям завжди слідує ще більший буревій.

Молоді люди прогулювалися цими вуличками відчуваючи, як подекуди з'являвся теплий вітерець, котрий йшов на заміну холодному, але це була омана, якій вони не бажали піддаватися, хоча і неймовірно ждали відчутти омріяне тепло, котре не хотілося б відпускати від себе, наче кохану людину.

Можна було побачити у відносній далині морські хвилі, які все ніяк не вщухали, що саме за себе попереджало їх про те, що ці сріблясті промені місяця, які чарівним чином вирішили осяяти їм шлях, далеко не будуть довговічними, а всього лише за пару десятків хвилин, якщо не швидше, повністю затягнуться нічними хмарами та скриються до наступного настання сутінків, а може і більше, однак в ту секунду їх це не хвилювало і, навіть, Миколай дозволив собі на секунду забути про те, що може статися у найближчому майбутньому та хлопець цілковито забув про причину свого знаходження в цьому прекрасному місці, оскільки поряд із ним була вона – сама мрія... мрія поета... мрія митця... мрія фотографа.

Це відчуття було давно забуте ними обома і, здалося, ніби життя навмисно робить так, щоб їх зустрічі відчували подібним чином: на фоні морських хвиль, приємного бризу та гуркоту чайок, що літають собі у вільному і безтурботному небі над нічним та маленьким містом, котре скоріше походить на місце прихистку заблуканих душ та сердець, ніж на звичне курортне узбережжя.

Вони пройшли вперед ще пару кроків, як у невеличкому сквері вони помітили чоловіка середніх років, що являвся ледь не єдиним, окрім них, людей на даній місцевості. Він сидів собі тихо та мирно спостерігаючи за хвилями і за небесами, в яких боролися із вітром птахи. По ньому одразу ж було видно, що він не став ховатися кудись від зливи, а цілковито прийняв її своїм тілом та душею.

Чоловік зі спокоєм потягував пиво із бляшанки та не помічав нічого, що тільки коїло навколо нього, просто продовжуючи собі сидіти та дивитися вперед, комфортно сидячи собі на лаві, закинувши руку у бік.

— Він король. – Тихо промовив Миколай.

— Ага, тільки без корони. – Жартома відповіла йому Магда.

— Як сказати, тільки подивись на нього, адже він справжній король свого світу: він сидить собі на цій мокрій лаві у просоченому водою одязі, п'є пиво за ті три копійки, що він мав у своїх кишенях економлячи на кожному ковтку, але це його світ і це його момент. Кожному своє. Для мене одне, для тебе інше, а для нього – це мить колись він сидить один, у повністю порожньому місті, серед тиші та спокою, сидить на цій лаві, наче це його трон, а бляшанка – золота чаша та дивиться на світ очима свободи, відчуваючи те, що в цю саму секунду його не дістане ніхто... ніхто окрім власних думок та мрій.

Вона дивилася на нього мрійними очима. Їй дуже не вистачало подібних думок, його думок, котрі закохали її в той вечір, ледь не більше ніж він сам, але вона не подавала виду, принаймні намагалася і просто дивилася на нього, іноді переводячи свій погляд на лаву та на чолов'ягу, котрий звисивши голову до землі, насправді, вже кілька хвилин, як відправився у кращий світ, сидячи під Божими небесами.

Вітер починав трохи розіграватись, але ще не настільки чутливо, щоб від нього захотілося сховатися в найближчому укритті, однак його подуви стави вже більш ніж достатніми для того, щоб Миколай вкрив трохи промерзлі та неймовірно ніжні плечі своєї супутниці власною джинсовою курточкою.

Їм не хотілося одразу ж переходити до розмови, ніби не бажаючи руйнувати ту ауру усюдисущої тиші, котра дивовижним чином огорнула все навколо та них самих. Це відчуття було більш ніж глибинним для них обох, адже слова зараз були зайвими, а спільною була сама лише тиша і думки, котрі супроводжували її, думки на рівні із мріями, що уносили серця цих молодих людей в самісіньку далечінь, уносили їх туди, де їх не здатні були б вхопити ні блискавки, ні жодні смерчі, а лише були б вони двоє і світ... світ створений їх уявою та їх мріями.

Як же багато разів вони обоє прокручували у своїх головах цю зустріч, як же багато разів вони обдумували хід своїх думок у такому випадку та теми їх спільної розмови, але варто було знову опинитися один навпроти одного, як одразу ж прийшло розуміння одного простого факту: вони наче серед справжнісінької битви, де будь-який план рушиться з тієї ж самої секунди, як відбувається перший постріл, а в їх випадку перший погляд та перше сказане слово людини, котра колись викликала в їх серцях неземні почуття.

Хлопцю не хотілось починати це першим, але він розумів, що нехай кінець ночі, наче тривалість самого життя, здається дуже далекою, незважаючи ні на що, все потрібно починати вчасно, без зайвих зауважень та відволікання, просто наважившись зробити перший крок, крок вперед, крок на зустріч власній мрії, яка йшла поряд із ним в цей самий момент, дівчина мрія, котра здавалася йому вже давно втраченою.

— То що ж за така заплутана історія привела тебе сюди? - Запитав він безперестанку дивлячись вперед.

— Рік тому я стала працювати у одному благодійному фонді, не можу сказати, що це саме те чого я шукала, однак принаймні тут я відчуваю себе на своєму місці, до того ж є можливість трохи побачити світ. Нехай і не найблагополучніші його місця, але все одно...

— Світ завжди цікавий.

— Саме так. - Зі своєю ніжною посмішкою відповіла дівчина. - Ми, доволі тривалий час, провели в Африці, допомагаючи, здебільшого, із пошуками води в регіонах постійних засух, але значна частина команди сильно страждала від інфекцій, а деякі ще й встигли підчепити малярію і завершивши свою роботу на місці я надіслала запит на перевід.

— Боже мій, тебе хоч це оминуло?

— Так, але...

— Але?

— Але мені вдалося зловити, якщо так можна висловитись кайф, трохи іншим чином. - Грайливо та завуальовано промовляла Магдалена.

— Мені вже цікаво та водночас страшно.

— Це було у одного плем'я, до якого ми добиралися більше доби. Як нас повідомили в них була велика проблема із медикаментами та, скажімо так, не бажанням приймати ці самі дари цивілізації у зв'язку із релігійними поглядами.

— Не проста задача.

— М'яко кажучи, але головний нюанс вийшов зовсім з іншого боку. Коли ми туди направлялися то вся команда міркувала про те, що нас зустрінуть зі списками та цілковитою ворожнечею, однак... — Вона замислилась намагаючись краще підібрати слова для опису тією ситуації, в той час як Миколай просто насолоджувався нею, насолоджувався її очима, рухами її рук, лагідністю обличчя, витонченістю губ та всім що тільки були їй притаманно, але найбільшу насолоду він отримував від ніжності її чарівного голосу, який би слухав і слухав ціле століття та ще тисячу століть після нього. - Коли ми туди прибули нас зустріла сама лише тиша. Тиша і нічого більше. Селище виглядало спустошеним, здавалося ніби люди покинули його прямо перед нашим прибуттям, однак на ділі всі мешканці зібралися у невеличких хащах. Вже був глибокий вечір, сонця майже не було видно, а з далеку доносився галас тварин. Довкола палали поодинокі вогнища, біля яких мирно та покійно сиділи люди із цілковито заплющеними очима. Вони не промовляли ні слова, рівно тримаючи свої спини та голови, котрі були направлені в центр.

— А що було в центрі?

— Жінка... вже доволі стара піні, років під вісімдесят, не менше, вона єдина сиділа із розплющеними очима та настільки незворушно, ніби сама статуя, але варто було зробити мені необережний крок вперед, як вона різко повернула свою голову в мій бік, чим страшенно налякала мене. Я не ворушилась... попросту не могла зробити жодного

руху, наче вона зачаклувала мене, як в мить, вона плавно підвела свою руку та веліла мені підійти до неї. Мені не відомо чому, але я наважилася на це і... навіть не відчувала всього того, що відбувалося з моїми ногами, які ніби самі йшли їй на зустріч, наче більше не слухались мене, а знаходились у її владі. – Говорила дівчина відчуваючи як досі по її шкірі пробігали мурашки. – Підійшовши до неї я... я більше не відчувала нічого: ні страху, ні тривоги, а просто дивилася їй в очі, так само як і вона дивилася мені і... ти можеш в це не повірити, але в її очах побачила власні спогади.

— Спогади?

— Так... я побачила те, що давно забула. Дні дитинства, на подвір'ї у бабусі. Свого старенького кота, якого любила більше за все на світі та про приспання якого мені не розповідали батьки дуже і дуже довго, постійно вигадуючи якісь нісенітниці, в які я вірила будучи малим дівчиськом, однак минула мить та в її очах я знову побачила себе, але вже не минулу... а ту якою б бажала бути... якою мріяла стати завжди.

— І якою ж саме?

— Вільною... вільною і коханою... — Прошепотіла вона.

Її погляд зійшовся на далині, на морських хвилях котрі все ніяк не могли взнати спокою. На птахів, що вже втомилися боротись із вітром та за секунду вони зійшлись на його очі та на його губи, котрі за мить стали цілувати її губи, настільки ніжно та беззавітно, що вона забула про все, не бажаючи в цей момент більше нічого, окрім того що відбувалось зараз.

— Ти поцілував мене навіть не дізнавшись чи є в мене хтось зараз? – Цілком припавши до його рук та широко посміхаючись промовила дівчина.

— Невже це має значення? – Легковажно сказав хлопець.

— Звичайно, дурко! А якби я встигла стати заміжною за цей час, щоб тоді?

— Ну... в такому випадку я би притискав тебе до себе менш міцніше.

— А як?

— Приблизно так. – Мовив він, попутно трохи посупивши брови.

— Але ж нічого не змінилось...

— Ні, моя красуне, змінився мій погляд.

— Невже...

— Так, а погляд, як відомо, в питанні почуттів вирішує все та навіть більше.

— Я би посперечалась.

— Знаю, але це зараз не має настільки вже великого значення.

— А що тоді має значення?

— Тільки цей момент! – Сказав Миколай, після чого ще міцніше стиснув у ніжному поцілунку Магдалену.

Вони не розуміли для чого все це було, власне, подібне знання їм було аж зовсім непотрібним, оскільки в цю саму секунду вона була у нього, а він був у неї, незважаючи на всі резони існування, котрі вже очікували на них у так званому "зовнішньому житті".

Він взяв її під руку і вони пішли собі далі дивлячись то вперед то на один одного. Такі хвилини життя і складають його самого, оскільки варто тобі опинитися поряд із

людиною, котра так довго не наважувалась покинути твої думки, що ти попросту не можеш повірити в факт того, що все це реальність і ти сливеш серед дійсності, а не у власних уявних світах. Зараз – вона була його уявою, була його подарунком та його надією на те, що все погане мине, що не буде ніякої війни, не буде ніякої злоби, адже це ж неможливо... неможливо щоб злу було під силу розділити почуття, взяти свій верх над кохання, котре нарешті об'єдналось, але в той же самий час в глибині серця приходило гірке розуміння: життя завжди вчиняє жорстоко бажаючи випробувати нашу силу, нашу міць, нашу волю, тому Миколаю і Магдалені, принаймні в найближчому майбутньому, ніяк не вдасться бути поряд один одного більше за цю саму ніч, котра спливала з кожною наступною секундою, даруючи прозріння того, що в них є тільки дійсний момент – цей момент і є все їх життя.

— Так що ж відбулось після Африки? – Запитав він.

— О, Африка... — Прошепотіла вона. – Наш головний штаб знадиться в Копенгагені. Я прибула туди на пару місяців, у складі кількох осіб нашої команди, виконуючи чимало паперової роботи в очікуванні нового, скажімо так "завдання".

— Справжня агентесса з добрих справ.

— Ага, можете звертатись. – Посміхаючись відповіла дівчина, подарувавши хлопцеві свій чарівний погляд. – Повір мені, Миколай, я в ті довгі тижні думала, що в мене поїде дах від тих паперів, навіть вже думала йти звідти.

— Але...? – Багатозначно мовив молодик.

— Все вірно, але нарешті нам дали доручення.

— Дай вгадаю: терміново знадобилась допомога в зоні одного з наймальовничіших морів у всього світі.

— Так, але все було не настільки романтично, як ти це собі уявляєш. – В її голосі виникла нота жорсткості, яка ні на секунду не завадила Миколаю їм насолоджуватися. – В цю пору року тут чимало подібних тайфунів, котрі руйнують все на своєму шляху. Людям вздовж всього узбережжя потрібна допомога, яку ми і надаємо, але сюди наша команда прибула в надії відправитися назад, а в результаті наштовхнулися на ще один буревій, на який навіть і не очікували.

— Завжди щось намагається зруйнувати твої плани.

— Безперечно, але тепер мені цікаво, що ж входить у твої? – Грайливо запитала вона його, просто бажаючи бути поряд із ним самою собою.

Він подивився на неї простими, але водночас настільки незнайомими очима для самого себе, що почав губитися в усьому що тільки його оточувало в цей момент і ця розгубленість, ця простота тільки добавляла шарму їм спільності, спільності спокою, спільності моменту, спільності насолоди.

— Там попереду церква. – Тихо мовив він. – Нам варто зайти.

— Невже ти відчуваєш гріх на своїй душі? – Запитала вона.

— О, я ніколи не намагався спростувати факт своєї гріховності, але невже для того, щоб навідатися до храму господнього обов'язково відчувати щось пагубне на серці?

— Наскільки я пам'ятаю, раніше ти не був глибоким вірянином.

— Я і зараз ним не являюсь, просто намагаюсь пам'ятати про Бога і в час добра, і в час скрути, так як, принаймні згідно логічних суджень, він пам'ятає про нас завжди та не відштовхується від суспільно прийнятного клімату.

— Можливо і так, але гадаю без зайвих проблем знайшовся би той, хто став би стверджувати, що в цьому питанні все трохи інакше і трохи складніше, ніж здається на перший погляд.

— А що взагалі є легко в цьому світі?

— Я знаю, що є легко! – Радісно мовила дівчина.

— І що ж саме?

— Бавитися з того, як ти граєш у художника.

— Та невже? – Щиро радіючи мовив він.

— Саме так! А ще вести з тобою бесіди про нісенітниці, про які постійно хочеться говорити, але в яких немає взагалі ніякого сенсу для нашого життя.

— І...?

— І ще легко бути собою, коли ти поруч. – Говорила вона вже тихіше та менш впевнено ніж до цього.

— Гадаю тут повинна бути ще одна і?

— І ще... легко знаходити повітря свободи тоді... тоді...

— Тоді коли поряд та, на яку я очікував все своє життя! – Ствердив молодик та знов поцілував дівчину вже не бажаючи вхоплювати ні момент, ні думки про війну, ні буття буревію, ні слиття віри, ні барвистості почуттів, ні грізного серцебиття, а лише знавати найчарівніше дарування небес в своїх руках.

Вони підійшли до тієї самої каплички.

Дощ став розпочинатися знову. Крапля падала за краплею з небес, які через нічну пітьму вже не могли порадувати ні голубими, ні сірими відтінками, а лише темно-синіми тонами, котрі оточували світ з усіх боків, як сам острів так і весь краєвид за ним захоплюючи кожен клаптик існування, наче самі окупанти невинну та вільну землю, але душа раділа... раділа та вірила, оскільки чудово зналася на тому, що за кожним періодом пітьми та мороку завжди слідуватиме провітління, слідуватиме прозріння та ясність, що подарують всім та кожному душевне тепло і чистоту.

Для них обох відчуття цих самих крапель було наближенням до певного очищення, але очищення від чого?

Їм пощастило огорнути свої тіла легкою нотою свіжості, нехай в повітрі і не було духоти, але ця сама волога допомогла трохи збадьоритись все фізичне, що тільки було в них.

Миколай перехрестився перед тим як зайти в храм Господній, чим доволі сильно здивував Магдалену, оскільки вона була переконана у факті того, що парубок дотримувався православної віри, але для Миколая дане питання було другорядним, так як він йшов до Бога, йшов до своєї віри, йшов у храм, де на нього чекало прозріння духа, а не слідування правилам, котрі були вигадані кимось з тих чи інших причин. Для хлопця існував єдиний Бог, якому він і вкладав у руки свою душу.



Тут відчувалось щось більше, за те що було звичним. Більше за всіх тих людей, котрі приходять сюди. Тут процвітала любов.

Вони обоє відчували приємну теплоту на серці, не звертаючи увагу ні на що, окрім святості, своїх почуттів та один одного.

Миколай стояв посередині каплички і роздивлявся розписи, але в один момент, озирнувшись навколо він не побачив Магдалени, що викликало легке хвилювання в його серці. Дівчина, повільними кроками, підійшла до нього ззаду та ніжно нахиливши голову хлопця до себе прошепотіла йому на вухо всією ніжністю свого голосу.

— Ти моя тиша... — Мовила вона настільки ніжно, як самісінький янгол.

Він знав, що так висловлюють свої почуття в деяких країнах сходу, переважно в Японії, але йому було на це все рівно, оскільки він думав тільки про неї та про її погляд, котрий поглинав його серце з кожною наступною миттю.

Вони не були певні в тому, що це саме було: чи то кохання, чи лише секунда, чи лише дурман ночі, але вони знали точно – це їх ніч, це їх секунди та їх почуття, що вже розквітали як перші квітки, які тягнулися все вище і вище до сонця.

— Тиша? – Мовив він, трохи не правдиво, оскільки далеко не був хорошим актором.

— Саме так.

— Запевняю тебе: хто завгодно з усіх людей на цьому світі, які мене знають, застосували б будь-яке слово, однак точно не те, котре асоціюється із тишею.

— А я і не про тишу. – Дружелюбно мовила дівчина.

— А я і не про слова. – Не менш дружелюбно відповів хлопець.

Ті почуття, котрі вірували у повітрі між ними в цей момент, так само вітали і в їх першу та крайню, до цього самого дня, зустріч, але того разу вони не розкрились так, як повинні були б. Цьому не було пояснення, цьому не було виправдання, просто склалося так, як склалося ось і все, однак в цю чарівну ніч... ніч після буревію, в очікуванні ще сильнішого шторму, вони перетворилися один для одного на когось більшого за звичних старих знайомих, ще й котрі бачились лише єдиний раз в своєму житті.

Він хотів поцілувати її, але відчув що це було не на часі в храмі Господнім, хоча невже Бог не шанує любов, яку проповідував все своє земне буття? Чи він не бажав би, щоб дві маленькі, блукаючі душі не об'єднувалися в одну? Чи бозна ще що на світі... ні... ні... ні... тут, саме тут Господь бачив їх у всій красі, бачив справжніми, бачив вільними, бачив коханими.

Дівчина повільно підійшла до свічки. Вогник мирно собі палав собі, а вона дивилась на його плавні і хаотичні рухи. В серці відчувався спокій, не зовсім звичний спокій, як перед моментом сну, а той котрий ближчий до самого розуміння цілковитого умиротворення всього, що тільки таїлося в її глибинах.

Спочатку, вона подумала що це все відбувається завдяки присутності Миколая, потім в її голові визріло міркування про святість місця, в якому вони знаходились, але врешті-решт дівчина зрозуміла, що причини бути взагалі не повинно, вона просто відчувала покійність, якої так довго бажала, до якої так довго йшла і ось нарешті

змогла зустрітися із нею, однак хто ж знав, що це саме буття спокою впливе з її минулого в дійсний момент, сидячи у барі, на острові після страшенного буревію, потягуючи легкий коктейль.

Вона відчула його дотик до свого плеча і цей дотик подарував їй ще більше умиротворення та тишу, ніж була до цього. Вона почала розуміти, що поряд із ним її мрійність починає втілюватися в реальність, її бажаність стає дійсністю, а свобода та легкість їх спільною істиною, яка підіймала їх обох на вершини.

— Знаєш... — Прошепотіла вона. — Не знаю чому, але варто мені опинитися в капличці, побачити розписи, що відображають сюжети з Біблії, відчувти тутешній аромат, зрозуміти внутрішнє відчуття та поглибитись у все оточуюче, як я починаю відчувати, тільки, будь-ласка, не смійся... відчувати себе, як Арвен, з "Володаря Перстнів".

— Тут немає з чого сміятися, Магдалена, а тим паче дивуватися. — Цілковито її розуміючи відповів він. — Великий професор, ніколи не треба про це забувати, був глибоко віруючим християнином і всі книги пронизані, як ти сама висловила: "біблейськими сюжетами". Тому немає нічого дивного в тому, що в образі Арвен — є дійсно щось від янгола. — Він обійняв її та легенько прошепотів на вухо. — Власне, як і в тобі самій.

Вона ніжно стисла його руку та не бажала відпускати, якби їм надали можливість стояти так цілу вічність вони би простояли, але у життя завжди знайдуться справи, котрим під силу завадити чистоті кохання.

За вікном починали завіювати нові вітри — це був сигнал... час йти назад.

З тієї самої миті, як вони покинули готель, пройшло менше години, але для них ці моменти проведені поруч одне з одним були чимось наближеним до самісінького блаженства, як для тіла так і для душі.

Варто було зробити перший крок з каплички, як Миколай знову щось відчув у собі, але це було вже ніяке не очищення, не пришествя блага до душі ні — це було ніщо інше, як попередження, однак хлопець ще не встиг збагнути стосовно чого його намагалися попередити з гори.

— Миколай! Чого ти застряг? — Сказала Магдалена. — Вже починають падати краплі, а я не маю великого бажання промокнути.

— Можу тебе зрозуміти. — Тихо промовив хлопець. — Але в таких місцях гріх не прогулятися під рясним дощем.

— Якщо хочеш спитатися за гріх, то краще повернись назад до каплички та розпитай про це священнослужителів, а я, в подібних питаннях, віддаю перевагу здоровому глузду.

— Добре Магда, нехай цього разу перевага буде на світлій стороні здорового глузду, для душі знайдемо ще кращий час.

— Невже для душі є свій час? — Трохи здивовано запитала дівчина.

— Тут як сказати: хтось скаже тобі, що для душі кращий час — це зараз і тільки зараз, але я із цим не погоджусь, тому що вона занадто вразлива для того, щоб бути

завжди у нагоді. Так, душа завжди із нами, але її настільки легко поранити, настільки легко зачепити, зрадити, покалічити, що вона має завжди охоронятися за найвищими стінами, котрі тільки є у нас в середині інакше біль та рани, котрі відчує душа ніколи не дадуть нам спокою, адже вони не зтягуються до кінця, а так і залишаються тліти і тліти, наче ті маленькі вогники, наче ті свічки. – Говорив він і більше не дивився на неї, а просто спостерігав за пустотою, яка грала прямо перед його очима.

Дівчина не могла зрозуміти всі його переживання до кінця, але вона збагнула, що йому аж ніяк не було легко сьогодні і, якимось дивним чином, чудово відчувала його, відчувала кожне хвилювання та всі ті бурхливості, котрі тільки розрізали серце Миколая навпіл.

— Я читала новини. – Сказала вона. – Мені дуже шкода, що все так відбувається.

— Так... мені теж.

— Ти тут також через затримку рейсу, але гадаю кінцева зупинка не Лондон?

— Ні, не Лондон. Все, що мені зараз потрібно – це благоприємна погода та швидкий шлях додому. Я не можу затримуватися тут. Не хочу думати про війну і тим паче не бажаю вірити в те, що вона почнеться, однак незважаючи ні на що я мушу буту там... там зі своїми.

— Але Миколай, такі буревії можуть збити розклад рейсів на багато днів вперед. Лише Господові Богу відомо коли настане льотна погода, ще й за океан.

— Розумію, але і ти мене зрозумій, Магдалена... я не можу сидіти тут склавши руки.

Вони майже дійшли до готелю і всю дорогу назад вони обговорювали одне і те саме... Магдалена відчувала його розпач, відчувала наскільки це було для нього важливих і всю безвихідність ситуації, але в мить в її голові зародилась та ідея, про котру вона ще не раз пошкодує з плином часу.

— Варіант, який я тобі зараз запропоную, може виявитися доволі безглуздим і, скоріше, безумним, але це хоч якесь рішення.

— Я весь у увазі.

— Ми приплили сюди в надії випередити буревій, який прийшов з Кюрасао. Звідти квитків не було, однак нам вдалося вхопити їх тут, однак не вдалось вкласти в час. Нас привіз один чоловік, на невеличкому кораблі, скоріше не кораблі, а чомусь ближче до буксира і, наскільки мені відомо, вранці він знову попливе до Кюрасао, але...

— Але?

— Але є пара нюансів. – Трохи схвильовано мовила вона.

— Яких саме?

— По-перше, він перевозить контрабанду: ні зброю, ні тим паче наркотики, а різноманітні товари, алкоголь, сигари для туристів, тому подібне.

— Цікаві в тебе знайомі.

— Як у Вас кажуть: "хто ж є на світі хто б був без гріха".

— Саме так! – Бадьоро відповів хлопець. – Ну, а по-друге?

— По-друге, я сумніваюся, що він ризикне вийти в море в таку погоду, однак і на

одному місці, з урахуванням роду його професії, йому стояти не вдасться, тому гадаю, за розумну суму, він може взяти тебе із собою.

— Ти моя тиша... — Прошепотів він, після чого ніжно поцілував її перед входом до готелю.

Питання було майже вирішеним, але попереду було чимале випробування, питання лише в тому, як саме їм вдасться його пройти і чи вдасться взагалі, бо відступати назад ніхто не планував!

\*\*\*

Номер Магдалени не сильно відрізнявся від того, в який вдалось заселитися хлопцям, винятком слугувало лише те, що дівчина, на відміну від Миколая та Густаво, мала б знаходитись тут одна, однак вплив обставин позбавив її від почуття самотності серед голих стін.

Ніч добігала свого завершення і, якби не певні особливості погоди, то даний період без сумніву можна було б вважати моментом сходу сонця, однак їм не було видно ні сонця, ні місяця, ні навіть маленьких зірочок, а вбачали саму лише півтьмі нового буревію, котрий нехай і був слабшим за свого попередника, але все одно не надавав душі бажаного спокою, все продовжуючи і продовжуючи завивати та розливатися рясним дощем.

Серце воліло відчувати сонячне проміння, однак самого воління було замало для того, щоб вгамувати той хаос, який розповсюджувався за вікном і попереджав всіх та кожного про те, що він не здасться просто так і не повернеться туди, звідки він прийшов, допоки не вчинить всі бажані руйнування.

Молоді люди намагалися не зважати на всю цю катастрофу, оскільки в серці хлопця і без того вистачало тривожного катаклізму, в той час як серце дівчини було сповнене невизначеності та чималої долі розгубленості стосовно свого майбутнього, навіть найближчого.

Іноді потягуючи сухе вино, яке вони взяли на барі, їм здавалося, сидячи посеред тиші, що всі ці роки вони жили вічним бажанням гостроти... гостроти незвіданості... гостроти почуттів, яка врешті-решт мала б привести їх до чогось більшого за саму гостроту... привести до спокою, наче маленьку дитину, показавши дорогу у їх світле майбутнє, однак їм не вдалось розгледіти цієї самої дороги, адже вони були занадто далекі від всього цього. Вони були тими, хто будував грандіозні плани та постійно підживлював свої мрії, однак в результаті опинявся на роздоріжжі, де був змушений жити один днем, всього лише один днем, що на початку зводило їх з розуму, а потім стало настільки звичним, що вони полюбили цю обмеженість, полюбили наче замкнені птахи у своїх клітках, боячись вийти на зовні та зустрітись з невідомим їм світом.

Варто було пройти ще однієї секунди, як вони розуміли, що цей самий світ тепер лежить перед ними і їм не важко почати все знову, з чистого листа, почати дивитися у спільному напрямку туди, де їх нарешті огорне любов, тепло і насолода.

Хлопець сидів у невеличкому кріслі дивлячись на те, як вона думала із закритими очима. Вона більше не нагадувала йому ні янгола, ні міфічних персонажів, ні навіть

чарівних балерин з картин Едгара Дега, тепер вона була собою, була собою справжньою і найбільшою утіхою для нього було те, що вона стала такою саме із ним та не з ким більше.

Рука сама потягнулася за телефоном, оскільки він залишив камеру у своєму номері, і просто зробив пару вдалих, нехай і не настільки живописних, але все одно дуже чутливих знімків.

— Ти досі цікавишся фотографією? – Запитала Магдалена, повільно розплющивши очі.

— Ні. – Тихо відповів він. – Цікавляться станом здоров'я, погодою або ж бережливо цікавляться тим чи іншим заняттям, яке хтось називає своїм хобі, а хтось зняттям стресу, однак для мене це не цікавість і, тим паче хобі, а справжнісіньке життя та ніяк інакше.

— Невже зображення настільки захоплюють тебе, що ти ладний забути про все на світі, тільки б продовжувати фотографувати?

— Не зовсім. Це більш тонка крига, ніж здається на перший погляд.

— Поясни? – Із чималою долею цікавості запитала вона.

— Я живу фотографією не для того, щоб просто передавати зображення того, що прийшло по душі. Я фотографую лише те, що може перетворитися на вічність, хоча б для мене самого. Вічність на рівні з вогнем та водою, на рівні з рослинами, камінням та самою пустотою, з крапкою та прахом, з якого ми всі прийшли і в який одного дня всі повернемось. Для мене – це не стільки про відчуття моменту, скільки про відображення свободи та спадщини вічності на плівці, котрої гідні лише окремі моменти нашого існування. І... коли я знаходжу цю унікальність та наступає мить перед натиском на кнопку та магічним створенням фотографії... для мене просто завмирає світ, на секунду зупиняється серця та максимально уповільнюються рухи і є лише я та кадр і мене ніхто не дістане... ніхто, окрім Господа Бога, який водить моєю рукою.

— Ти віриш в те, що він водить твоєю рукою?

— Іноді мені це вдається відчувати, а коли щось відчуваєш віра приходить сама собою. – Ствердив він.

Вона дивилась на нього і бачила мрійника, але мрійника, який був її мрійником, котрий нехай і зустрівся їй настільки випадково на життєвому шляху, ще й два рази, але він знаходився тут із нею, тут та зараз і бажав би бути поряд і надалі, однак життя завжди таке життя...

В її серці затаїлася надія, вона не бажала щоб в ній загорався вогонь, якому не судилося прогоріти довго, але це відчуття... це казкове відчуття потрібності, любовності та позбавлення самотності в усі часи було неперевершеним та саме зараз, коли вони обоє стояли на роздоріжжі своїх відносин, не маючи гадки чого чекати від дня грядущого, їм обом і особливо Магдалені бажалося хоча б зараз відчути цей промінчик, цей казковий ковток любові.

— Куди ти виходив? – Запитала вона його із цікавістю.

— В сусідній кімнаті в мене нерухомо спить друг. – Із легкою посмішкою промовив

Миколай.

— Друг?

— Так, його звать Густаво, він галантний колумбієць, ця подорож була його ідеєю, довга історія. - Говорив він не зводячи з неї очей. - Зв'яжусь із капітаном в ранці, навряд чи він буде радий мене зараз чути.

— Пригода тебе не покидає, так Миколай. - Грайливо мовила дівчина.

— Так, але мені цього і не хочеться. - Вони подивилися один на одного з такою ж пристрасстю, як в мить першого поцілунку роки тому. - Скажу тобі відверто, Магда, напевно я не з тих хто колись зупиниться в пошуках подібної заспокійливої гостроти.

— Чому?

— Бо вона п'янить.

Наскільки би сильно його б не п'янила пригода, Магдалена в цю саму секунду підкорила його серце в рази глибше та сильніше за будь-яку подорож, яку тільки він не вчиняв в своєму житті.

Він перейшов з крісла та сів стілець, все одно не зводячи очей з дівчини. Вона дивилася на нього ще більш глибинно, але в той же самий час пристрассть змусила її відчувати легку розгубленість, котра дивним чином подобалась їй, подобалась настільки що вона відчувала той самий буревій, котрий чинив хаос за вікном, в своєму серці.

Вона підвелась та направила до нього, повільно та невимушено, огорнувши його своїм поглядом з ніч до голови.

Слова мали б відлетіти в далину, але він цього не дозволив, він не міг відпустити зі свого нутра думку, котра не покидала його серце настільки тривалий час і варто було дівчині плавно та ніжно присісти поряд із ним, як з його вуст пролунало те питання, котре змусило відчувати її чималу бентежність.

— Чому ти тоді сказала ні... чому не бажала, щоб я приїхав тоді до тебе? - Шепотів він, із самісінькою молитовністю в голосі, бажаючи нарешті почути відповідь на питання цілого життя.

— Миколай... чому саме зараз? - Із злобою вимовила вона.

— Чому, Магда... чому?

— Я... я не знаю...

— Що було не так?

— Іноді, трапляється так, що нерозкритій тайні варто залишатися такої на вічно, задля спокійного життя всього іншого, що ми цінуємо.

— Якщо ти вчинила тоді помилку, повір, я готовий тебе пробачити, зараз готовий, як і готовий про все забути, але я маю знати причину. Чому?

— Тому що... — Говорила вона настільки невпевнено і розгублено, ніби знаходячись на сповіді, де її душа нарешті позбавлялася того тягаря, котрий не давав їй спокою вже дуже і дуже давно. - Тому що я не була впевнена.

— В чому не була впевнена?

— В нас... в нас, Миколай. - Прошепотіла вона. - Я дуже довго обдумувала все, обговорювала з подругами, навіть із бабусею, але... але я не була впевнена в тому, що

все це було насправді. Зрозумій, в ту ніч все було настільки чарівним, ніби у самій казці і варто було настати світанку, як я розгубилася і заплуталася у власних же думках. Я сподівалася переконати саму себе в тому, що минула ніч була чимось схожим втілення самої любові, однак врешті-решт все із чим я зіткнулася – це із сумнівами. Не в тобі... суть полягала не в провині, не твоїй чи моїй, а у чомусь іншому у...

— У страху. – Ствердив він. – Річ полягала у страху.

— Так... — Ледве вимовила Магдалена.

— Я розумію тебе. Мені також було важко повірити у справжність всього того, що між нами сталося, але це дійсно було. Це було... і було прекрасно. Мені важко згадати вечір чарівніший та приємніший за той, котрий ми провели із тобою в тій милій бесіді, наче відкривши один одного світ з іншого боку, дозволивши подивитися на нього очима ближнього, а не своїми і тепер... тепер, коли доля дарувала нам шанс знову опинитися поряд, знову відчувти те ж саме тепло, що ми із тобою відчували колись, я присягаюся тобі, в моїй голові більше немає ні краплі сумніву стосовно тієї зустрічі, першої зустрічі, адже вона відбулась не дарма. І можна називати це чим завгодно: долею, пострілом купідона чи бозна ще чим, але для мене – це дар і впускати його я більше не збираюсь... я більше не збираюсь впускати зі своїх рук щастя.

Вона сіла йому на колі та ніжно взяла його долоню, другою лагідно доторкнувшись до вкритого рясною щетиною обличчя. Короткі, волоски приємно кололи її руки, а очі заворожували все більше і більше з кожною наступною секундою.

Він гладив її руку своїм великим пальцем, все рухаючи їм то вгору, то вниз, відчуючи те наскільки ніжною була у неї шкіра та наскільки ніжною являлася вона сама. Немає нічого з усього того, що настільки б заворожувало на світі чоловіка, як присутність поряд із ним жінки, яка викликає в нього незабутні почуття.

— Так не впускай мене більше... — Тихо промовила вона. – І тримай настільки міцно, і настільки люблячи наскільки можеш... наскільки віриш... наскільки хочеш... наскільки віриш...

Вони кохали... кохали, але не так як це було звично, не так як це могла б уявити більшість, адже в них не було пристрасті, в них царювала сама лише чистота, котра голубила два серця майже непомітно, однак настільки чутливо наскільки це було можливим для самої істини... спільної істини двох душ, над якими почала царювати мить кохання та ніжності, однак суть полягала не в їх тілах, адже це самісінька витівка матінки природи, котрою нагороджене ледь не кожне живе створіння: нагороджене даром продовжувати свій рід, ні... зараз все було інакше, інакше, бо вони були наближені до самих небес в рази більше за всіх інших, так як вся краса цього моменту була вирішена і благословенна там, де народжується щось більше за велич, щось більше навіть за саму любов.

Вони кохали... кохали, але не думали ні про що, навіть не думали про одне одного, а просто відчували все те, що відбувалось із ними зараз, відчували піднесення, відчували те, що було більш значущим за саме розуміння насолоди, адже вони відчували кожне серцебиття, кожен подих, кожен рух м'яза, бо вони досягали спільного балансу між

чуттям та щастям.

Вони кохали... кохали, але не здогадувалися про те, що вже встигли пробігти хвилини, а за ними години і маленькі, неймовірно тоненькі, однак чарівно благосні промінчики полуденного сонця вже встигли помаленьку пробитися крізь глибоку сірість хмар буревію, буревію, котрий з коротким плином часу знову мав розірвати небеса своїми безжалісними руками, однак це вже було не важливо ні для Миколая, ні для Магдалени, оскільки дійсність виявилася такою, що за ті пару годин, котрі вони посвятили радості душі свого ближнього встигла розпочатися війна... кривава... безжалісна... гидка... про початок якої вони дізнаються вже згодом цього дня, що розтрощить серце та життя молодого чоловіка, як і всієї його нації, на печальне до та після... однак зараз вони були один у одного, зараз вони кохали... кохали і він був у неї, а вона була у нього і варто було пройти ще кільком миттєвостям, як вони разом востаннє за кілька років мирно поринуть у сон.

### **Початок повномасштабного вторгнення**

У світі є не так вже й багато чого, що було б простим або ж траплялося просто так і це саме "просто" та "просто так" не менш складно пояснити. Просто ти є, тому що ти існуєш, а для чого не відає ніхто і не повинен відати хто-небудь окрім Господа Бога. Просто так нас люблять батьки, люблять бабусі та дідусі, люблять найрідніші... без користі чи бажання щось довести, люблять за просто за те, що ми є у них і ця любов є найбільш безцінною у всьому світі, якій немає рівних.

Сидячи біля вікна, провівши уві сні в компанії Магдалени ледь не весь день, Миколай спостерігав за сильним вітром, котрий все віяв собі та віяв, спостерігав за небесами, які майже не змінювалися вже більше доби, перемінівшись знову з сірості на глибоку нічну пітьму відчуваючи, виключно в цю саму секунду, дуже дивну тишу, настільки йому незнайому, що вона навіть встигла викликати в нього страшний порок – ноту байдужості.

Ця тиша поглинала його серце, биття котрого він вже і не чув. Ця тиша поглинала його вуха, котрі більше не звертали уваги на жодні звуки, як зовнішні так і внутрішні. Ця тиша поглинала його мозок, котрий більше не думав ні про що... а лиши дозволяв Миколаю панувати над своїм зором та ніби латаючи на рівні із вітром в самісінькій прострації тільки те й робити, що спостерігати впродовж кількох хвилин за землею і небесами, даруючи собі коротке відволікання від розуміння того, що коли він прийде до тями то знову зрозуміє факт того, що його світ було зруйновано кілька годин тому і потреби в поясненнях аж ніяк не було, адже календар виводив одну з найстрашніших дат для української нації:

### **22 лютого 2022-го року...**

Вони всі сиділи в одній кімнаті... Не так Миколай бажав познайомити Магдалену та Густаво, котрий ледь прокинувся після дикого похмілля та був шокований від новин, ще й на настільки дурну голову, не менше за самого Миколая, але трапилось як трапилось і нічого вдіяти вже було неможливо.

Магдалена, в свою чергу, відчувала всю ту глибинну біль, яка засіла в нутрі не



байдужого їй чоловіка. Важко було зрозуміти яким чином, але зв'язок їх почуттів був настільки сильним, що дівчині було під силу зрозуміти кожну тривогу, яка тільки сходилася з його серця, одвічно знаючи підходящий момент, коли йому була необхідна рука її допомоги.

Однак ніхто в цій кімнаті остаточно не зміг би зрозуміти всього того, що відбувалося в голові хлопця, країну якого в цю саму секунду рвали на шматки вороги, а він був тут... був вдалині, вдалині від своєї родини, своїх друзів, свого народу, будучи безсилим відправитися до них якомога швидше. Він постійно намагався бути на зв'язку із батьками, присягаючись їм що прибуде якомога скоріше, але ці слова ще більше зводили його серце у пекельні роздуми, котрі ступали на спільній із глибоким соромом стежкою.

Вони сиділи тут... і розуміли, що світ більше не буде тим самим.

Вони сиділи тут... і розуміли, що з цього самого моменту будуть текти ріки крові.

Вони сиділи тут... і розуміли, що шляху назад більше немає.

\*\*\*

Капітан корабля виявився доволі діловим чоловіком, на перший погляд цей худенький, але доволі міцний чоловічок з приємною бронзовою шкірою, здався трохи грубим, але подібні "морські вовки" аж ніяк не відштовхували ні Миколая, ні Густаво, котрим в своєму житті вже не одноразово доводилось проводити спільний час із подібними людьми, які, можливо, і не є найприємнішими співрозмовниками, але вони так чи інакше доведуть свою роботу до її логічного фіналу.

Шторм так і не збирався вщухати, однак і капітан не міг стояти на одному місці, ще й маючи при собі чималу кількість контрабандних товарів, та й Миколай з Густаво доволі активно підганяли його, змушуючи увійти у розуміння всієї прикраси ситуації, яка склалася, однак що капітан, що хлопці далеко не були самогубцями і зовсім не бажали боротися із силами моря, яке завжди сильніше, тим паче коли протистояти йому має доволі маленьке судно, що підходить виключно для локальних морських перевезень, тому він дав їм слово: вийти в море в нічний час, коли буря стане трохи спокійнішою та вода не буде переслідувати їх життя, на що у хлопців не виникло жодних заперечень, хоча і уповільнюватися вони тепер аж ніяк не могли.

Попереду на них чекав не простий шлях, вкотре за цей тиждень. Ці хлопці завжди ладні знайти пригоди, ладні зіштовхнутися із тим, що готує для них доля, але в той же самий час вони навіть і не уявляли, що саме на них буде чекати, однак до цього ще потрібно було дожити, а очікування в момент гіркого душевного пригнічення – це те, що можливо порівняти виключно із тяжкою та безжалісною мукою, яка все більше і більше нівечить твою душу.

Хлопець продовжував стояти біля вікна та спостерігати за величним, але водночас миттєвим видовищем: він спостерігав за блискавками. В них було щось більше за звичне природне явище, набагато більше. Вони являлися в цей світ менше ніж на мить і в цю саму меншу мить, в яку їх ледве могло вхопити людське око, вони розривали небеса своїми могутніми зарядами.

Стоячи тут та слухаючи звуки грому і блискавок, Миколай замислився над тим, що по всій Україні в ці самі хвилини його співвітчизники слухають той же самий грім, що розриває їх спільні небеса, але цей грім в рази смертоносний за той, котрий спостерігає він на цьому чарівному острові, що все не бажав його відпускати від себе.

Розривалися небеса... розривалося серце... лунав грім... миготіли блискавки... миготіло життя між краплями дощу...

Магдалена дивилася на нього і відчувала весь біль, сльози текли по її обличчю... сльози, які не текли по обличчю Миколая стікали по її щоках. Він не міг дозволити собі сльози, вони аж занадто дорого обходяться в подібних ситуаціях і, на превеликий жаль, мало чим допомагають.

Він не хотів поринати у новини, хоча замість нього це робив його вірний друг Густаво, котрий із важкістю назвав би трьох світових лідерів, але зранку встиг плавно, однак впевнено почати перетворюватися на справжнього диванного експерта, що йому доволі личило, хоча й не викликало великого задоволення.

Дівчина відчувала, що сльози які вона аж ніяк не була в силах зупинити в цей самий момент, нівечили душу Миколая, який все ще стояв біля вікна та дивився у далину, не відволікаючись ні на що окрім вітру та дощових крапель.

Вона підвелась та почала наближатися до нього, почала наближатися настільки не впевнено та громіздко, ніби відчуваючи якийсь страх, однак страх не за себе, а за того хто був їй небайдужий.

Вона обійняла його, обійняла настільки лагідно наскільки могла і в цих обіймах вона відчула... вона відчула його серце... відчула його біль... відчула його любов.

\*\*\*

Тепер вони одне ціле... вони одне ціле з буревієм. Якби сильно вони його ненавиділи, кожен окремо, але прийшло пізнання, що нині цей самий буревій – є їх долею, є їх провідником, є їх мостом між минулим та дійсністю і в них більше немає альтернатив, як поєднатися із ним, знайти спільну мову та, врешті-решт, полюбити його, полюбити крізь силу, полюбити бо так буде правильно та легше їм усім.

Миколай відчував, що буревій мав при собі щось більше за грім та воду. Він бажав щось сказати хлопцеві, сказати йому все бажане особисто. Він призивав його до себе, наче заворожуючи своїм шепотом на вухо, заманюючи крок за кроком і це спрацювало: хлопець був готовий побачитися віч-на-віч зі своєю долею і як міг налаштував себе на цю зустріч.

Настав час вирушати.

Вони сиділи разом в невеличкому бунгало, в очікуванні на капітана, котрий намагався домовитися за відплив до Кюрасао, що в таку погоду було не так вже й просто.

Молоді ж люди, в свою чергу, надали один одному крайню можливість тиші, котра аж зовсім не була схожа на таку. Так, вони мовчали і не говорили ні слова, але їх погляди та думки були настільки гучними, що могли б перекидати будь-який натовп концерту.

Миколай та Густаво прижались спинами до стін, котрі розташовувалися одна навпроти одної та мовчи дивилися у дальину моря, лише іноді поглядаючи у вічі свого ближнього, із цілковитим розумінням свого мовчання переговорюючись то про одне, то про інше.

— Ти не повинен йти зі мною, брате. — Мислив до свого друга Миколай. — Капітан виходить у море, бо не бажає опинитися у в'язниці, я йду разом із ним в надії дістатися домівки, яка охоплена війною, але ти... ти Густаво не маєш відправлятися у цей, майже самогубний шлях, разом із нами. Це моя дорога, моє випробування, не твоє.

— А чи було твоїм випробуванням врятувати мене від смерті, коли я лежав на вулицях Буенос-Айресу? — Ствердив мужній колумбієць.

— Це зовсім інше!

— Ні, брате — це одне і те саме. — З посмішкою подивився він на людину у глибокій розпачі. — Ти можеш сказати мені, що це не моя війна і, можливо, виявишся правим, але Господь нас звів не просто так, просто так нічого не буває, ніщо просто так не минає, нам необхідно пройти цей шлях разом, а отже ми його пройдемо. Я так хочу. — Густаво повільно підійшов до Миколая та поклав йому руки на плечі. — Це наша дорога, Майкі, наш спільний хрест.

— І я вдячний Господу, що в цю хвилину саме ти і ніхто інший зараз поряд зі мною.

До них підійшла Магдалена. Очі дівчини казали більше за всі існуючі крилаті вислови у світі, оскільки дівочі очі, в мить коли серце позбавлене спокою, ладне переконати, розповідати, запевняти, присягати та виспівувати краще будь-яких слів, однак в цих очах не було співу, не були утіхи, в ній була лише сама печаль: за все що відбувалося навколо, за скорботу, за сожаління, за біль, за смуток, але найбільше... найбільше її роз'їдала з самих глибин пекельна думка про те, що їй знову доведеться втратити його, до того ж, на відміну від минулого разу, вона втратить його тоді, коли більше за все на світі буде бажати щоб він не залишав її ніколи в житті.

— Я піду перевірю чи не потрібна капітанові допомога. — Дружелюбно сказав Густаво. — Не затримуйся, Майкі.

— Добре, Густаво, дякую тобі. — Тихо промовив Миколай.

Магдалена боялася робити перший крок до нього, боялася того навіть малесенького дотику до нього, адже кожен дотик для них обох міг стати останнім. Він вирушав в самісіньку пащу моря, а потім вирушав до країни, яка охоплена полум'ям найкривавішої війни сучасності, а вона буде тут... вона буде тут.

Варто було пройти ще одній секундi, як вона не змогла більше триматися... не змогла дивитися на нього та стояти осторонь... вона майже стрибнула в його руки, в його обійми, в його ніжність, в його теплоту та ласку, намагаючись усіма можливим способами запам'ятати цей момент, запам'ятати цю секунду, запам'ятати його таким, яким він був зараз.

— Не йди... — Молила вона його. — Благаю тебе, не йди... не зараз... ти... ти помреш там... там... залишиш мене... не роби цього... я прошу тебе... не роби...

— Тихіше, Магда, тихіше. Я тебе розумію. Не плач.

— Миколай... я прошу тебе, не треба цього робити зараз, море неспокійне, воно безжалісне, Миколай, корабель не витримає! Господи, будь ще ж проклятий мій язик, коли я згадала про цю посудину! Боже! Не треба, любий, не треба.

— Невже такий любий? – Із посмішкою мовив хлопець.

— Та годі тобі! – Крізь сльози сказала вона, не маючи більше сил стримувати емоцій.

— Послухай, ми зустрінемося дуже скоро. Я впевнений, що все скоро стане трохи спокійніше. Розберусь з усіма справами вдома, допоможу своїм, налагоджу все і ми зможемо зустрітися. Я тобі обіцяю.

— Чому? Чому ти такий безжалісний до мене? Чому? – Воліла вона відповіді.

— Тому що я тебе люблю, Магдалена, а коли любиш ти підеш на все... на все...

— Тоді візьми мене із собою, якщо справді любиш настільки, як про це говориш.

— Повір, я би взяв, я би дійсно взяв тебе... але я їді не у подорож. Мій дім у вогні... мій... і я маю бути там.

Він знову притиснув її до себе і поцілував настільки солодко, наскільки міг. Він відчував сіль на її губах, сіль що стікала раз за разом з її сльозами, але саме ці губи були найщирішими з усіх в цілій галактиці.

Їм обом ще так багато хотілося сказати один одному, ще так багато розмов не було проведено, ще так багато любові було не відчуте, але настав час вирушати і чекати вже було неможна, настав момент дії.

Він востаннє подивився на неї, подивився на її обличчя та на всю її чарівність, котра стояла і мокла під проливним дощем. Хлопець заскочив на корабель та вони почали поступово віддалятися від суші направляючись в самісінькі глибини моря, а вона продовжувала стояти, не відчуваючи своїм сліз під дощем, все дивлячись на те, як в далину відпливав корабель, що ніс із собою того, хто був її долею.

## **Море**

Вода вміє заворюжувати дух. В ній завжди було щось більше за звичну нам усім рідину. Так чи інакше, життя починається з води, життя вийшло з води, принаймні як стверджується вченими, та життя завдяки цій самій воді існує.

Море було, поки що, відносно спокійним, принаймні порівняно із тим, як все оточуюче уявляли собі хлопці. Води були бурхливими, але не настільки щоб викликати велетенські цунамі, котрі зносять все на своєму шляху. На даному етапі їх плавання вода сприймала їх звично, без фанатизму та злоби, але як їх попередив капітан: море завжди нагадує людину у своїй непостійності, тому із ним постійно потрібно бути наготові.

Сам по собі капітан був доволі веселим чоловіком, рот якого аж ніколи не закривався чи то через його вічну балакучість, чи то через його позбавлену будь-яких меж пристрасть до паління, звичка що з'явилася у нього ще з малку, в роки важкої дитячої праці і безпросвітнього майбутнього, коли він кожен Божий день із тяжкістю виконував ті обов'язки, які аж ніяк не мають лягати на плечі бідолашної дитини, ще й позбавленої батьківської любові. Однак незважаючи ні на що, Найдзелу все є таки

вдалось досягти чогось у житті і пов'язати своє життя із морем, справжнім фанатиком якого він був і врешті-решт досягти тієї свободи, до якої він тягнувся впродовж тривалого часу.

— От відійдемо трохи вглиб та тоді Ви і зрозумієте чи прийняло Вас море, чи ні. – Стверджував капітан Найджел, попутно палячи самокрутку. – Море, як справжнісінька діваха: сьогодні розділяє із тобою ласку, а завтра встромить ніж тобі у спину, тому що їй так закортіло і нічого не поробиш.

— Не всі жінки подібні, капітане. – Відповів йому Миколай.

— Еге ж! Готовий поставити весь свій іржавий баркас на те, що тебе зараз думки про дівчину, яку ти там залишив, хвилюють в рази більше за наше благополучне плавання, чи не так?

— Мене хвилюють найрізноманітніші речі, однак це моя особиста справа, капітане.

— На моєму кораблі немає нічого особисто, особливо немає нічого особистого перед обрисом моря, синку. – Із цілковитим розумінням промовив чоловік.

— Не сумніваюся. – Ствердив Миколай, після чого тихенько пробурмотів про себе, переходячи до Густаво. – Старий морський пес.

Густаво, в свою чергу, не настільки вже й глибоко розділяв приємність бесіди двох джентльменів, оскільки в ту саму секунду боровся із усіма наслідками морської хвороби, яка не давала йому спокою із самого дитинства. Єдиним рятівником від якої для нього були відповідні пігулки, в очікуванні дії яких він ховався в глибинах судна.

— Як ти, друже? – Тонко посміхаючись запитав Миколай.

— Бувало і краще, але гадаю скоро стане краще, я прийняв одразу дві пігулки. – Відповів Густаво, відчуваючи далеко не слабке недомагання.

— Тримайся, море поки нас не бажає кривдити, будемо сподіватися що так воно буде і надалі.

— Вже не можу дочекатися того моменту...

— Якого моменту?

— Коли вперше побачу твою країну, Майкі...

— Я також, брате... я також... повір мені, вона цього вартує.

— Я вірю, Майкі, вірю всім своїм серцем.

— Відпочинь. – Добродушно мовив він.

Миколай спробував зайняти те місце, де тряска від хвиль відчувалась трохи спокійніше, але ця задача виявилась не такою вже й простою для виконання, як могло здатися на перший погляд, однак більш-менш хлопцеві вдалось виконати бажане.

Перед відплиттям він попередив рідню про те, що вони вирушають у плавання до найближчого міжнародного аеропорту і він першим же рейсом вирушить на зустріч до рідної домівки, однак чим більше тривав їх шлях з усіма його перепонами та камінням під ногами, тим більше він розумів, що ця дорога додому виявиться найскладнішою та найдовшою з усіх, котрі він тільки намагався пройти на своєму житті.

Капітан Найджел одразу попередив хлопців про те, що в таку погоду, з урахуванням властивостей судна та швидкості в 6-10 вузлів, що було більш ніж

сприйнятливо у таких штормових умовах, на дорогу в них піде до трьох діб, яких нажалі у хлопців не було, але їй не було і з чого обирати, тому єдине що залишалося – набратися терпіння і молоти Господа Бога про скоріше завершення шторму.

Що Миколай, що Густаво були доволі далекими від морських подороже, хоча їм обидва дуже любили море, але все навколо запевняло їх у тому, що вони мають цілковито покластися на капітана та його великий досвід, так як тепер він та сама матінка природа стояла між ними.

Миколай з важкістю міг вловити найслабший зв'язок, вичитуючи всі ті пагубні новини, що долітали з дому. Його серце було сповнене злоби до всіх тих покидьків, котрі прийшли на його рідну землю з метою понівечення, насилля та жагою крові, але їй розуміння того, що ця сама злоба аж ніяк йому зараз не допоможе змушувала хлопця приходити до тями та знаходити сили для самоконтролю, хоч це було не так просто, як йому того б хотілося.

Серце боліло за кожне місто, за кожну родину, за кожну людину та саму землю, яка зазнавала одних з найстрашніших кривд за всю свою історію, а він був тут... був безпомічним заручником стихії, якій ніяк не міг протидіяти, лише віддавшись на її суд.

Із природою не потрібно воювати, адже вона рано чи пізно все одно візьме своє, тому він намагався вмовити її, намагався здружитися із нею та просто попросити волі, волі яка дозволить йому і без того опинитися там, де зараз панував не менш страшний та, безперечно, ще більш смертоносний буревій війни, котрий руйнував все, що тільки підпадало під його безжалісні очі.

Зв'язок знову з'явився, слабкий однак це було хоч щось. Миколай ввімкнув першу ж новинну передачу та просто почав слухати... слухати власний біль, з яким важко було сперечатися. Він легенько заплющив очі та все слухав і слухав.

— Війна страшна річ, хлопче. – Сказав капітан Найджел, котрий непомітно вирішив спуститися до нижньої палуби. – Я не розумію мови, якою там в тебе говорять, але повір мені, я розумію твій біль.

— Війна нічого, окрім цього болю і не несе.

— Нажаль... я знав її. Знав війну. Не таку, яка йде у Вас зараз, але не менш криваву і не менш жорстоку. Проти людської природи не піти.

— Війна – це не про людей.

— Дійсно? – Здивовано сказав чоловік. – А про що ж тоді?

— Мені... мені поки це до кінця невідомо, але точно не про те, що в нас намагався закласти Господь.

— А... Господь. Повір мені, хлопче, наш Господь ніколи не наставляє нас на той шлях, який нам би не вдалося пройти і він ніколи не починає ту віху, яка б нас нічому не навчила.

— Нащо нам таке гірке вчення? Нащо мені вбачати смерть невинних людей? Нащо людині вбачати на власні очі руйнування рідної домівки, руйнування всього того, де пройшло твоє життя? Нащо нам все це... нащо? – Крізь всю біль проговорював Миколай.

— Це не просто вчення, синку. - Глибинно мовив капітан. - Це все ланцюг, слідуючи за яким ми переживаємо, що проявляє в нас найважливіше з усіх Божих провидінь, котрі він заклав у наші серця.

— Яке ж це провидіння?

— Людяність, парубче - людяність. В такі часи небеса випробовують всіх нас: хтось перероджується та стає ближчим, як до себе так і до самого Бога, а хтось ламається і не знаходить в собі сил для того, щоб знову встати на ноги і піти далі. Хтось стає людиною, знаходить кохання, будує гарний будиночок біля моря, обзаводиться родиною, гідною роботою та спокоєм, а хтось... замикається в собі, перетворює свою любов на в'язницю, з якої не в силах вибратись та плаває по морях, переправляючи ром, сигари та бозна ще що аби уникнути сплати податків та на виручені кошти напивається, просяджує все на блудниць і усі власні слабкості, допоки все знову не йде по тому ж самому колу. - Із сумом промовив він. - У тебе завжди є вибір і краще зробити його того, як вчиниш цілий Єверест з помилок.

— Дякую Вам, капітане.

— Не дякую, синку, а краще зроби вірний вибір.

— Обов'язково.

— Еге ж! Буди свого друга та давайте трохи перекусимо.

Капітан почав підійматися сходами вверх.

— Капітане Найджел! - Гукнув Миколай.

— Так.

— Я буду радий зробити вірний вибір разом із Вами. Ви самі сказали: вибір є завжди, а я б додавив, що його ніколи не пізно зробити.

\*\*\*

Півгодини сну трохи допомогли Густаво прийти до тями, а після того як капітан Найджел за легкою вечерею налив йому трохи віскі хлопець і взагалі став більш бадьорим ніж був до моменту відплиття.

На диво молодиків, капітан Найджел виявився більш ніж добрим кулінаром, який зміг похастувати їх парюю доволі незвичних, але неймовірно смачних страв. Особливо до смаку прийшла доволі цікава страва "Roti", яка являла собою невеличкий коржик із начинкою, якою слугувало м'ясо молодого козлика, чого до цього дня жодному з парубків куштувати не доводилося, так само як і ананасу з різноманітними приправами, що створювало доволі цікавий водночас пряний та солодкий присмак.

Новини зводили Миколу з розуму, тому він вирішив трохи відволіктися хоча б на їжі, що теж не було простою задачею, оскільки жоден шматок так і не ліз в голо, тому тарілка молодого чоловіка лишилася майже чистою.

— Заморивши себе голодом ти нікому не зможеш допомогти, хлопче. - Намагався його трохи підбадьорити капітан. - Чи тобі не подобається як я кашоварю?

— Все смачно капітане, просто щось не виходить.

— Біда із тобою, синку, до того ж не одна. Гірко спостерігати за тим, як такого гарного юного хлопця збивають з ніг одразу дві чуми: війна та любов. - Ствердив

капітан Найджел.

— Невже любов - це чума, по Вашому, капітане? - З посмішкою запитав Густаво, трохи надпиваючи віскі.

— Полюбіть з моє дітки, та зрозумієте, що любов - це вітер для гаманця, хвилинна втіха для пристрасті і вічна невизначеність для серця.

— Як же не бути романтиком у морі. - Підказав Густаво.

— Полюбляєте читання, капітан?

— Обожаю. - Говорив чоловік, набивши повний рот їжі. - В мене в каюті є непогана бібліотека. Зізнаюсь, що коли, звичайно ж за умови моїх професійних здібностей, мені доводиться переправляти книги, то отримувачу рідко коли дістаються пакунки в повнісінькій цілості. Грішний, каюсь, але який є.

— Хто ж є на світі хто б був без гріха... — Прошепотів Густаво, із посмішкою дивлячись на Миколая.

— Не здивуюся капітане, що саме любов до літератури Вас нашттовхнула на морський шлях?

— В яблучко, шановний Майкл.

— І яка ж саме це була книга, дайте вгадаю: історії про капітана Блада та його корсарів чи можливо чарівні описи моря Хемінгуея? - З цікавістю запитував Миколай.

— Ні те, ні інше, юначе.

— Що ж тоді? - З неменшою цікавістю запитав Густаво.

— Найвеличніша робота всіх часів та народів: "Острів скарбів"! - Мужньо проголосив капітан, чим викликав легку посмішку у хлопців. - Смійтеся, якщо Вам від того легше, мені далеко не вперше зустрічати подібну реакцію.

— Але капітане - це ж дитяча книжка. - Сказав розплившись у щирій посмішці Густаво.

— В дитячій легковажності та грайливості, іноді зберігається мудрість століть, котра більша і значніша за все те читиво, яким балують себе люди старшого віку. - Мовив капітан та знов вклав собі в рота ледь не половину всього того, що лежало у нього на тарілці.

— А Ви сповнені сюрпризів, капітан Найджел. - Мовив Миколай.

— Життя, мій хлопчику, саме по собі вже сюрприз.

Їм хотілося посміхатися, хотілося відчувати радість, хотілося просто жити, але настав час коли доля вирішила перервати їх милі бесіди наславши на них те випробування, яке під силу подолати лиш обраним: розпочалася нова буря і вони неслися до самісінького її серця, але варто було пройти ще парі хвилин, як перед ними повстала хвиля... найбільша з усіх, які тільки вдалося вбачати оку.

Миколай вийшов на зовні. Вода різко хлинула на нього. Видимість впала настільки, що вони не могли вбачити нічого в далині. Все відбулося настільки швидко і непомітно, ніби всього лише пару хвилин тому вони не сиділи в середині та не глузували один з одного за смачною їжею та доброю випивкою, ніби саме життя в одну єдину секунду вирішило змінитися настільки, що його вже і неможливо було пізнати нікому.



Хлопець стояв і відчував краплі на своєму обличчі, відчував шторм, відчував наближення незвіданості. Він стояв тут і бачив... бачив, як на них стрімко насувалася сама погибель... сама панна темноти та страшного захвату.

І тут лунав голос... голос журналіста із новин, що казав про те, як ворожа техніка... ворожа техніка вже опинилася на Оболоні... він не знав що і думати... де його родина? Ворог вже у місті? Скільки їх? Чи зможуть відбитися? Чи зможуть вистояти? Біль... біль... біль... і втрата зв'язку. Телефон перестав працювати, тепер він був один і тільки хвиля, що насувалася на нього з кожною наступною секундою.

**"Темрява, вітер рве вуха, невідомі та незрозумілі крики губляться в реві, нічого не чути, тільки гул, тільки серце стукає, гупає, мов божевільний барабан і я бачу — вона, хвиля, стіна, чорна, жива, і вона йде на мене, наче смерть сама, тягне холодом, накриває, я не встигну, не втечу, ноги не тримають, руки шукають поручні, слизькі, немає, вислизають і капітан Найджел кричить щось, чи Густаво, чи то вітер зриває голос, і все, кінець... капітана забирають води... небо розламується, вода летить на мене, прямо в обличчя, в очі, у рот, солоність на губах і присмак заліза... я захлинаюсь, я більше не дихаю, лише ковтаю і ще... і ще... і в голові блискає — мамо, Боже, не треба, я хочу жити, я мушу триматися, мушу, але темрява всередині густіша за ніч та я сам вже не відрізняю, де море, де небо, все перевертається, судно тріщить, наче кістки, мене виринає у безвість, кидає, мов рибу і я лечу вниз... вниз... вниз у пащу хвилі, наче до самісінького звіра і там порожньо і страшно, і тільки одне — я ще живий... я ще тут... я ще тримаюсь, хоч хвиля рве мене, хоч світ зникає, я мушу... мушу... мушу... Густаво, його немає... його немає...**

**I...**

**I...**

**I...**

**І раптом світ розколовся, небо зігнулося, наче чорна мідь під ударами молота та море здійнялося стіною, вищою за будь-який берег, вищою за всі мої страхи і я побачив у ній обличчя — холодне, невблаганне, як саме забуття I... Вона йшла на мене, ця хвиля, як кара, як суд, як остання істина і я був лише піщинкою, був всього лише зерном вітру, що ось-ось зникне без сліду в морській пучині I... Судно захрипіло, немов старий звір, що відчув удар долі, дерев'яні кістки тріщали, наче молитви, якими ніхто не відповідав I... у цей момент час розсипався, став уламками: у кожному уламку обличчя бідолашного Густаво, крик капітана Найджела, імена батьків та любов Магдалени, що на мить застигла перед очима I... ось все падає, хвиля, обрушується, як небесна брама, що замикається навіки I... Вода вливається у легені, вривається всередину, як ворог, як холодний меч і я захлинаюсь власним страхом I... Солоний присмак, мов сама кров, наче саме море п'є мене, приймає в себе, робить своїм I... Я лечу вниз, туди, де темрява густа, як смола,**

де немає ані верху, ані низу, де є лише безодня, що приймає, обіймає, розриває  
І... мені здається, що хвиля — це серце світу, яке б'ється востаннє і я,  
маленька та налякана цяточка, потрапляю у нього, у його глибокі судини, де  
немає світла, тільки тягуча вічність І... серед цього падіння, серед цього  
небуття раптом промайнула крихітна іскра: обличчя матері, дотик друга, сміх  
діда, волосся бабусі, очі батька, посмішка брата, ніжність коханої, відчуття  
віри І я... я чіпляюсь за цю іскру, мов за мотузку, мов за останній берег, яким  
би далеким він не був, а море... море все одно реве, все одно накриває, все  
одно кличе в себе, наче якийсь людожер І я... я — крапля в його пащі, і я —  
голос у його горлі, і я — ніщо І... поки серце ще б'ється, поки у мені ще є  
крихітний вогонь — я не віддамся... не віддамся, адже я бачу його... бачу  
невідому фігуру, що стоїть на воді, що із любов'ю дивиться на мене, дивиться  
із посмішкою та простягає свою руку... святую руку спасіння"

Лімб